วชิรบรรพต

ส่ง

การเดินทางสู่ "ความสุข"

วชิรบรรพต

ศีล ในคัมภีร์วิสุทธิมรรค โดยพระพุทธโฆษาจารย์
กล่าวไว้ หลายอย่างในที่นี้
กล่าวตามนวโกวาท.
สำหรับพระบวชใหม่ต้องเรียนรู้เป็นเบื้องต้น คือ
ความสำรวมกายวาจาให้เรียบร้อย
ชื่อว่า...

ศีล

สมาธิ

ศีล กำจัดกิเลสอย่างหยาบ.
กิเลสอย่างหยาบคือ
ความโกรธ
ความโลภ
ความหลง
ที่ออกมาทางคำพูด
ทางการกระทำ

ความรักษาใจมั่น
ชื่อว่า...

สมาธิ ปัญญา

สมาธิ กำจัดกิเลสอย่างกลาง.
กิเลสอย่างกลางคือ
ความโกธร ความโลภ
ความหลง ที่เกิดทางใจ

ความรอบรู้ในกองสังขาร
ชื่อว่า...

ปัญญา

ปัญญา กำจัดกิเลสอย่างละเอียด.
กิเลสอย่างละเอียด คือ
ความโกธร ความโลภ
ความหลง ที่พร้อมจะเกิดขึ้น

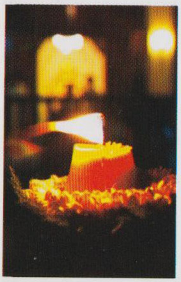

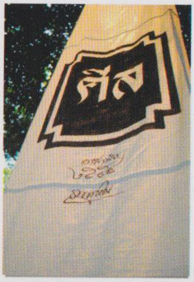
‘สัพพะทา สีละสัมปันโน ปัญญะวา สุสะมาหิโต
อารัทธะวิริโย ปะหิตัตโต โอฆัง ตะระติ ทุตตะรัง’

ผู้ถึงพร้อมด้วยศีล มีปัญญา มีใจมั่นคงดีแล้ว
ปรารภความเพียร ตั้งตนไว้ในกาลทุกเมื่อ ย่อมข้ามโอฆะที่ข้ามยาก

(พุทธศาสนสุภาษิต)

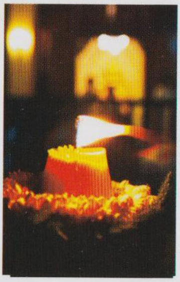

วัดป่า วชิรบรรพต

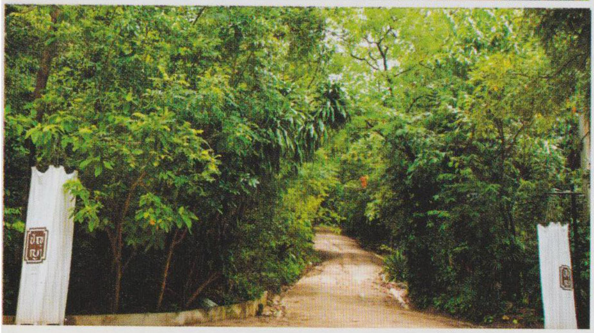

ศีล

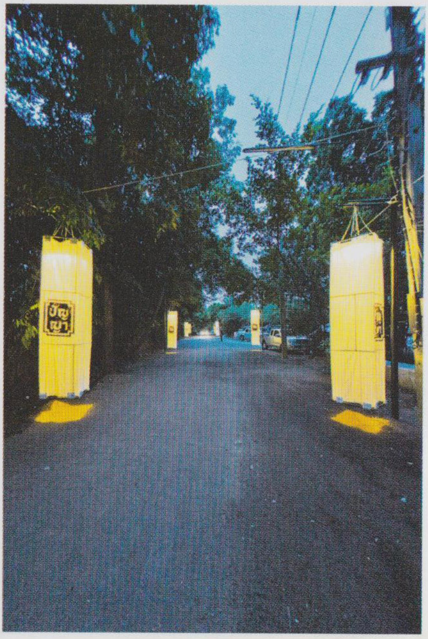

สมา
ธิ

ปัญ
ญา

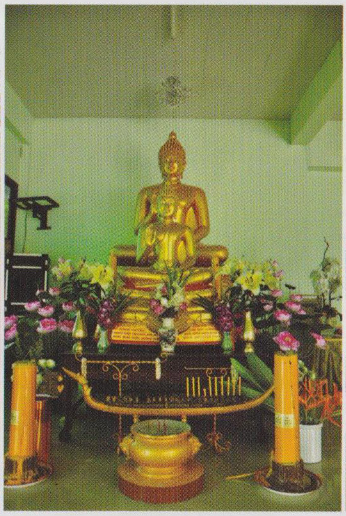

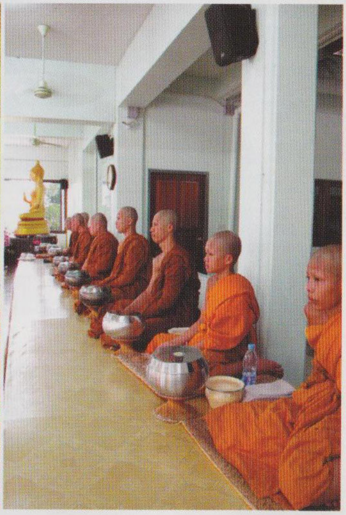

ศีล
สมาธิ
ปัญญา

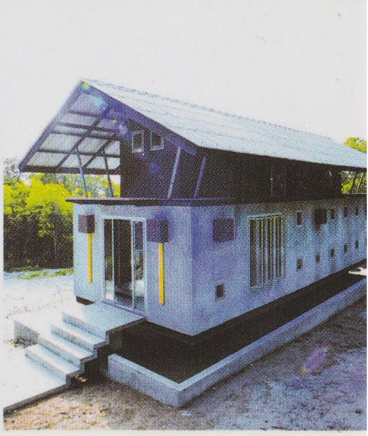

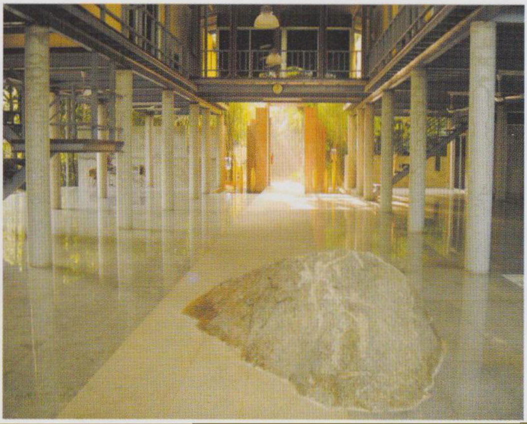

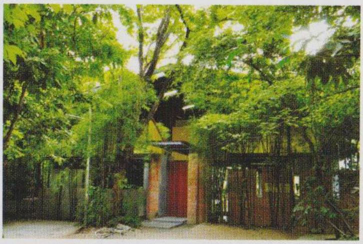

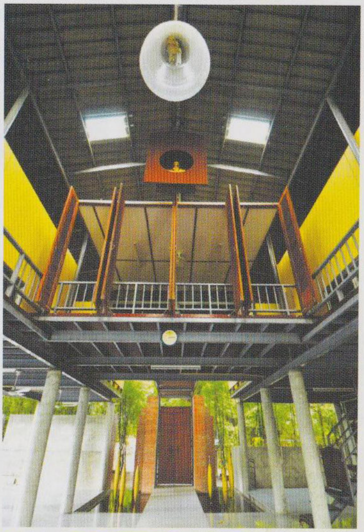
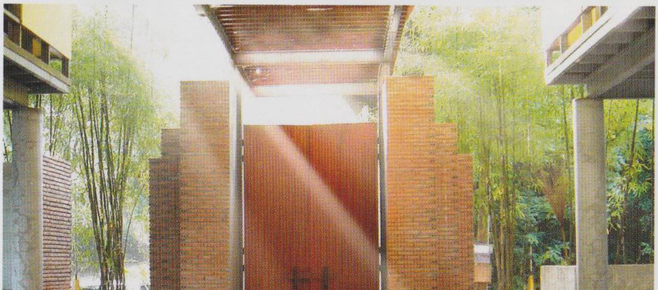

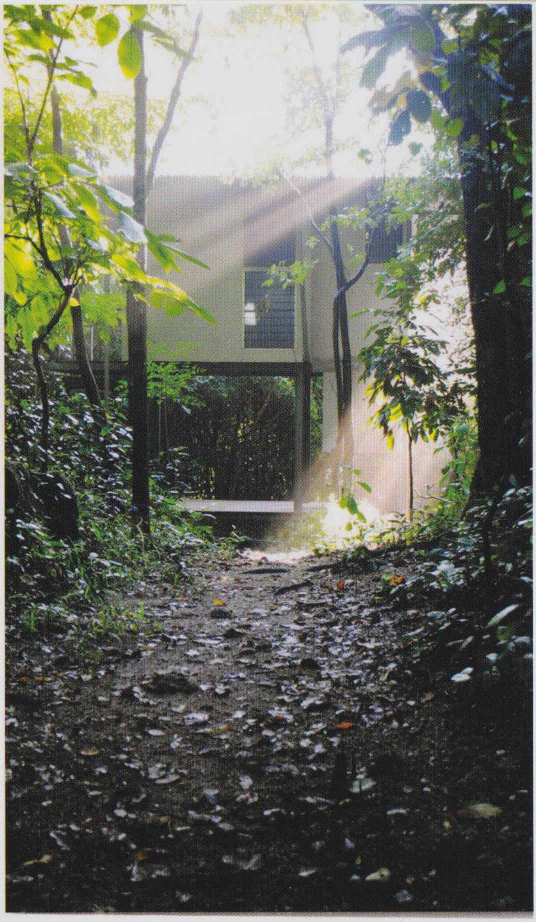

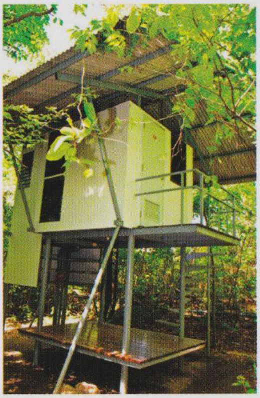
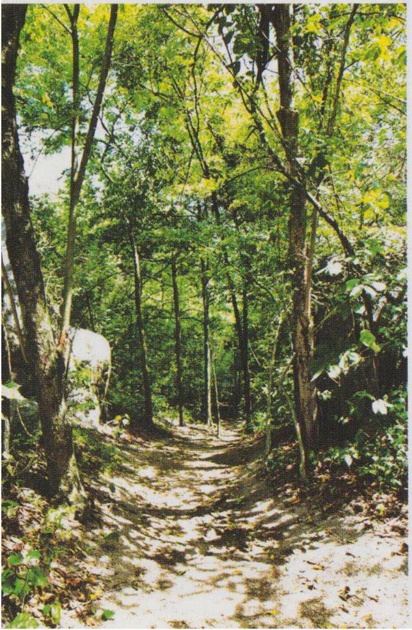

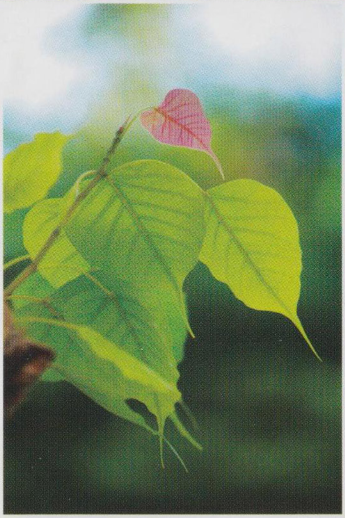
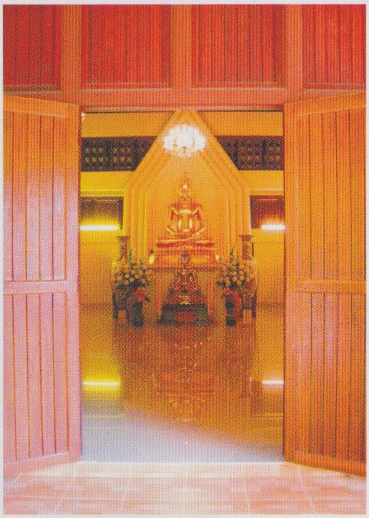
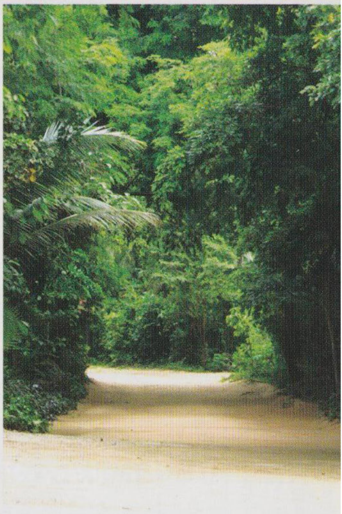
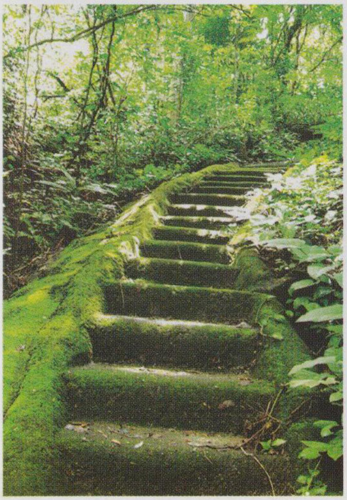

'ขออนุโมทนากับผู้ที่กำลัง
เผยแผ่พระพุทธศาสนา ผู้ที่กำลัง
ปลูกต้นศรัทธา ก่อให้เกิด
ศาสนทายาท ผู้สนใจปฏิบัติ
ธรรม ผู้แสวงหาความสงบ
ผู้แสวงหาธรรมเพื่อความ
พ้นทุกข์ จงประสบอิฏฐผล
ตามปรารถนา เทอญ'

พระอาจารย์มหาตอง ธมฺมวุฑฺโฒ

คำปรารภแรก

ประทีปธรรมส่องทางให้ญาติโยมสาธุชน ได้รู้จักวัดป่าวชิรบรรพตเล่มนี้ ก็เป็นอีกจุดหนึ่งมาช่วยเพิ่มพูนข้อมูลเป็นหนทางอีกทางหนึ่งสำหรับผู้ใครจะศึกษาเรื่องราวในพระพุทธศาสนาทั้งภาคปฏิบัติและปริยัติ ตลอดระยะเวลา ๒๐ กว่าปีที่ผ่านมาสาธุชนทั้งหลายที่เข้ามาสู่วัดป่าวชิรบรรพตแห่งนี้ก็มาอย่างตาม ๆ กันมา จากปากสู่ปาก ได้มาช่วยกันคนละไม้คนละมือ ใครมีความรู้ทางไหน มีความถนัดทางไหนก็มาช่วยกันอุดหนุนเป็นกำลัง คอยให้กำลังใจกันและกันจากแสงน้อย ๆ เหมือนหิ่งห้อยในเวลากลางวัน เมื่อแสงอาทิตย์ค่อย ๆ หายไป หิ่งห้อยน้อยในเวลากลางวันก็เริ่มเปล่งประกาย ฉันใด วันนี้วัดป่าวชิรบรรพตก็เปรียบเหมือนหิ่งห้อย ในเวลากลางคืนที่พระจันทร์หลับอยู่

เป็นที่น่ายินดีที่โยมผู้มีศรัทธาเห็นความสำคัญในหลักการของวัดป่าวชิรบรรพต ที่เป็นมรดกตกทอดทางธรรม จากบรรพบุรุษได้นำเรื่องราวแต่ในอดีต ปัจจุบัน มาร้อยเรียงเป็นเรื่องเล่าให้ผู้ใครรู้ใคร่ศึกษา ได้มีโอกาสสัมผัส กว่าจะมาเป็นรูปเล่มหนังสือได้นั้นต้องใช้วิริยะ ขันติ สติปัญญาอย่างมาก เพราะเป็นเล่มปฐม เริ่มจากหาข้อมูลติดตามอย่างต่อเนื่องยาวนาน ต้องอาศัยความร่วม

มือ แรงกายแรงใจ หลายๆ คนมาหล่อหลอม จนเป็นประทีปธรรมเล่มนี้

หวังว่าประทีปธรรมที่ท่านกำลังถืออยู่นี้ จะเป็นปัจจัยหนึ่งให้ศรัทธาที่กำลังก่อตัวให้มีกำลังชักนำให้ พละ ๕ อินทรีย์ ๕ แข็งแรง มีกำลังศึกษามรดกธรรมที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากไว้ให้

จากเนื้อหาภายในเล่ม จากประสบการณ์ ตลอดระยะเวลาที่ยาวนานทำให้เห็นสัจจธรรม การเริ่มก่อตัว เห็นความอดทนของผู้บำเพ็ญบารมี โดยเฉพาะพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา กว่าจะก่อกำเนิดพระพุทธศาสนา กว่าจะมีวันนี้ กว่าจะรู้เดียงสา กว่าจะเป็นผู้เป็นคน

ขออนุโมทนากับผู้ที่กำลังเผยแผ่พระพุทธศาสนา ผู้ที่กำลังปลูกต้นศรัทธา ก่อให้เกิดศาสนทายาท ผู้สนใจปฏิบัติธรรม ผู้แสวงหาความสงบ ผู้แสวงหาธรรมเพื่อความพ้นทุกข์ จงประสบอิฏฐผลตามปรารถนา เทอญ

พระอาจารย์มหาตอง ธมฺมวุฑฺโฒ

๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒

คำปรารภสอง

หลังจากออกหนังสือไปเมื่อ ๙ ตค. ๕๖ เสียงตอบรับมากจนทำให้หนังสือหมดลงอย่างรวดเร็ว กระแสความต้องการหนังสือยังมีอย่างต่อเนื่อง กำลังจะพิมพ์ขึ้นใหม่ เพื่อให้ประทีปธรรมที่กำลังเรืองแสง เปล่งประกายไปสู่จิตของสาธุชนผู้สนใจปฏิบัติธรรม เพิ่มพูนกุศลผลบุญให้ทุกท่านตลอดมา ประจวบกับได้มีคณะของโยมผู้ใฝ่ธรรมปรารถนาจะพิมพ์หนังสือ เพื่อสนับสนุนงานเผยแผ่พระศาสนา การพิมพ์ครั้งที่ ๒ จึงเกิดขึ้น

ขออนุโมทนากับกุศลเจตนาของคณะผู้จัดพิมพ์ เหมือนผู้คอยเติมเชื้อเพลิงให้ประทีปธรรมเล่มนี้ยังเปล่งประกายอยู่ สมดังพุทธพจน์ที่ว่า "ยังมีผู้ปฏิบัติตามมรรคมีองค์ ๘ อยู่ตราบใด โลกก็จะไม่ว่างจากพระอรหันต์" ยังมีผู้เติมเชื้อเพลิงอยู่ตราบใด ประทีปธรรม ดวงนี้ก็จะไม่มอดไปดับสิ้น หวังว่าโอกาสหน้าคงมีตอนพบกันใหม่

๑๙ มี.ค. ๕๗

๒๓.๑๙ น.

คำปรารภสาม

ก็เป็นไปดังที่หวังไว้ว่า โอกาสหน้าถ้ามีคงพบกันใหม่ บัดนี้โอกาสนั้นก็มาถึงแล้ว ประทีปธรรมเล่ม ๓ จึงเกิดขึ้นด้วยหลักการของวัดป่าวชิรบรรพตที่เป็นมรดกตกทอดทางธรรมจากบรรพบุรุษ หลังจากศรัทธาที่ค่อยๆเริ่มก่อตัวจนเป็นรูปธรรมปรากฏแก่ผู้ฝักใฝ่ในธรรม แนะนำเอาหลักการของวัดป่าวชิรบรรพต ไปประพฤติปฏิบัติ จนเป็นเหตุให้ผู้ใคร่ธรรมมุ่งแสวงหาสัจจะธรรมของชีวิต มุ่งมาสู่วัดป่าวชิรบรรพตเป็นระยะๆจนทำให้หนังสือเล่มที่พิมพ์ครั้งที่ ๒ ใกล้หมดลง ถ้าจะรอให้เหมือนเล่มแรกความเนิ่นช้าก็จะเกิดขึ้น เพื่อตัดรอยเก่า การพิมพ์ครั้งนี้จึงเกิดขึ้น

ขออนุโมทนากับคณะศรัทธา ที่คอยช่วยเกื้อหนุน ค้ำจุนให้ประทีปธรรมเล่มนี้ เปล่งประกายบนถนนคนอ่านหนังสือ เปรียบเหมือนหิ่งห้อยน้อยโลดคะนองในคืนที่พระจันทร์หลับอยู่

พระอาจารย์มหาตอง ธมฺมวฑฺโฒ

๒๔ กันยายน ๒๕๕๔

๒๓.๑๐ น.

วัดป่าวชิรบรรพต

พิมพ์ครั้งที่ 1 : 4 ตุลาคม 2552 จำนวน 5,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ 2 : 27 กรกฎาคม 2553 จำนวน 10,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ 3 : 4 ตุลาคม 2554 จำนวน 20,000 เล่ม

ISBN : 978-974-7508-85-7

พิมพ์ที่
บริษัท โปร พริ้นติ้ง แอนด์ เซอร์วิส จำกัด

วัดป่าวชิรบรรพต
ตำบลหนองข้างคอก อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี โทร.038-263282
www.watpahwachirabanpod.ob.tc

เกริ่นนำ

วัดป่าวชิรบรรพต เมื่อกล่าวถึงชื่อวัดนี้ คงจะมีหลายคนที่มีบ้านอยู่ในจังหวัดชลบุรีบอกว่าไม่รู้จัก ไม่เคยได้ยิน แต่พอมีโอกาสได้เข้ามาที่วัดแล้ว จะพบว่าภายในวัดมีบรรยากาศที่สงบเงียบ เป็นสถานที่ที่สัปปายะแห่งหนึ่ง เหมาะสำหรับการปฏิบัติเจริญกรรมฐานมาก และที่สำคัญคุณจะได้พบเจ้าของบ้าน **หลวงพ่อมหาตอง ธมฺมวุฑฺโฒ** ซึ่งปกติแล้วถ้าท่านไม่ได้ติดธุระที่จำเป็นนอกวัด ท่านก็จะนั่งรับแขกอยู่ตรงที่ประจำของท่านในศาลา ผู้ที่มีโอกาสได้พบท่านในครั้งแรกจะสัมผัสได้ถึงความเมตตาของท่าน จนบางคนรู้สึกถึงความอบอุ่นที่ส่งผ่านมาถึงใจ ยิ่งถ้าผู้ที่มาสนใจจะมาปฏิบัติธรรมที่วัด จะได้รับการต้อนรับจากหลวงพ่อด้วยความเป็นกันเอง และท่านก็จะให้คำแนะนำโดยจะเป็นธรรมะง่าย ๆ สำหรับผู้เริ่มต้น และจะต่อยอดความรู้ทางธรรมสำหรับผู้ที่เคยปฏิบัติมาบ้างแล้ว **"เสมือนว่าท่านได้เริ่มปลูกต้นกล้าธรรมะไว้ในใจสำหรับผู้เริ่มต้นและช่วยตัดแต่งกิ่งใบสำหรับผู้ที่ต้นธรรมะกำลังเติบโต"**

ความเมตตาของหลวงพ่อไม่ได้หมดแค่นี้ ท่านยังเป็นที่พึ่งสำหรับผู้ที่กำลังเดือดเนื้อร้อนใจ เมื่อได้เดินทางมาถึงที่วัด ผู้คนเหล่านั้นจะเหมือนกับได้รับน้ำเย็นช่วยชโลมใจคนละหนึ่ง

แก้ว *แต่อย่าคิดว่าท่านจะสอนให้ดื่มน้ำเย็นทีเดียวหมดแก้ว เพื่อแก้ไขความร้อนที่เกิดขึ้นในใจ ท่านกลับสอนให้พิจารณาน้ำเย็นแก้วนี้ โดยจะอุปมาน้ำเย็นเหมือน* ***"บุญ"*** *บุญเป็นชื่อของความสุข เมื่อได้รับแล้วต้องรู้จักใช้ประโยชน์ให้เป็นและรักษาบุญเอาไว้ให้ได้* โดยเรียนรู้ว่าบุญเกิดขึ้นได้จากอะไร **บุญ เกิดมาจากทาน ศีล สมาธิ** ต้องรู้จักทำให้เป็นบุญ โดยท่านจะสอนธรรมะด้วยการยกตัวอย่างเรื่องง่าย ๆ ใกล้ตัว เหมือนท่านเมตตาช่วยเขี่ยผงที่เข้าตา ให้แก่ผู้เดือดร้อนใจ และยังเมตตารดน้ำพรวนดินให้กับต้นธรรมะอีกหลาย ๆ ต้น ในเวลาเดียวกัน

ผู้ที่สนใจศึกษาธรรมะจะมาฟังธรรมในตอนเช้าเวลาประมาณ 8.30 น. - 9.30 น. หรือถ้าสะดวกในช่วงบ่าย ก็สามารถมาสนทนาธรรมกับหลวงพ่อได้ก่อนเวลา 18.00 น. เพราะจะเป็นเวลาทำวัตรเย็น

'สากัจฉายะ ปัญญา เวทิตัพพา'

ปัญญารู้ได้ด้วยการสนทนา

(พุทธศาสนสุภาษิต)

คำนำสาม

การจัดพิมพ์หนังสือ “วัดป่าวชิรบรรพต” ในครั้งที่สามนี้ หลวงพ่อมหาตอง ธมฺมวุฑฺโฒ ได้ดำริให้จัดพิมพ์ขึ้นอีกครั้ง เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้ทราบถึงประวัติความเป็นมาของวัด และเพื่อเผยแผ่คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ยังคงไว้ซึ่งความหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นเกร็ดธรรมคำสอนของหลวงพ่อมหาตอง ธมฺมวุฑฺโฒ ที่ได้รวบรวมจากญาติโยม อีกทั้งได้มีการปรับเปลี่ยนเรียงร้อยเรื่องราวให้มีความเป็นปัจจุบันมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้ที่สนใจได้รับทราบเรื่องราวของสถานที่แห่งนี้

หนังสือเล่มนี้ได้กล่าวถึงประวัติของหลวงพ่อเชย และท่านอาจารย์สู ซึ่งเป็นบรรพบุรุษทางธรรมของสถานที่แห่งนี้ ทั้งยังได้เพิ่มเติมข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นมาของ “กลุ่มธรรมปาลี” เนื้อหาที่บรรยายนั้นถ่ายทอดด้วยภาษาที่อ่านและเข้าใจง่าย ตามหลักธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ที่หลวงพ่อจะกล่าวสอนอยู่ตลอดเวลาในเรื่อง “ศีล สมาธิ ปัญญา” เปรียบเสมือนประทีปธรรมส่องแสงสว่าง ให้กับผู้ก้าวเดินทางธรรม เมื่อมีความเข้าใจที่ถูกต้องก็จะสามารถบรรลุประโยชน์ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

ขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อมหาตอง ธมฺมวุฑฺโฒ บิดามารดา คุณครูบาอาจารย์และกัลยาณมิตรทุกท่าน ที่ให้ความเมตตาช่วยเหลือ ให้หนังสือเล่มนี้สำเร็จลงได้

กุศลผลบุญอันเนื่องจากการจัดพิมพ์หนังสือในครั้งนี้ ขอน้อมถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา บูชาคุณบิดามารดา คุณครูบาอาจารย์ทุกท่าน

ขออานุภาพแห่งพระรัตนตรัย นำสิริมงคลอันประเสริฐทั้งปวงจงมีแด่ท่านทั้งหลายที่ได้ร่วมแรงร่วมใจ สืบทอดสายใยในพระพุทธศาสนา ขออานิสงส์แห่งธรรมทานนี้จงเป็นพลวปัจจัย เป็นนิสัยตามส่งให้เกิดปัญญาญาณ จนถึงความพ้นทุกข์ด้วยเทอญ

ธรรมปาลี

30 กันยายน 2554

สารบัญ

ประวัติ วัดป่า วชิรบรรพต

1. ศาลาการเปรียญ
2. สระน้ำ
3. ห้องน้ำ
4. ที่พักอุบาสิกา
5. โบสถ์
6. ห้องเก็บของ
7. หอไตร
8. กุฏิ
9. แท็งค์น้ำ

แผนผังวัดป่าวชิรบรรพต

ประวัติวัด

วัดป่าวชิรบรรพต ตั้งอยู่เลขที่ 57/2 ตำบลหนองข้างคอก อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

ได้ดำเนินการก่อสร้าง เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2545 โดยนายนพพร เทพสิทธา กระทรวงศึกษาได้ประกาศตั้งเป็นวัดเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2547 ในเนื้อที่ขนาด 7 ไร่ 86 ตารางวา โดยมีหลวงพ่อมหาตอง ธมฺมวุฑฺโฒ เป็นเจ้าอาวาส

ปัจจุบันวัดป่าวชิรบรรพตมีเสนาสนะและการสาธารณูปโภคเท่าที่จำเป็นต่อการอยู่อาศัยปฏิบัติธรรมสำหรับพระ เณร และฆราวาส ดังนี้

1. โบสถ์
2. ศาลาการเปรียญ
3. หอไตร
4. กุฏิ
5. เรือนพักอุบาสิกา

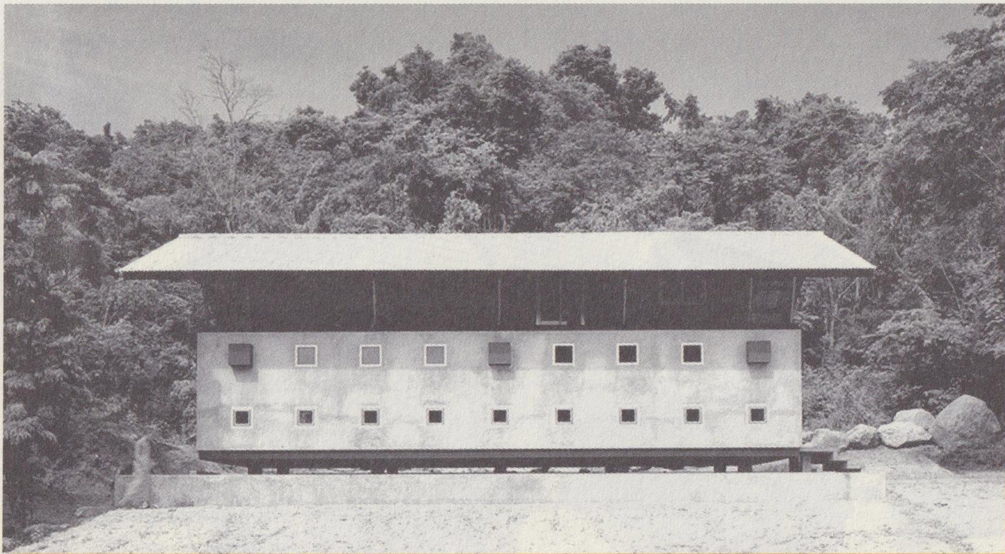

ศาลา

วัดป่าวชิรบรรพตมีเสนาสนะ เหมาะสำหรับการปลีกวิเวกของผู้ใคร่ในการปฏิบัติธรรม ในส่วนของการเผยแผ่พุทธศาสนาและการบริการชุมชน ทางวัดได้จัดให้มีการอบรมปฏิบัติธรรมแก่ นักเรียน นักศึกษา ข้าราชการ ตลอดจนประชาชนทั่วไป ได้เข้ามาปฏิบัติธรรม โดยการวางพื้นฐานให้เหมาะสมสำหรับผู้ปฏิบัติธรรมด้วยดีเสมอมา เน้นให้มีการวางรากฐานสำหรับครอบครัวปฏิบัติธรรม โดยแนะนำให้พาลูกหลานเข้าวัดทำบุญ ตั้งแต่เด็กๆ เป็นการสร้างพื้นฐานที่ดีให้แก่เด็ก ที่สำคัญยังช่วยสร้างเสริมสัมพันธภาพที่ดีให้กับครอบครัว จึงนับเป็นวัดที่เป็นศูนย์รวมทางจิตใจของชาวพุทธในท้องถิ่นนี้ ตลอดทั้งเป็นศูนย์กลางในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป

โบสถ์

กุฏิ

ศาลา

หอไตร

Concept

นำปัญญาในอดีตมาใช้ในปัจจุบัน โดยละทิ้งรูปแบบซึ่งเป็นเพียงเปลือกนอกโดยสิ้นเชิง

วัสดุและวิธีการก่อสร้างเลือกใช้แบบธรรมดาสามัญที่พบเห็นได้ทั่วไปในงานชาวบ้านแต่อาคารงามสง่าด้วยสัดส่วน และเนื้อแท้ของวัสดุมีความสงบนิ่งแต่ทรงพลัง เช่น จิตที่เด็ดเดี่ยวมั่นคงแบบพุทธ

Description

โครงการเผยแพร่ธรรมของวัดเขาพุทธโคดมนั้นมีหลายรูปแบบนอกเหนือจากกิจกรรมเชิงปฏิบัติแล้ว การจัดทำเอกสารเชิงวิชาการก็เป็นส่วนหนึ่งที่เป็นนโยบาย ที่ทางวัดให้ความสำคัญจึงเป็นที่มาของการออกแบบและก่อสร้างหอไตรเพื่อใช้ในการจัดเก็บหนังสือธรรมะ

SCRIPTURE HALL

หลายร้อยเรื่อง จำนวนกว่าสามแสนเล่ม แต่ความสูงชันของพื้นที่ภายในวัด กลายเป็นข้อจำกัดที่ทำให้ต้องย้ายที่ตั้งไปยังวัดป่าวชิรบรรพต ซึ่งเป็นวัดพี่วัดน้อง มีความชันน้อยกว่า เหมาะสมกับอาคารขนาดใหญ่

สถาปนิกศึกษาลักษณะของหอไตรในเชิงประเพณี ทำให้ทราบว่าในสมัยก่อนนั้นใช้จัดเก็บคัมภีร์พระไตรปิฎก เฉกเช่นห้องสมุดสำหรับพระ การสร้างตัวอาคารอยู่กลางน้ำและใช้ไม้กระดานพาดเดินมีเหตุผลเพื่อป้องกันแมลงเข้าไปแทะกัดหนังสือ น้ำยังช่วยลดอุณหภูมิของอาคารให้เกิดความเย็นสบาย ที่เหมาะแก่การศึกษาเล่าเรียน จึงต้องการนำภูมิปัญญาดั้งเดิมนั้นมาใช้ให้เป็นประโยชน์

ภายในตัวอาคารผังสี่เหลี่ยมผืนผ้า หอไตรแห่งนี้ไม่มีส่วนประดับตกแต่งมากมายเฉกเช่นหอไตรเชิงประเพณี องค์ประกอบต่างๆ ถูกลดทอนลงเหลือเท่าที่จำเป็น ลำดับการวางของตำแหน่งช่องเปิดนั้นมีความพ้องกับช่องหน้าต่างหอไตรแบบดั้งเดิม การยกหลังคาสูงและมีลักษณะเป็น Double roof เป็นอีกส่วนหนึ่งที่ช่วยลดความร้อน ภาพของหอไตรมีตั้งตระหง่านอยู่บนเนินเตี้ยๆ ที่ผ่านการปรับพื้นที่ อย่างหยาบๆ มีฉากหลังเป็นสีเขียวเข้มของป่าไม้ที่ยังอุดมสมบูรณ์ บริบทและเส้นสายของอาคารที่ตรงไปตรงมาเช่นนี้ ทำให้อาคารดูสงบนิ่งและมีความสง่างาม

เรือนพักอุบาสิกา

Concept

แนวคิดเช่นเดียวกับวิทยาศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์ศึกษาลึกลงไปในสิ่งที่เล็กที่สุดเพื่อการเข้าใจถึงความจริงทั้งมวล ในทางพุทธให้เข้าใจความจริงที่ยิ่งใหญ่อันเป็นธรรมะ ผู้ปฏิบัติธรรมเพื่อศึกษาและเรียนรู้โดยไม่ผ่านคำ (Verbal) เช่น การพูด อ่าน เขียน หรือฟัง แต่ใช้การศึกษาลึกลงไปภายในตัวเอง (กระบวนการโยนิโสมนสิการ) เพื่อศึกษาตรวจสอบและรับรู้จิตไปสู่ต้นทางของความจริง พลัง(กฎไตรลักษณ์) และเพื่อเข้าใจความสัมพันธ์นั้นกับทุกอย่างอันเป็นความจริง(ปฏิจจสมุปบาท) หรือธรรมะ ตัวอาคารถูกออกแบบมาเป็นยานพาหนะที่นำพาผู้ปฏิบัติธรรม การมีประสบการณ์จริงภายในอาคารจะโน้มนำให้ปฏิบัติธรรมซาบซึ้งในความงามและความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติอันเป็นธรรมะ

โดยแนวคิดหลักของการออกแบบ คือ การไม่แสวงหาเครื่องมือมาแก้ปัญหา แต่ปัญหานั้นคือทางออกของปัญหาเหล่านั้นนั่นเอง

อาคารถูกสร้างขึ้นเพื่อกุศโลบายผ่านองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมหลายรูปแบบ เพื่อเอื้อให้ผู้ปฏิบัติธรรมได้สัมผัสกับความงามแห่งธรรมชาติควบคู่ไปกับการฝึกตน

เนื่องจากระยะหลังมีสถาบันการศึกษา และหน่วยงานเข้ามาติดต่อเพื่อให้บุคลากรเข้ามาปฏิบัติธรรมจำนวนมากขึ้นทุกวัน หลวงพ่อท่านมีวิธีการสอนลูกศิษย์โดยให้ธรรมชาติเป็นแก่น ท่านอยากให้อาคารเปรียบเสมือนบ้านหลังที่สองของพุทธศาสนิกชน มีความอบอุ่น สงบสบาย คงสภาพที่มีอยู่เดิมไว้ให้มากที่สุด เพราะวัดเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจทั้งส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคม โดยทำหน้าที่ผสานกาย จิต และวิญญาณให้เป็นหนึ่ง

อาคารสองชั้นขนาดกว่า 2,000 ตารางเมตร แต่ถูกอำพรางไว้เนื่องจากปกคลุมด้วยแมกไม้ที่มีขนาดใหญ่และหนาแน่น แต่เมื่อก้าวแรกที่ผ่านซุ้มประตูก่ออิฐเล็ก ๆ กับโครงสร้างไม้ที่ประกอบเรียบง่ายด้านหน้าอาคารผ่านสระน้ำเล็ก ๆ สองด้านมีการติดตั้งประติมากรรมรูปทรงคล้ายเมล็ดข้าวสีทองและผ่านเส้นนำสายตาบนพื้นที่เกิดจากการสกัดผิวพื้นแกรนิต ที่นอกจากจะช่วยกันลื่นแล้วยังกลายเป็นเส้นนำสายตาพุ่งเข้าสู่ด้านในอย่างรุนแรงและหยุดกระทันหันด้วยก้อนหินภูเขาขนาดใหญ่ซึ่งมีอยู่เดิม และสถาปนิกต้องการรักษาไว้เพื่อให้สัมผัสได้ถึงเรื่องราวของดินในช่วงเวลาสั้นๆ นี่เองที่เราจะรู้สึกได้ถึงการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่อย่างฉับพลัน (shock of space)

เป็นลักษณะเดียวกับการเดินเข้าไปในอุโบสถหรือวิหาร หากเพียงแต่ภาพของพระประธานที่เราอาจจะคาดหวังจะได้เห็นนั้นได้ถูกแทนที่ด้วยภาพของป่าธรรมชาติสีเขียวขจี และแนวสันเขาของที่ตั้งโดย

โถงความสูงสองชั้นทำหน้าที่เป็นกรอบภาพขนาดใหญ่ที่เน้นความงามและความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติในส่วนของการใช้สอยนั้น แบ่งพื้นที่พักญาติโยมผู้หญิงให้เกิดความเหมาะสมด้านกาลเทศะระหว่างฆราวาสและบรรพชิต โดยรวมแล้วแบ่งเป็นสองส่วนอย่างชัดเจน คือ พื้นที่สำหรับการใช้งานกลางวันและกลางคืน

พื้นที่ชั้นล่างนั้นมีชานไม้ยื่นโครงสร้างออกไปลอยตัวอยู่ท่ามกลางต้นไม้ ทำให้บรรยากาศในการนั่งสมาธินั้นเงียบสงบ รวมทั้งมีห้องรวมสำหรับผู้สูงอายุที่ไม่สามารถเดินขึ้นลงบันไดชันได้สะดวก การเปิดโล่งและยกพื้นชั้นล่างคล้ายใต้ถุนโดยปราศจากเฟอร์นิเจอร์ใดๆ ทำให้ผิวมันเงาของพื้นแกรนิตนั้นสะท้อนองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมราวกับผืนน้ำ พื้นที่ชั้นล่างจะมีญาติโยมมาใช้งานเป็นจำนวนมาก แม้จะเป็นฤดูร้อนแต่อุณหภูมิภายในเพิงพักแห่งนี้กลับทำให้เกิดสภาวะสบายที่ยังคงเอื้อให้เกิดกิจกรรมได้หลายอย่าง เช่น การเดินจงกรม นั่งอ่านหนังสือ และนั่งสมาธิ อันเนื่องมาจากบริบทรอบด้านและความโปร่งโล่งของตัวอาคารพื้นที่ชั้นบนถูกออกแบบมาเพื่อการใช้งานในเวลากลางคืน คือ การนอนพักผ่อน การฝึกสมาธิ การจัดวางผังชั้นบนแบ่งเป็นห้องนอนรวมสองฝั่งที่โอบล้อมพื้นที่ใช้สอยส่วนกลางที่ชั้นล่างและถูกเชื่อมต่อด้วยพื้นที่จัดเก็บ และห้องอ่านหนังสือ ซึ่งสามารถปรับเปลี่ยนเป็นห้องนอนได้ นอกจากนี้ยังได้มีห้องนอนขนาดไม่เท่ากันเพื่อความเหมาะสมในการใช้งานแต่ละครั้ง และการดูแลรักษาในระยะยาว บริเวณด้านหลังของอาคารได้มีการออกแบบโครงสร้างท่อเหล็กสำหรับการตากผ้าอย่างเป็นระเบียบ ในขณะที่ส่วนของห้องอาบน้ำและห้องสุขา ก็มีการออกแบบเป็นจำนวนมากเพื่อเพียงพอต่อจำนวนผู้ใช้งานซึ่งบางวาระที่ผู้ใช้งานกว่า 350 คนต่อวัน

พระในอุดมคติของหลวงพ่อเดิม

๑. ไปขอเขากินเรียกว่าบิณฑบาตโปรดสัตว์
๒. กินแล้วนั่งหลับตาเรียกว่าภาวนาปฏิบัติ
๓. ถ้ากินแล้วหลับสนิทเรียกว่าบำเพ็ญกิจวัตร
๔. พูดมากน่ารำคาญเรียกว่าเชี่ยวชาญปริยัติ
๕. เข้าป่าหลายปีเรียกว่ามีดีกรีชะมัด
๖. พอออกจากดงก็ประสงค์จะสร้างวัด
๗. บอกคนโน้นบอกคนนี้มาลงบัญชีเสียอัฐ
๘. ลงเลขบอกหวยหวังรวยทางลัด
๙. พอได้ที่มีสถานหวังสมภารเจ้าวัด
๑๐. แจกเครื่องรางของขลังหวังดังเหมือนจุดประทัด
๑๑. พอมีเงินมีทองก็คิดจะครองคฤหัสถ์
๑๒. เห็นสีกงสีกาก็ทำท่าอยากจะฟัด
๑๓. พอสึกหาลาเพศเลยกลายเป็นเปรตอยู่ข้างวัด

จากหนังสือ มัคกลีผล

กว่าจะเป็นวัดป่าวชิรบรรพต

จากสถานปฏิบัติธรรมของหลวงพ่อเชย และ เตี่ย (อาจารย์สู) บนเขาปากแรต ได้ก่อตั้งเป็นที่พักสงฆ์ และ เป็น"สำนักสงฆ์วชิรธรรมบรรพต" โดยการช่วยเหลือสนับสนุนของพระโสภณวชิรธรรม(พระอาจารย์ศรีนวล)อดีตเจ้าอาวาสวัดวชิรธรรมสาธิต (วัดทุ่งสาธิต) ซึ่งเป็นศิษย์ที่เตี่ยรักมากที่สุดรูปหนึ่ง และท้ายสุดสามารถสร้างเป็น "วัดป่าวชิรบรรพต" ได้สำเร็จ โดยพระอาจารย์ตอง ธมฺมวุฑฺโฒ ซึ่งเป็นผู้บุกเบิก ริเริ่ม และเป็นเจ้าอาวาสรูปแรกจนถึงปัจจุบัน นับว่า สถานที่ที่เหมาะสมแก่การปฏิบัติธรรม และเป็นสถานที่ที่ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบได้ทิ้งไว้ให้คนรุ่นหลังดำเนินตามแห่งนี้ ได้ผนวกอยู่ในพุทธอาณาจักรอย่างถูกต้องสมบูรณ์ โดยได้มีการดูแลรักษาอย่างเหมาะสม และใช้เป็นที่สำหรับเผยแพร่ธรรม สืบต่อพระพุทธศาสนา ยังประโยชน์ให้แก่พุทธบริษัททั้งหลายบรรลุตามเจตนารมณ์ของเตี่ยทุกประการแล้ว

เมื่อหลวงพ่อเชยมรณภาพ เตี่ยได้สร้างเจดีย์บรรจุพระธาตุส่วนหนึ่งของหลวงพ่อเชยไว้บนเขาปากแรต บริเวณหน้ากุฏิของหลวงพ่อเชย และ ได้สร้างเจดีย์เพิ่มเติมอีก 2 จุด จุดหนึ่งบรรจุอัฐิของหลวงพ่อเขมรที่ธุดงค์ผ่านมา และหยุดปฏิบัติธรรมจนมรณภาพอยู่บนเขาปากแรต อีกจุดหนึ่งสำหรับสักการะไต้ตี่ เทพแห่งบรรพตและเป็นเทพผู้พิทักษ์พระพุทธศาสนา เตี่ยบอกพวกเราว่า ที่นี่เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ มีฮวงจุ้ย

ที่ดีมาก ลูกหลานคนใดได้มากราบไหว้เจดีย์ของหลวงพ่อเชย หลวงพ่อเขมร และ ไต้ตี่ เป็นประจำทุกปี จะมีแต่ความเจริญรุ่งเรือง ยิ่งถ้าได้มาปฏิบัติธรรมบนนี้อย่างจริงจัง ก็จะสำเร็จดั่งที่ตั้งใจ

เมื่อเตี่ยบวชและต้องการขึ้นมาปฏิบัติธรรมบนเขาปากแรต คุณประสาน จงรุ่งเรือง สามีของเจ๊บ้วย (นางฉวีวรรณ จงรุ่งเรือง) ลูกสาวคนโตของเตี่ย ก็ได้สร้างกุฏิขึ้นใหม่เป็นตึกสองชั้น ตามความต้องการของเตี่ย ที่ต้องการสร้างสถานที่ที่มั่นคงพอสมควร เผื่อไว้สำหรับคนรุ่นหลังได้ใช้อาศัยเมื่อขึ้นมาปฏิบัติธรรมบนเขาปากแรต หลังจากที่เตี่ยสึก ลงจากเขาไปอยู่ที่บ้านในตัวเมืองชลบุรี ก็ยังคงมาสักการะเจดีย์ทั้งสามเป็นประจำทุกวันเช็งเม้งของทุกปีไม่ได้ขาด

2 -3 ปี ก่อนที่เตี่ยจะจากพวกเราไป เตี่ยเป็นห่วงสถานที่บนเขาปากแรตมาก จึงได้ปรึกษาพระโสภณวชิรธรรม (หรือที่พวกเราเรียกว่าท่านอาจารย์สาธิต) และได้ข้อสรุปว่า ควรจะยกสถานที่แห่งนี้ให้เป็นถาวรวัตถุในพระพุทธศาสนา โดยในตอนแรกควรจัดตั้งเป็นที่พักสงฆ์ก่อนจากนั้นก็ตั้งเป็นสำนักสงฆ์ ซึ่งท่านอาจารย์สาธิตก็ได้ดำเนินการขออนุญาต และสนับสนุนทุกอย่างอย่างเต็มที่ จนสามารถจัดตั้งเป็น **"สำนักสงฆ์วชิรธรรมบรรพต"** ได้สำเร็จ เมื่อตั้งเป็นสำนักสงฆ์แล้ว

เตี่ยได้ซื้อที่ดินบริเวณทางขึ้นเขา และ สร้างศาลาไม้ขึ้น 1 หลัง ขนาดไม่ใหญ่นัก สำหรับให้พระภิกษุไม่กี่รูป ใช้เป็นที่จำวัด ฉันภัตตาหารและทำวัตรสวดมนต์ เตี่ยได้ผนวกสถานที่บนเขาปากแรต ที่ดินและศาลาบริเวณเชิงเขา เป็นสำนักสงฆ์ และเตี่ยได้มอบหมายให้เฮียฮั้ว (นายอภิชาติ พรหมเชยธีระ) ลูกชายคนที่สองของเตี่ย เป็นผู้ดูแลสำนักสงฆ์ และ คอยอำนวยความสะดวกให้แก่พระภิกษุที่มาพักอยู่ที่สำนักสงฆ์แห่งนี้ เมื่อจัดการเรื่องสำนักสงฆ์เสร็จ เตี่ยก็หมดภาระหมดห่วง พร้อมที่จะจากไปได้ทุกเมื่อ ซึ่งตอนนั้น พวกเราก็ไม่ได้เฉลียวใจในเรื่องนี้เลย

เมื่อเตี่ยจากพวกเราไปในปี 2522 ท่านอาจารย์สาธิต เป็นผู้นำพวกเราและศิษยานุศิษย์ของเตี่ยในการจัดการงานศพให้เตี่ย ท่านอาจารย์สาธิตได้ดำเนินการขอพระราชทานเพลิงศพ เป็นกรณีพิเศษ ซึ่งก็ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อย่างที่พวกเราไม่เคยคาดคิดมาก่อน

ในวันพระราชทานเพลิง มีผู้คนมากมายทั้งที่พวกเรารู้จักและไม่รู้จักมาร่วมงาน มาจากทุกทิศทุกทาง มากจนไม่น่าเชื่อ นี่คืออีกสิ่งหนึ่งที่เตี่ยสอนพวกเรา ให้มั่นคงในการทำความดี ทำประโยชน์ให้แก่สังคม และตอบแทนแผ่นดิน คืนให้กับแผ่นดิน ไม่ใช่จะคืนก็ต่อเมื่อตายไปแล้ว คือ คืนเฉพาะแต่สังขารร่างกาย

เตี่ย คือ คนจีนโพ้นทะเลที่เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภาร มี

ครอบครัวเจริญรุ่งเรืองอยู่ในประเทศไทย ดังนั้นในบั้นปลายของชีวิต เตี่ยได้ใช้เวลาทั้งหมด อุทิศตนบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม เพื่อตอบแทนคุณของแผ่นดินไทยที่สอนให้เตี่ยได้เข้าใจ เข้าถึง และ พัฒนาทางธรรม ด้วยการนำธรรมะที่เตี่ยเรียนรู้มา คืนให้กับคนในแผ่นดินไทย เตี่ยแนะนำธรรมะให้กับทุกคนที่สนใจและตั้งใจศึกษา อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยแม้นจะจากไปแล้ว เตี่ยก็ยังทิ้งคำสอนไว้ให้พวกเราอีก พวกเราได้ตกลงกันนำอัฐิของเตี่ยส่วนหนึ่ง ไปบรรจุไว้ในเจดีย์ที่สร้างขึ้นใหม่บนเขาปากแรต บริเวณต่ำลงมาจากเจดีย์ของหลวงพ่อเชย เพื่อที่พวกเราและผู้ที่เคารพศรัทธาในคุณธรรมของเตี่ยจะได้ไปสักการะและศึกษาธรรมะที่เตี่ยฝากไว้เป็นปริศนาธรรม 3 บท จารึกอยู่บนเจดีย์ของเตี่ย 3 ด้าน

เนื่องจากที่ดินที่ซื้อไว้ มีขนาดไม่ใหญ่พอที่จะสร้างเป็นวัด ต่อมาหลังจากที่เตี่ยจากพวกเราไปไม่กี่ปี ก็ได้มีการซื้อที่ดินเพิ่ม 2 แปลง จากนายฮ้วน และ ยายเจือ และ มีผู้บริจาคที่ดินเพิ่มอีก 1 แปลง คือ คุณสราวุธ โอภาพงพันธ์ ด้วยจิตศรัทธาที่ต้องการสนับสนุนการสร้างวัดให้เกิดขึ้นในบริเวณนี้ ทำให้มีที่ดินเพียงพอที่จะขออนุญาตก่อตั้งเป็นวัดได้สำเร็จในภายหลัง

เมื่อมีที่ดินเพียงพอแล้ว ลูกๆและลูกศิษย์ของเตี่ยก็ได้ปรึกษากันและ เห็นว่า ควรสร้างโบสถ์และกุฏิขึ้นจำนวนหนึ่ง เพื่อให้มีเสนาสนะที่เหมาะสมพร้อมที่จะจัดตั้งเป็นวัด คุณทวี บุตรสุนทร และ คุณบันลือ กัมปนาทแสนยากร คือ บุคคลสำคัญที่สุด ที่ช่วยเหลือพวก

เราให้สามารถสร้างโบสถ์ได้สำเร็จ ที่สำคัญ ทั้งสองท่านยังแนะนำให้พวกเราได้รู้จักคุณชัชวาลย์ พริ้งพวงแก้ว เจ้าของบริษัทดีไซน์ 103 ที่เลื่องชื่อในด้านการออกแบบ คุณชัชวาลย์ ได้มาสำรวจสถานที่ ด้วยตนเอง และเสนอให้สร้างโบสถ์บนเนินเขา ซึ่งเป็นจุดที่มีทำเลเหมาะสมที่สุด สามารถมองไปไกล เห็นได้ทั้งตัวเมืองชลบุรีและทะเล โดยมีด้านหลังเป็นเขาปากแรต คุณชัชวาลย์ได้กรุณาออกแบบโบสถ์ให้โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายและได้กำหนดรูปแบบให้เป็นโบสถ์แบบประยุกต์ เพื่อให้เหมาะสมกับภูมิทัศน์และสภาพแวดล้อม สะดวกต่อการดูแลรักษาและค่าก่อสร้างไม่สูง เป็นที่น่าปลาบปลื้มที่โบสถ์สามารถสร้างได้เสร็จภายในเวลา 2 ปี ด้วยจิตศรัทธาของศิษยานุศิษย์ของเตี่ย ที่ช่วยกันระดมทุนและบริจาคเงิน มากบ้างน้อยบ้างตามความเหมาะสม เพื่อสร้างมหากุศลจากการสร้างโบสถ์ และ บำเพ็ญกุศล อุทิศให้แก่เตี่ยด้วยความกตัญญูกตเวที

ในช่วงแรกๆ เมื่อท่านอาจารย์สาธิตยังมีชีวิตอยู่ ท่านได้ส่งพระภิกษุมาอยู่ที่สำนักสงฆ์วชิรธรรมบรรพต แต่ก็ไม่มีภิกษุรูปใดที่ต้องการจะอยู่ประจำ มีแต่ไปๆ มาๆ เมื่อท่านอาจารย์สาธิตมรณภาพ หลังจากที่เตี่ยจากพวกเราไปสักระยะหนึ่ง พวกเราก็รับหน้าที่หาพระภิกษุมาอยู่ และพยายามสรรหาเจ้าอาวาสที่เหมาะสม มีพระภิกษุหลายรูปมาขออยู่ ทั้งชั่วคราวและตลอดพรรษา แต่สุดท้ายก็ไม่มีผู้ใดต้องการอยู่ประจำ

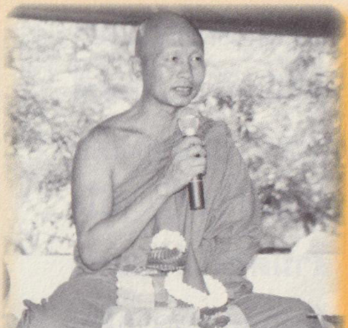
สาเหตุหนึ่งเป็นเพราะ ตัวสถานที่ ซึ่งเมื่อก่อนถือว่า ค่อนข้างทุรกันดาร เข้ามายาก ถนนเป็นลูกรัง มีไฟฟ้าแต่ไม่มีน้ำประปา ไม่ใช่วัดเมือง แต่ในขณะเดียวกัน ก็ไม่ใช่วัดป่า เพราะมีต้นไม้น้อย มีแต่หลุมลูกรังที่ถูกขุดไปขาย และมีชาวบ้านตั้งบ้านเรือนอยู่ชิดวัด ทำให้พื้นที่บริเวณเชิงเขา ไม่มีความสงบร่มรื่นเหมาะแก่การปฏิบัติธรรมเท่าที่ควร

สาเหตุประการที่สอง คือ เรื่องอาหาร ในสมัยแรกๆ พระภิกษุจะต้องบิณฑบาตเลี้ยงชีพเอง และต้องเดินเป็นระยะทางไกลพอสมควร ได้อาหารมากบ้างน้อยบ้าง ถ้าไม่ใช่นักปฏิบัติที่แท้จริง ถือว่ามีความยากลำบากในเรื่องอาหาร

และสาเหตุประการที่สาม ก็คือ พวกเราได้กำหนดกติกาง่ายๆ ขึ้น 3 ข้อ เพื่อให้มั่นใจว่า พระภิกษุที่ตั้งใจจะมาอยู่ที่นี่ต่อไป เป็นผู้ที่ศึกษาธรรมและปฏิบัติธรรมอย่างแท้จริง ตามเจตนารมณ์ของเตี่ย กติกาดังกล่าวได้กำหนดให้พระภิกษุที่มาอยู่ในสำนักสงฆ์แห่งนี้ **หนึ่งต้องบิณฑบาตเลี้ยงชีพ สองต้องฉันมื้อเดียว สามต้องไม่จับและมีปัจจัยหรือเงินไว้ในครอบครอง** พวกเราได้สร้างกล่องบริจาคเงินเพื่อให้ญาติโยมที่ต้องการทำบุญใส่ ไม่อนุญาตให้มีการถวายกับพระภิกษุโดยตรง และเงินในกล่องก็ถือว่าเป็นเงินของวัด เป็นเงินของสงฆ์ส่วนรวม ไม่ใช่ของรูปใดรูปหนึ่ง เมื่อพระภิกษุต้องการใช้ในเรื่องใดผู้ดูแลก็จะจัดการให้ โดยไม่ต้องให้พระภิกษุถือเงินไปใช้เอง

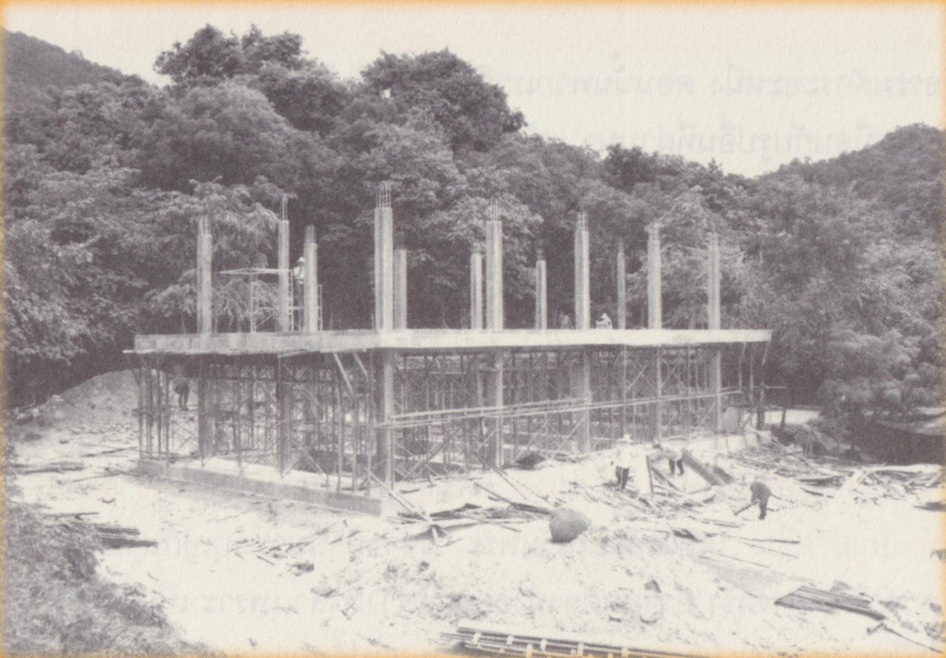
ไม่น่าเชื่อว่ากติกาง่ายๆนี้ เมื่อรวมกับข้อจำกัด สามประการข้างต้นจะสามารถกรองพระภิกษุที่จะมาอยู่ที่วัดนี้ได้อย่างดีดีจนแทบจะหาพระภิกษุมาอยู่ไม่ได้พวกเราเคยเถียงกันว่าสมควรเปลี่ยนกติกานี้หรือไม่สุดท้ายก็สรุปว่า ถ้าต้องการพระภิกษุผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบต้องคงกติกาทั้งสามข้อนี้ไว้มิฉะนั้น จะมีพระภิกษุที่มีเจตนาอื่นแฝงกายเข้ามาอยู่ในที่นี้และอาจจะสร้างปัญหาได้ในอนาคต **พวกเราเฝ้ารอผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอยู่นานแม้นว่าจะเห็นว่าเป็นเรื่องที่ยากมากแต่พวกเราก็ไม่เคยหมดหวังเพราะพวกเราเชื่อมั่นในคำพยากรณ์ของเตี่ยที่ว่า "สักวันหนึ่งจะมีพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมาเป็นเจ้าอาวาสและนำพาญาติโยมสร้างสถานที่แห่งนี้ให้เป็นวัดที่เจริญรุ่งเรืองในทางธรรมอย่างแน่นอน"**

ในปี 2530 ท่านอาจารย์ตองได้ธุดงค์ผ่านมา และเห็นว่าเป็นสถานที่หมาะสมที่จะปฏิบัติธรรม จึงเข้ามาขออยู่ปฏิบัติ

ธรรมสักระยะหนึ่ง ตอนนั้นพวกเราก็ยังไม่ได้สนใจมากนัก เพราะคิดว่าจะเหมือนกับรูปอื่นที่ผ่านมา แล้วก็ผ่านไป พวกเรายังคงรักษากติกาไว้อย่างเคร่งครัด และเริ่มแปลกใจเมื่อเห็นท่านอยู่นาน มาถามท่าน

ท่านก็บอกว่า อยู่แล้ว ได้ฝึกตัวเองและ สามารถปฏิบัติธรรมได้ก้าวหน้าดีพวกเราบางคนได้เคยเข้ามานอนค้างวัดเป็นลูกศิษย์วัดเดินตามท่านอาจารย์ตองไปบิณฑบาต เห็นว่า มีชาวบ้านศรัทธาเลื่อมใสใส่บาตรมากขึ้นกว่าเดิม ชาวบ้านที่อยู่บริเวณรอบวัด ก็เข้าวัดมาทำบุญมากขึ้น โดยเฉพาะในวันพระ มีชาวบ้านมาทำบุญกันจนแน่นศาลาไม้ บางครั้ง บางคนต้องนั่งอยู่ด้านล่างศาลา เพราะ เป็นศาลาที่ไม่ใหญ่มากนัก นอกจากนี้ก็ยังเห็นความ เปลี่ยนแปลงอีกหลายเรื่อง มีชาวบ้านและพุทธศาสนิกชนจากที่อื่นเข้ามาร่วมทำวัตรสวดมนต์และ เวียนเทียนในวันสำคัญๆ พอท่านอาจารย์ตองเริ่มอบรมธรรมะ ก็มีผู้สนใจเข้ามาปฏิบัติและทะยอยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ มีทั้งชาวบ้านบริเวณใกล้เคียง พนักงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิตบางปะกง และพุทธศาสนิกชนจากจังหวัดต่างๆ ทุกคนมาแบบปากต่อปาก เมื่อได้เห็นปฏิปทาของท่านอาจารย์ตองเช่นนี้ พวกเราก็เกิดความเคารพศรัทธา เริ่มดีใจและมีความหวังว่า สถานที่แห่งนี้กำลังจะได้ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมาอยู่ตามคำพยากรณ์ของเตี่ยแล้ว

พวกเราได้มาอาราธนาขอให้ท่านอาจารย์ตองเป็นเจ้าอาวาสและอยู่ที่นี้ต่อไป ในตอนแรกท่านอาจารย์ไม่รับปาก ท่านบอกว่า “ยัง

ไม่แน่ ขอดูก่อน" แต่ได้ปรารภว่า ศาลาไม้ที่มีอยู่ค่อนข้างจะแคบ จะขึ้นไปใช้โบสถ์ทุกวัน ก็ไม่สะดวกและไม่ควรใช้โบสถ์เป็นศาลา ตอนนั้นพวกเราก็ยังสองจิตสองใจว่า จะสร้างศาลาใหม่ดีหรือไม่ เพราะเกรงว่าเมื่อสร้างแล้ว ท่านอาจารย์ตองไม่อยู่ ก็เปล่าประโยชน์ และจะกลายเป็นผลเสีย เพราะ เมื่อมีเสนาสนะมากขึ้น เกิดความเจริญทางด้านวัตถุแต่ขาดผู้นำทางด้านจิตวิญญาณ ก็จะไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของเตี่ย นอกจากนี้ ความเจริญทางด้านวัตถุ จะดึงดูดพระภิกษุผู้สนใจแต่ความเจริญความสะดวกสบายทางกาย ไม่สนใจกับการฝึกจิตใจ เข้ามาอยู่ทำให้ผู้สนใจปฏิบัติธรรมไม่สะดวกใจที่จะเข้ามาอยู่ร่วมด้วย ในช่วงแรกๆ พวกเราจึงระมัดระวังอย่างมากในเรื่องการสร้างถาวรวัตถุ

ในปี 2539 อาเนของพวกเรา (นางสุนันท์ พรหมเชยธิระ ภรรยาของท่านอาจารย์สู) ได้จากพวกเรา เมื่อเผาศพของอาเนและนำอัฐิไปบรรจุไว้ในเจดีย์บนเขาปากแรตแล้วเสร็จ พวกเราก็ตกลงกันว่า จะสร้างศาลาหลังใหม่ขึ้นที่สำนักสงฆ์วชิรธรรมบรรพต ในที่ดินบริเวณด้านหน้า ที่มีผู้บริจาคมา เพื่ออุทิศกุศลและเป็นอนุสรณ์ให้แก่อาเน พวกเราได้ กราบเรียนท่านอาจารย์ตองว่า พวกเราจะสร้างเฉพาะแต่โครงสร้างหลักเท่านั้น ส่วนการตกแต่งและทำให้เสร็จสมบูรณ์ต้องขอให้ท่านอาจารย์เป็นธุระ บอกศรัทธาญาติโยมให้มาช่วยกันสร้างศาลาแห่งใหม่ เพื่อให้เป็นศาลาที่สร้างโดยส่วนรวม ไม่ใช่สร้างโดยพวกเรา ท่านอาจารย์ก็ตกลงและขอให้สร้างเป็นสองชั้น เพื่อที่ชั้นบนจะได้ใช้

เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมในที่สุดศาลาแห่งใหม่ก็ได้สร้างสำเร็จลง สวยงาม กว้างขวางเพียงพอต่อการใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของท่านอาจารย์ และ ท่านอาจารย์ได้ใช้สถานที่นี้ ยังประโยชน์ให้แก่พุทธศาสนิกชนอย่างเต็มที่

ด้วยการอบรมเผยแพร่ธรรมอย่างจริงจัง ตามที่ท่านอาจารย์ตั้งใจไว้ ทำให้พวกเราชื่นชมในบารมี และ ศรัทธาในปฏิปทาของท่านอาจารย์มากขึ้น ต่อจากนั้น ท่านอาจารย์ก็ได้ปรับพื้นที่ด้านหลังศาลาให้เป็นโรงครัว และ ปรับปรุงพื้นที่ด้านหน้าให้ร่มรื่น เปลี่ยนจากพื้นดินแห้งแล้งทุรกันดารให้เป็นดินแดนแห่งความสงบร่มเย็น ช่วยโน้มน้าวใจให้ระงับจากปัญหาและทุกข์ต่างๆชั่วคราว เกิดกุศลจิตที่จะแสวงหาทางที่นำไปสู่ความสะอาด สว่าง สงบ อย่างถาวรต่อไป

เมื่อท่านอาจารย์ตองปรารภกับพวกเราว่า ต้องการจะสร้างเป็นวัดให้ถูกต้องสมบูรณ์ พวกเราดีใจอย่างมาก เพราะนั่นคือ ท่านอาจารย์ตกลงจะอยู่ที่นี่ต่อไป และเป็นเจ้าอาวาสรูปแรกของวัดนี้อย่างแน่นอนแล้ว ลูกศิษย์ของท่านอาจารย์ตองทั้งที่ชลบุรีและที่ต่างๆ กับพวกเราช่วยกันเตรียมการและดำเนินการอย่างเต็มที่ ทุกหนทางทุกรูปแบบ ที่จะขออนุญาตสร้างเป็นวัดให้ได้ ในที่สุดก็สำเร็จ ได้รับการจดทะเบียนจัดตั้งเป็นวัดที่ถูกต้องในปี 2545 ชื่อว่า "วัดป่าวชิรบรรพต" โดยท่านอาจารย์ตองเป็นผู้ริเริ่ม บุกเบิก และเป็นเจ้าอาวาสรูปแรก

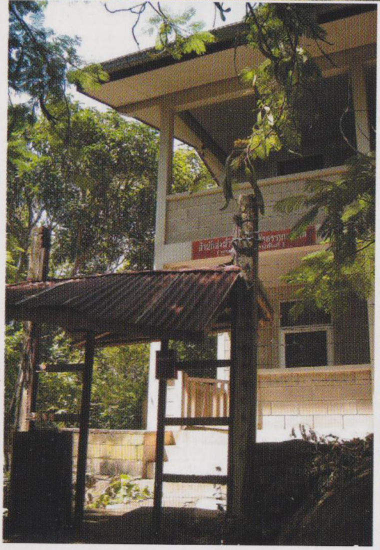
พวกเราลูกหลานของเตี่ย ถือว่าได้ปฏิบัติภารกิจที่เตี่ยมอบหมายเสร็จสมบูรณ์ พวกเราดีใจที่ได้มอบทุกอย่างที่เตี่ยเตรียมไว้คืนไว้ให้กับแผ่นดินและพุทธอาณาจักร เพื่อประโยชน์ของพุทธศาสนิกชนทั่วไป และความเจริญรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนา พวกเราได้ถอยออกจากการเป็นผู้ดูแล มาเป็นเหมือนพุทธศาสนิกชนอื่นที่เข้าวัดป่าวชิรบรรพต เพื่อมาทำบุญและศึกษาธรรม ด้วยความเคารพและศรัทธาอย่างแรงกล้าใน

เพราะท่านอาจารย์ตอง คำว่า " สำนักวิปัสสนาวชิรธรรมบรรพต (พรหมเชยธีระอุปถัมภ์)" ก็จะมลายหายไป กลายเป็น "วัดป่าวชิรบรรพต"

ที่มีท่านอาจารย์ตองเป็นผู้นำร่วมกับคณะสงฆ์นับว่าเจตนารมณ์ของเตี่ยที่จะหมุนกงล้อแห่งธรรมจักรสืบต่อจากที่หลวงพ่อเชยได้นำกงล้อแห่งธรรมจักรมาประดิษฐานไว้ ณ เขาปากแรต เป็นรูปแรกได้บรรลุแล้ว โดยมีท่านอาจารย์ตอง ผู้ได้บำเพ็ญตบะบารมีจนเต็มเปี่ยม เป็นผู้รับช่วงและเป็นผู้นำในการหมุนกงล้อแห่งธรรมจักร ณ สถานที่แห่งนี้ เพื่อเผยแพร่ธรรมของพระพุทธองค์ให้แก่พุทธศาสนิกผู้เวียนว่ายอยู่ในทะเลแห่งวัฏสงสารได้พากันปฏิบัติธรรมเพื่อความพ้นทุกข์ต่อไป

เจดีย์หลวงพ่อเชย

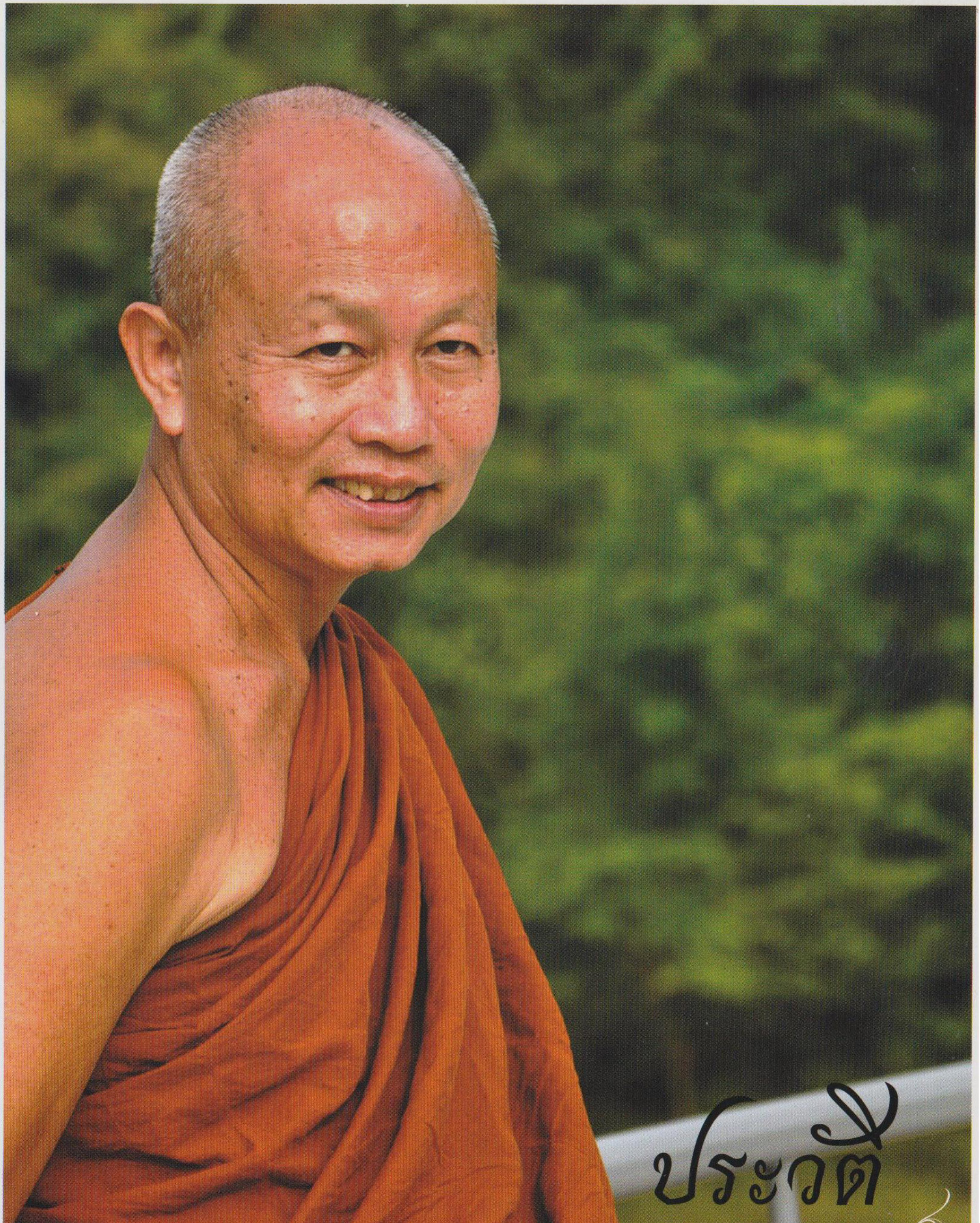
บริเวณบน
เขาปากแรต

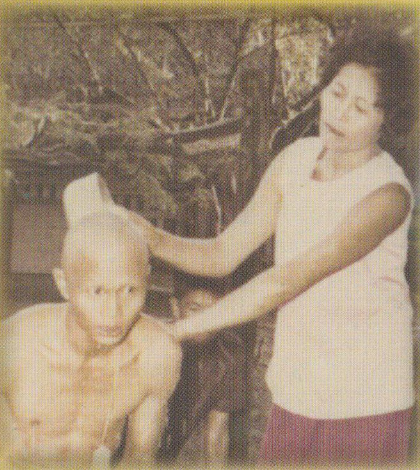
ละครปิดฉาก ลงเรือข้ามฟาก
ที่นี่เรียบเรียบ ฝากให้รู้ข่าว

เซียนสู

เจดีย์อาจารย์สู

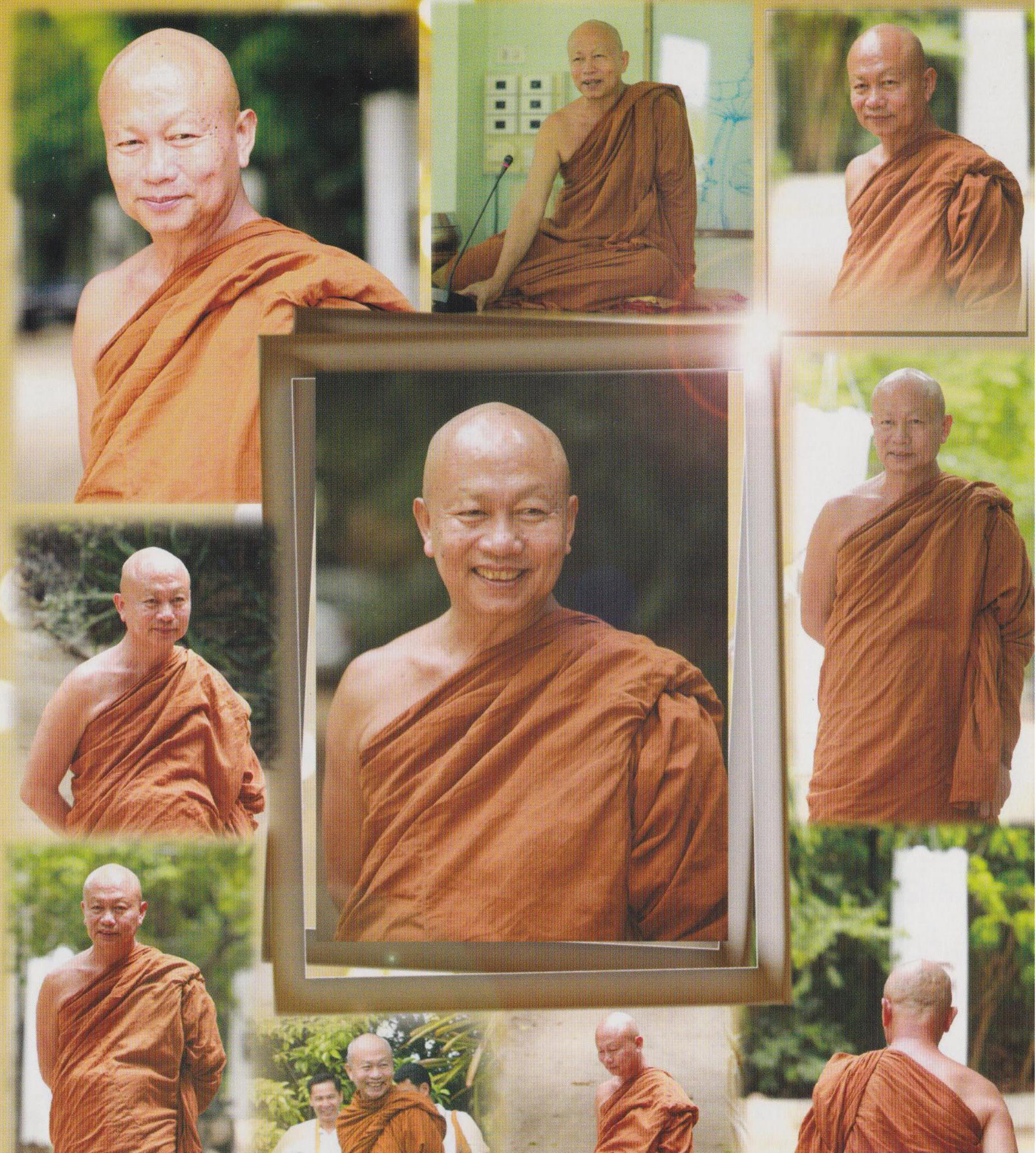

ประวัติ
หลวงพ่อมหาตอง

ประวัติย่อและปฏิปทา
หลวงพ่อมหาตอง ธมฺมวุฑฺโฒ

หลวงพ่อมหาตอง ธมฺมวุฑฺโฒ ท่านเกิดเมื่อ เมื่อวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2492 บวชเมื่อปี พ.ศ. 2517 หลังจากบวชได้ 1 พรรษา ท่านเริ่มศึกษาภาษาบาลี พระอภิธรรมเบื้องต้น ที่สำนักวัดเขาพุทธโคดม อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี หลังจากนั้นท่านได้ไปอยู่ที่กรุงเทพ เพื่อศึกษาพระปริยัติต่อ พอเรียนจบสอบได้เปรียญ 6 ท่านได้รับพัดยศก็ถวายพระอาจารย์ของท่าน ในช่วงที่กำลังศึกษาอยู่เริ่มมีความคิดจะออกธุดงค์

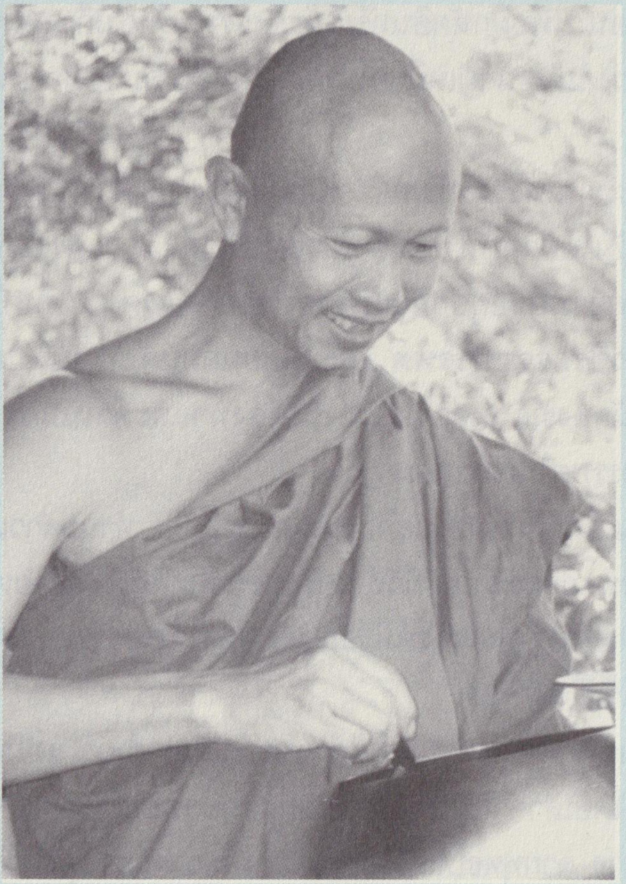
จึงตัดสินใจออกธุดงค์ ในครั้งแรกได้ธุดงค์โดยเริ่มจากการเดินเลียบชายทะเลก่อน เพื่อฝึกหัดอินทรีย์ให้แข็งแรง เดินไปถึงจ.ตราด คือฝึกอินทรีย์ไม่ง่วง ไม่นอน ไม่เหนื่อยไม่หยุด ไม่หิวไม่ฉัน หลังจากนั้นก็เริ่มเดินธุดงค์ทุกปี

ประมาณพรรษาที่ 14 ท่านเดินธุดงค์มาถึงบริเวณที่ตั้งของวัดป่าอัมพวันในปัจจุบัน ท่านจำพรรษาบริเวณนั้น 1 พรรษา และท่านได้เดินธุดงค์ข้ามมาอยู่อีกฝั่งหนึ่งของเขาปากแรต ซึ่งเป็นที่ตั้งของ **สำนักสงฆ์วชิรธรรมบรรพต** และเมื่อโยนนิมนต์ให้ท่านลงมาจำพรรษาบริเวณสำนักสงฆ์ด้านล่าง ท่านได้ลงมาและดำเนินการขอตั้งเป็นวัดป่าวชิรบรรพตในเวลาต่อมา

ท่านเป็นผู้ศึกษาพระอภิธรรมและบาลี ท่านกล่าวเกี่ยวกับการศึกษาอภิธรรม ว่าควรศึกษาไว้เป็นอริยทรัพย์เอาไว้ใช้ในภายหน้า **คนเราถ้ายังไม่ข้ามพ้นวัฏสงสารก็มีโอกาสที่ต้องเกิดมาอีก สร้างสมบัติติดตัวเอาไว้เป็นดีที่สุด**

ในการสอนของท่านมักใช้คำแนะนำสั้นๆ ง่ายๆ แต่มีความหมายลึกซึ้งในตัวโดยเล่าจากประสบการณ์ที่ผ่านมาของท่านบ้าง จากลูกศิษย์เล่าถวายบ้าง จากพุทธประวัติ ธรรมบท หรือชาดกต่างๆบ้าง ซึ่งท่านจะทิ้งท้ายด้วยแง่คิดเสมอ

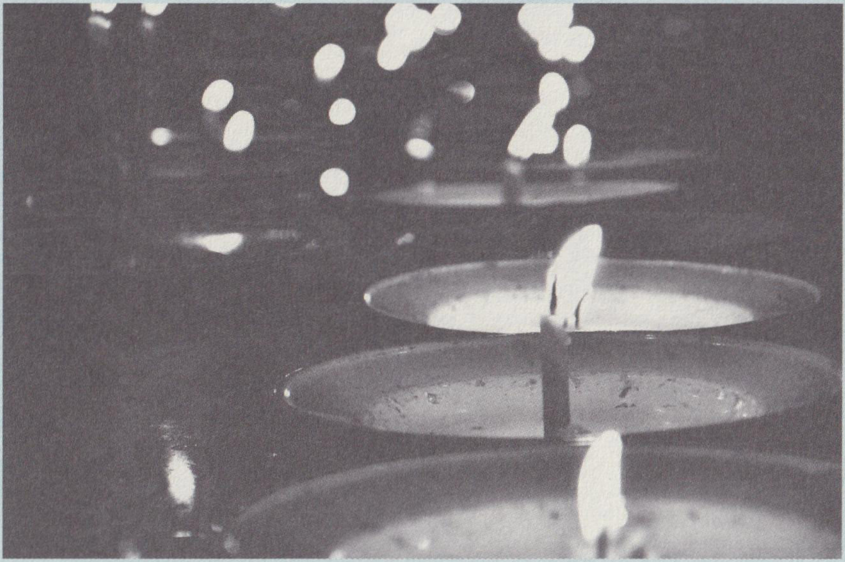
ปฏิปทาของหลวงพ่อที่เห็นได้เด่นชัดคือ ท่านเป็นผู้เคร่งครัดในพระธรรมวินัยเป็นอย่างมาก ดำเนินตามคำสอนของพุทธองค์เพื่อเป็นแบบอย่างให้แก่หมู่คณะภายในวัด ท่านทำให้ดูเป็นตัวอย่างและสอนให้ทำตามเพื่อประโยชน์ของศิษย์ในอนาคต และที่สำคัญ ท่านมีเมตตาต่อทุกๆ คนเสมอกัน ไม่ว่าผู้ใดมาหาท่าน ท่านจะต้อนรับด้วยเมตตาจิตเสมอ

รสแห่งธรรม ย่อมชนะรสทั้งปวง

ความยินดีในธรรม ย่อมชนะความยินดีทั้งปวง

ความสิ้นตัณหา ย่อมชนะทุกข์ทั้งปวง

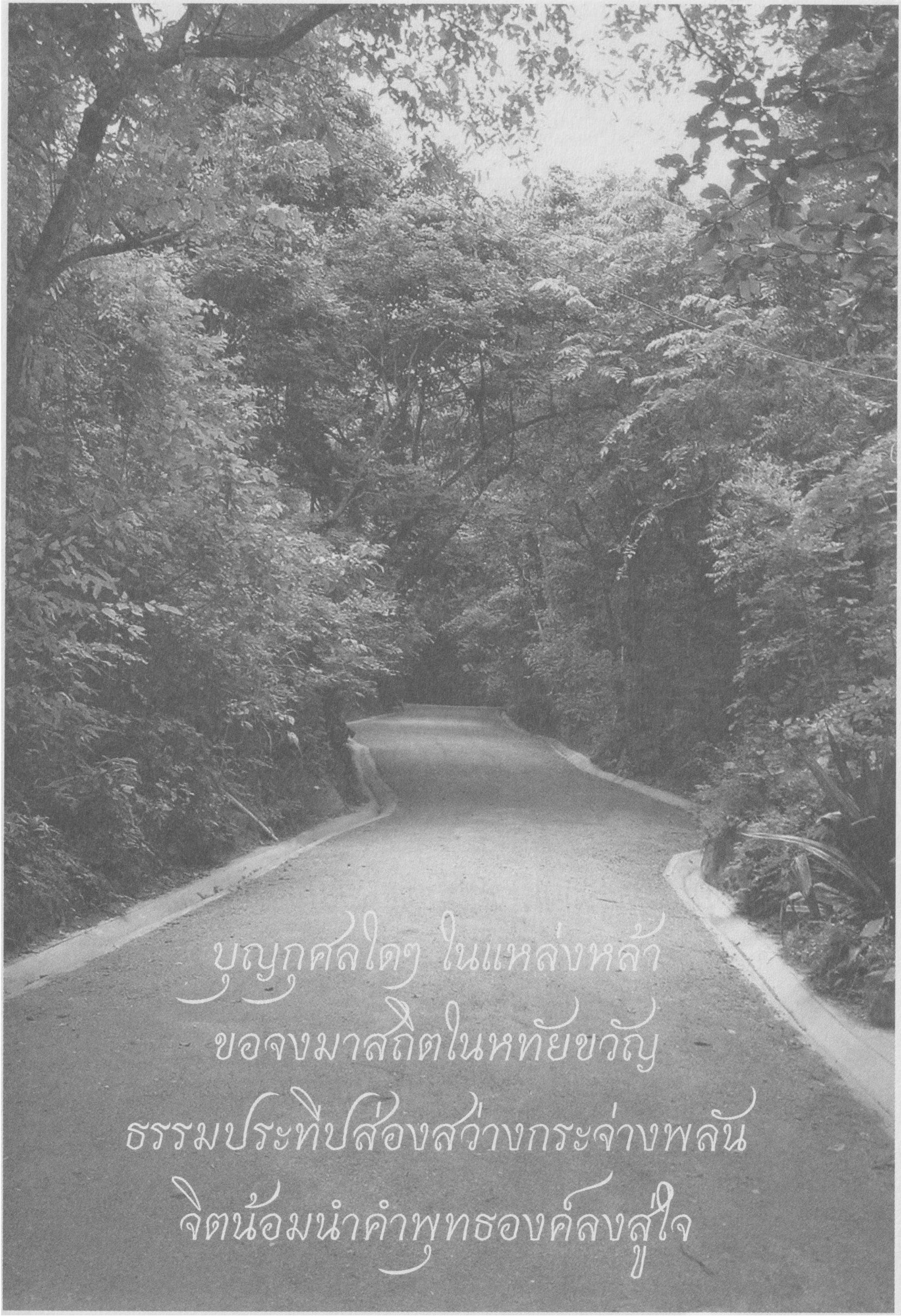

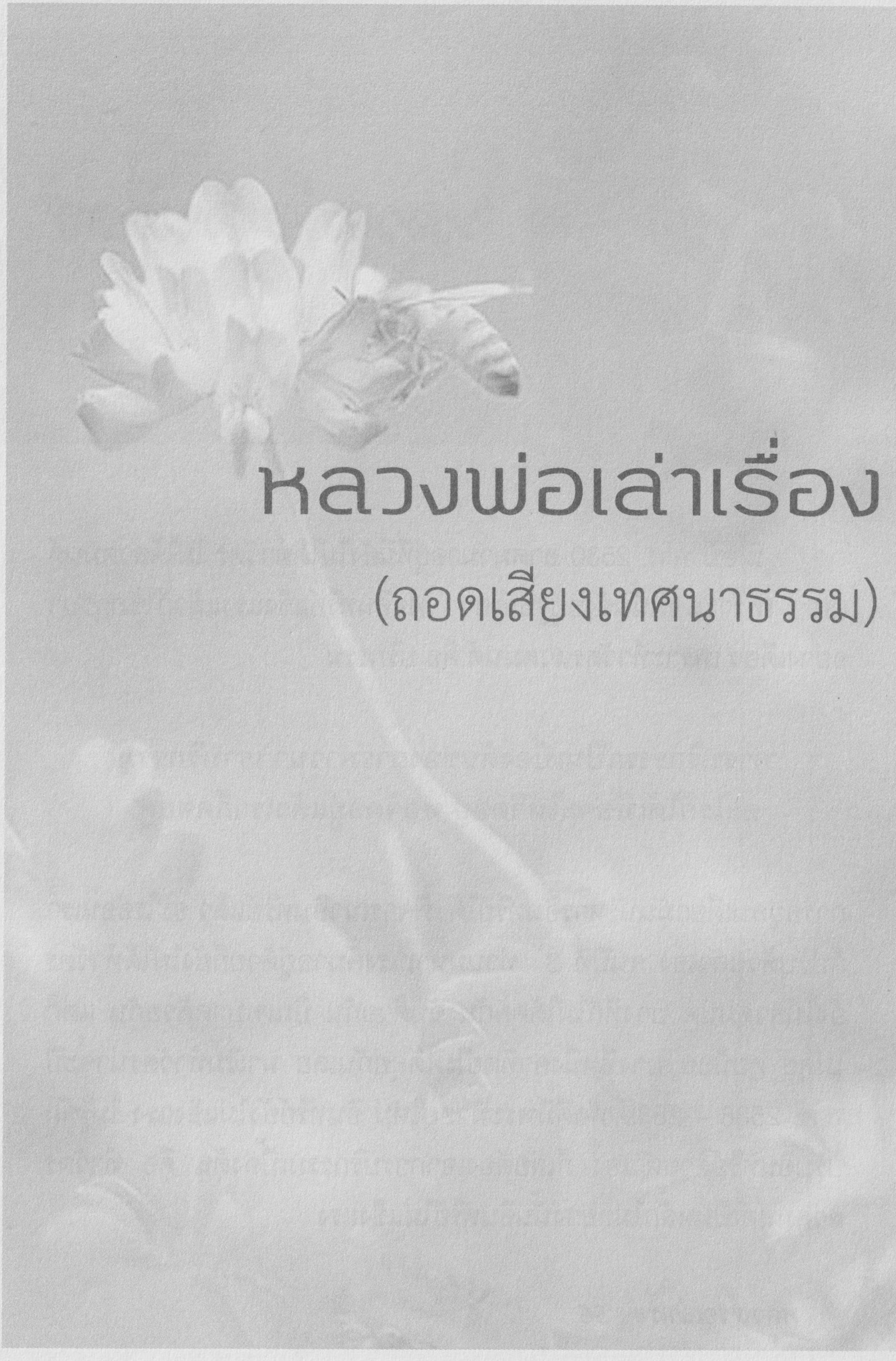
ยานีกะตา พะหุลีกะตา สังวัตตันติ อะภิญญายะ นิพพานายะ

ทำให้เป็นดุจฌาน ทำให้มาก เป็นไปเพื่อความรู้ยิ่ง

เป็นไปเพื่อความตรัสรู้ เป็นไปเพื่อการปล่อยวาง

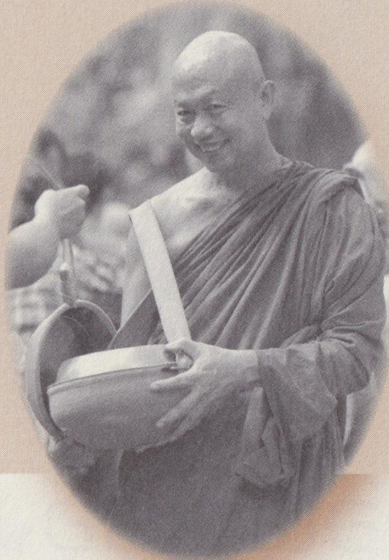
เป็นไปเพื่อความดับ เป็นไปเพื่อนิพพาน

บุญกุศลใดๆ ในแหล่งหล้า
ขอจงมาสถิตในหทัยขวัญ
ธรรมประทีปส่องสว่างกระจ่างพลัน
จิตน้อมนำคำพุทธองค์ลงสู่ใจ

หลวงพ่อเล่าเรื่อง

(ถอดเสียงเทศนาธรรม)

'หลวงพ่อเล่าเรื่อง'

เมื่อปี พ.ศ. 2530 อาตมามาอยู่ที่นี่ยังไม่ได้ทำวัตร ไม่ได้สวดมนต์เลย เพราะตอนนั้นยังอยู่รูปเดียว พออินทรีย์แข็งแรงแล้วก็ใช้ภาวนาอย่างเดียว เพราะทำวัตรสวดมนต์ คือ บริกรรม

'การบริกรรมเป็นเบื้องต้นของการภาวนา เราบริกรรมอะไรก็ได้เพื่อจะให้จิตอยู่ พอจิตอยู่แล้วเราก็คอยดู'

การอยู่คนเดียวมันบริหารอินทรีย์ได้ พิจารณาอินทรีย์แล้ว อะไรอ่อนเราก็ปรับด้วยตัวเอง จนปีที่ 3 ท่านมหาณรงค์มาอยู่ด้วยก็ยังไม่ได้ทำวัตรยังไม่สวดมนต์ บางทีก็ไม่ได้คุยกัน ฉันด้วยกัน บิณฑบาตด้วยกัน แต่ก็ไม่คุย คุยน้อย บางทีหนึ่งอาทิตย์ไม่ได้คุยกันเลย มาเริ่มทำวัตรน่าจะปี พ.ศ. 2538 – 2539 พอดีมีพระมาอยู่ใหม่ อินทรีย์ยังไม่แข็งแรง ไม่รู้จักปรับอินทรีย์ด้วยตัวเอง ก็เลยต้องเอาการบริกรรมเบื้องต้น คือ ทำวัตรสวดมนต์เป็นหลักไม่อย่างนั้นอินทรีย์ไม่แข็งแรง

ในช่วงก่อนปี พ.ศ. 2528 อาตมายังไม่ได้อยู่ป่า กำลังเรียนอยู่ที่กรุงเทพ ประมาณเดือนกุมภาพันธ์หลังจากสอบบาลีแล้วจะหยุดเรียนช่วงหนึ่ง เพื่อออกฝึกอินทรีย์ตามที่ต่าง ๆ การฝึกอินทรีย์ ไม่ง่วงไม่นอน ไม่เหนื่อยไม่หยุด ไม่หิวไม่ฉัน คือไม่มีใครบังคับ แต่ต้องการฝึกอินทรีย์ให้แข็งแรง ฝึกหลายปี อย่างปีแรกนี่เดินในชายทะเล เดินออกจากศรีราชาไปถึงจังหวัดตราด ก่อนที่จะออกชายทะเลก็เดินป่าบ้าง กลางคืนก็เดินตามถนน เดินมาก ๆ เท้าก็พอง เดินไม่ไหวก็มี เริ่มเดินตั้งแต่ปี พ.ศ. 2524 และเริ่มเดินติดต่อกันตั้งแต่ปี พ.ศ.2526 ตอนที่เดินครั้งแรกยังเดินไม่ติดต่อเพราะตอนนั้นเป็นโรคกระเพาะรุนแรงต้องไปหาหมอบ่อยช่วงบ่ายจะมีอาการเรอเหม็นเปรี้ยวทุกวัน อ่อนเพลีย ไม่แข็งแรง และเพิ่งเริ่มฉันมื้อเดียวเดินไปได้ประมาณครึ่งเดือนกว่าๆ ยังไม่ทันเดินกลับเลยโรคกระเพาะก็หายแล้ว เริ่มแข็งแรงขึ้น นึกได้ว่าการเดินนี่มันดี ฝึกอินทรีย์สลับกับเรียนสลับกันอย่างนี้ทุกปี เดินมาเรื่อย ๆ เพื่อเป็นการฝึกอินทรีย์ให้แข็งแรงพอแข็งแรงมากขึ้นก็พยายามเดินใกล้ป่าเข้าไปเรื่อย ๆ ตอนนั้นตั้งใจจะสำรวจป่า ถ้าอยู่นานจะได้ดูว่าตรงไหนที่น่าอยู่ จะได้ลองดูด้วยว่าเข้าป่าแล้วจะเป็นอย่างไร

สมัยก่อนตอนเด็ก ๆ ทางครอบครัวประกอบธุรกิจทำโรงเลื่อยใช้คนเลื่อยแผ่นกระดาน การเอาไม้ซุงออกมาจากป่าต้องอาศัยเกวียนลากซุงออกมา เขาก็คุยเรื่องป่าให้ฟัง เข้าป่าเป็นอย่างนี้ อย่างนี้ ก็เลยคิดว่าจะไปเดินดูตรงที่เขาไปตัดไม้ ไปนอนป่า จะดูว่าสถานที่นั้นเป็นอย่างไร การบวชมันเกี่ยวเนื่องด้วยป่าว่าตรงไหนมันจะอยู่เป็นสุข ตรง

ไหนจะอยู่ดี แล้วมันก็เป็นการฝึกอินทรีย์ให้แข็งแรง พออินทรีย์แข็งแรงก็เข้าป่า เดินเข้าป่าจริงๆ ก็ปีพ.ศ.2527 เข้าป่ารอยต่อ 5 จังหวัด ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ปราจีนบุรี ฉะเชิงเทรา ซึ่งในพื้นที่ตอนนั้นยังมี ผกค.[1] อยู่ ตอนนั้นก็เดินข้างนอกหลายปีแล้ว เลยเดินเข้าไปกลางดงดูบ้างเดินเข้าป่าจากฉะเชิงเทราตรงนั้นเรียกหนองคอก เป็นที่อยู่ของป่าไม้เรียกว่า "หลุมจังหวัด" เดินมาทะลุจันทบุรี ช่วงอยู่ป่าช่วงนี้ฝึกมาก คืนแรกไปจำวัดที่ "น้ำตกบ่อทอง" น้ำตกอยู่ตรงกลางดงลึก ห่างไกลบ้านคนมาก ต้องเดินเป็นวันจึงเข้าไปถึงน้ำตก แล้วก็ไม่มีบ้านคน เดินไปถึงเย็น ๆ ก็สำรวจที่ปักกลด ตรงนั้นเรียกว่าฝึกความไม่กลัว เพราะที่น้ำตกนกตัวใหญ่ๆ ชอบอยู่ สัตว์ป่าเยอะ เวลาเย็นๆ นกใหญ่ๆ มันบิน เสียงปีกมันดังพรึ่บพรั่บๆ คิดว่า "วันนี้น่าจะตายตรงนี้แหละ" มันจะคิดอย่างนี้ เพราะเคยเห็นช้างที่เวลามันพัดหูแกว่งหู เสียงมันจะดังพรึ่บพรั่บๆ พอตัดสินใจจะตายตรงนี้ก็ปักกลดอยู่ก็ผ่านมาได้ พอผ่านได้คืนนั้นแล้วทีนี้สบายแล้ว ไม่วิตก ทุกข์ร้อน ฝึกอินทรีย์ให้แข็งแรง

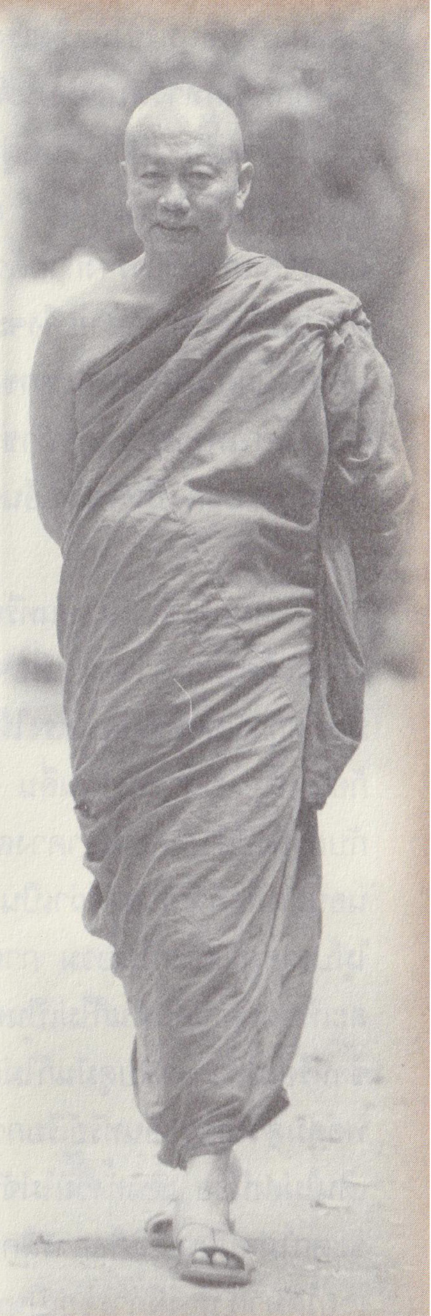
ผ่านตรงนั้นมาได้อีกไม่กี่คืน เกือบๆ จะออกจันทบุรีตรงนายายอาม ยังเป็นป่ามากๆ ตรงนั้นมี ผกค. อยู่ พอปักกลดแล้ว ผกค. เขามาขอนอนด้วย เข้ามาที่แรกคุยกันแล้วก็จะมาขอรดน้ำมนต์ อาตมาถามว่า "ทำไมยังรดน้ำมนต์อยู่เหรอ เป็น ผกค. แล้วทำไมจึงต้องรดน้ำมนต์" และถามต่อว่า "ทำไมจึงต้องมาเป็น ผกค." เขาบอกว่าถ้าเขาไม่เป็น ผกค. พวกหลงจู๊ก็จะเบียดเบียนเขา พอเป็นผกค. หลงจู๊ต้องส่งเสบียงให้ อาตมาถามเขาว่า "แล้วอาวุธล่ะอยู่ไหน ทำอย่างไร" เขาบอกว่าอาวุธฝังดินใส่ไว้ในถังน้ำมัน 200 ลิตร คุยกันเยอะเรื่อง ผกค.ถามหมด อาตมา

[1]ผกค. ผู้ก่อการคอมมิวนิสต์

ไม่กลัวเขาฆ่าทิ้งเหมือนกันนะเพราะตอนนั้นความตายยังไม่ได้นึก แต่เค้าก็เล่าหมด เขาก็มาคนเดียว อาตมาก็ถามถึงเส้นทางการเดินในป่า เขาคุยให้ฟังมากมาย นี่คือครั้งหนึ่งที่นอนในป่าแล้วมี ผกค.มาคุยด้วย ธรรมดาแล้ว ผกค.จะไม่ค่อยชอบพระ ถ้าไปกันเป็นหมู่คณะ เขาก็จะเข้ามาถามว่าเป็นพวกสายสืบหรือเปล่า ทีนี้อาตมาไม่ได้คิดตรงนั้น จะคุยในลักษณะถามอะไรก็พูดก็คุยหมด เขาก็เลยมาถวายอาหารอย่างดี เป็นอยู่สบาย มี ผกค.อุปัฏฐาก

'การเดินป่าได้อะไรมากมาย โดยเฉพาะทำให้อินทรีย์แข็งแรง **อินทรีย์ในที่นี้หมายถึง อินทรีย์ ๒๒** พอฝึกอินทรีย์แข็งแรงแล้วมันเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติ'

ไม่คำนึงถึงเวลานอน ไม่คำนึงถึงเวลาฉัน ไม่คำนึงถึงเวลาที่จะพักผ่อน ไม่กังวล มีก็ฉัน ไม่มีก็ไม่เป็นไร ง่วงก็นอนไม่ง่วงก็เดินอยากจะไปไหนก็ไป เพราะเดินไปไม่ได้ไปรถ ใจอยากจะไปไหนก็ไปทั้งนั้น

นี่คือการฝึกอินทรีย์ให้แข็งแรง บางทีหมู่คณะอินทรีย์ไม่แข็งแรง ก็ต้องอาศัยการฝึกทำวัตรสวดมนต์นี่แหละ เอามาเพื่อเป็นข้อวัตร ทำให้มีกิจทำประจำแต่บางทีถ้าเป็นหมู่เป็นคณะอย่างนี้ เราต้องกระตุ้นตัวเองด้วยเพราะมันมีข้อวัตรทำแล้ว เราต้องพิจารณาอินทรีย์เป็นว่าเราอ่อนอะไร ต้องรู้จักสภาพของร่างกายด้วย เพราะการทำอินทรีย์ให้แข็งแรง ร่างกายต้องไม่มีโรคประจำกาย จึงจะฝึกอินทรีย์ได้ ถ้ามีโรคประจำกาย ปวดโน่นเจ็บนี่มันฝึกไม่ได้ เพราะทุกขเวทนามาก อย่างถ้าเทียบตอนนี้กับตอนนั้นไม่ได้เลย เพราะการเดินถ้าขายังเดี้ยงอยู่อย่างนี้ เอาชีวิตไม่รอด ถ้าลองเคล็ด ขัด ยอก เป็นจนถึงเอ็นอักเสบอย่างนี้ กำลังมันไม่พอ

สมัยที่เดินนั่น อินทรีย์มันแข็งแรงจริง ๆ ครั้งหนึ่งไปเดินที่น้ำตกแล้วจะต้องก้าวยาว ๆ เพื่อจะก้าวจากหินก้อนหนึ่งไปยังหินอีกก้อนหนึ่งมันสุดก้าวเลยต้องออกแรงให้ตัวพุ่งไปหน่อย เท้าก็ไปเหยียบที่หินอีกก้อนหนึ่ง ปลายเท้ามันลื่น เลยล้มฟาดกับหินด้วยกำลังที่พุ่งไปพร้อมกับกำลังที่ตัว ตอนเอาคางลงไปที่หิน ดาว เดือน มันขึ้นเต็มไปหมด นอนสักพักก็สำรวจตัวว่าเป็นยังไงบ้าง มันไม่มึนไม่งงด้วยนะ ความเจ็บไม่ปรากฏ คางก็ไม่บวม กายอินทรีย์มันแข็งแรงจริง ๆ แม้แต่ล้มฟาดสะเทือนเลื่อนลั่นมันก็ไม่เป็นอะไร กระดูกไม่เป็นอะไร เนื้อไม่รู้มันเขียวช้ำหรือเปล่า แต่จับดูมันก็ไม่เจ็บ ก็ไม่ได้สนใจไม่ได้ใส่ยา ช่วงนั้นเดินมาพอสมควรแล้ว อินทรีย์เรียกว่าแข็งแรง รู้ตัวเองได้ มันกระปรี้กระเปร่าเดินไม่เหนื่อย เดินทั้งวันไม่ฉันก็ไม่เป็นอะไร แดดจะร้อน ลมจะแรง ฝนจะตกไม่สนใจ นี่คือการฝึกอินทรีย์แข็งแรงแล้วมันจะทำให้เราอดทนสูงเฉยได้มาก บางทีการอยู่เป็นหมู่คณะ ฝึกทำอ่อนแอไม่ได้

การอยู่ป่าต้องพร้อมที่จะตายทุกขณะ จิตต้องเข้มแข็ง ตายก็ไม่เป็นไร ตายเราก็ได้ทำความดีที่สุดแล้ว เอาการบำเพ็ญความดีของพระพุทธเจ้ามาใช้ให้มาก พระองค์เกิดมานับครั้งไม่ถ้วน ทำความดีเมื่อยังไม่ถึงที่สุด ตายก็ดีจะได้ไปสู่สุคติ *"ไหนๆ จะตายแล้ว ตายในความเพียรดีกว่า"*

ธรรมะของพระพุทธองค์นั้น ถ้าทำอ่อนแอเราไม่สามารถเข้าถึงความจริงได้ ต้องอดทนมาก ๆ

ตอนอยู่ป่าก็ใช้วิธีอย่างนี้แหละ จะตายก็ไม่เป็นไร ตายก็ดีไม่ตายก็ดี ตายเรากำลังทำความเพียรด้วย ตายเพราะความเพียรไม่เป็นไร ไม่ตายก็ดีจะได้บำเพ็ญบารมีต่อ ต้องใช้อย่างนี้ตลอด บางทีพอมาอยู่เป็นหมู่คณะแล้วต้องนำหมู่คณะ

เรื่องอินทรีย์นี่สำคัญ จึงได้ปรับให้ผู้ที่มาอยู่ใหม่ ๆ มีกิจกรรมทำ เพราะธรรมชาติของคนชอบสบาย พอชอบสบายแล้ว อินทรีย์มันไม่แข็งแรง ตอนที่เดินอยู่ในป่ารู้เลยว่ามนุษย์มันเป็นอย่างนี้ ชอบสบาย ไม่ชอบลุย พอเห็นทางโล่งๆ ที่สัตว์ป่าเดินก็จะไปตามทางนั้น ครั้งหนึ่งเดินตามทางที่สัตว์ใหญ่มันเดิน ในป่านี่จะมีป่าโปร่ง กับป่าละเมาะที่มีต้นไม้ขึ้นเต็มไปหมด แต่มันก็จะเป็นทางเดินของสัตว์ใหญ่ พวกช้าง กระทิง วัวแดงอะไรพวกนี้ วันนั้นที่เข้าใจว่ามนุษย์ชอบทางสบายนั้น พอดีเดินไปเจอทางข้ามขอนไม้ที่มันล้มลงมาแล้วสัตว์มันข้ามเสียเป็นมันเลยก็เลยไปข้ามตรงนั้น ถือโอกาสนั่งเสียหน่อย พอนั่งแล้วก็เลยฉันน้ำเกลือแร่ ฉันเสร็จก็ม้วนซองเกลือแร่สอดเอาไว้ใต้ขอนไม้ เดินต่อไปอีก4 ชั่วโมง พอเดินข้ามขอนไม้ปุ๊บ อ้าว! เหมือนกับผ่านมาแล้วนี่ ก็เลยไปดู ข้างใต้เห็นซองเกลือแร่อยู่ก็ใช่เลย

เห็นไหมถ้าเราไม่นั่งฉันเกลือแร่คงสงสัยว่าไม่ใช่ตรงนี้ พอไปดูซองเกลือแร่นี่ชัดเลย 4 ชั่วโมงกลับมาที่เก่านี่คือธรรมชาติของมนุษย์จะเดินที่สบาย ส่วนช้างและสัตว์อื่นมันจะเดินวนเพื่อหากิน แล้วถ้าเราไปเดินตามรอยช้างก็จะตายอยู่ตรงนั้นแหละ ตอนนั้นเป็นการหลงป่าครั้งแรก รู้เลยว่าสภาพของการหลงป่าเป็นอย่างไร ถ้าอินทรีย์ไม่แข็งแรงจิตจะเสีย เพราะไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน หาทิศไม่เจอ ธรรมดาแล้วจะเดินไม่หลง ที่ไม่หลงเพราะไม่มีจุดหมายจะไปถ้าไม่กลับมาที่เก่าก็ไม่หลง ไปไหนก็ได้ ไปข้างหน้าเรื่อย ๆ พอหลงแล้วก็ต้องเดินเข้าป่าเลย ไม่เดินตามทางแล้ว เดินดูทิศตะวันออกตะวันตก เดินมุ่งหน้าไปทางไหนก็เอาทิศนั้นเป็นที่หมาย ต้องกล้าลุย ถ้าอินทรีย์ไม่แข็งแรงมันทำอย่างนั้นไม่ได้ ยิ่งในหมู่คณะแล้วจะต้องมีความเพียรด้วย อย่างเวลาสวดมนต์จะต้องนำหน่อย ๆ มันจะแม่น อย่านำมาก ถ้านำมากมันจะเตะคนอื่นเขา เสียงนำเหมือนเป็นตัวกระตุ้น

> การฝึกอินทรีย์ฝึกได้ทุกสภาพนั่นแหละ แม้แต่การท่องหนังสือมันก็ฝึกอินทรีย์ได้ ฝึกให้จำ แม้แต่ร่างกาย สมองมันฝึกได้หมดนอกจากนี้ มันต้องมีตัวกระตุ้นของตัวเองด้วย คือ ตื่นตัว นั่นเอง **ชาคริยานุโยค** การทำความเพียร ให้ตื่นเมื่ออินทรีย์แข็งแรงมันจะตื่นได้

แล้วก็เกี่ยวกับอายุด้วย อย่างอาตมา มาอยู่จำพรรษาที่นี่ปลายปีพรรษาที่ 15 ตอนนี้มัน 35 พรรษาแล้ว ในพรรษาที่ 14 จำอยู่ที่วัดป่าอัมพวัน พรรษาที่ 15 มาอยู่ที่นี่ ก็ประมาณอายุ 40 กว่าแล้ว ยังแข็งแรง ยังเดินไม่เหนื่อย สมัยแรก ๆ มาที่นี่เดินดูน้ำเดินทั้งวัน ตอนนั้นโยมประชันก็มาต่อน้ำให้ ทำระบบใหม่เป็นระบบอัตโนมัติ ที่นี่ก็เลยสบายไม่ต้องเดินเหมือนเมื่อก่อน มาอยู่ที่นี่ก่อนหน้าที่มาเดินปั๊มประมาณปลายปี พ.ศ. 2540 - 2541 เพราะลงมาอยู่ข้างล่างประมาณ พ.ศ. 2539 อยู่ข้างบนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530 - 2539 ช่วงแรกก็ลงมาอยู่ที่โบสถ์ โยมมาสร้างศาลาปลายปี พ.ศ. 2539 พอมีเณรมาอยู่ และบางช่วงมีพระที่คุ้นเคยมาพักบ้างก็เลยเอาการทำวัตรเข้ามา

สมัยแรก ๆ โยมมาปฏิบัติก็ไม่นำให้ทำวัตรเหมือนกัน กลุ่มโยมสินชัยทำวัตรไม่เป็น เพราะกลุ่มของโยมสินชัยทำงานไฟฟ้า มีอยู่ 4-5 คน อาทิตย์หนึ่งจะมา 2 วัน วันพฤหัสบดีกับวันเสาร์ ก็ขึ้นไปข้างบนเขาเพราะมาตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. 2530 ตอนนั้นยังไม่ได้สอนสวดมนต์เพราะอาตมา ยังแข็งแรงก็เลยต้องตามอาตมา ตอนนั้นพวกนั้นก็แข็งแรง เลยสอนให้อ่านพระไตรปิฎก นั่งสมาธิ เดินจงกรม หนักในการเดินจงกรมกับนั่งสมาธิแล้วก็สนทนาธรรม จะเป็นอยู่อย่างนี้

สมัยก่อนตรงนี้(ศาลา)ยังเป็นหลุมลูกรังอยู่ ยังเป็นธรรมชาติ จะมีก็แค่โบสถ์กับศาลาที่ตอนนี้ไม่ได้ใช้ ที่ช่างอยู่ แล้วก็กุฏิ มีอยู่เท่านี้ มีพระดูแลอยู่ไม่ต้องลงมาข้างล่าง แรกๆ โยมทำวัตรไม่เป็น แต่นอนน้อยโยมมาฝึกจะนอนน้อยมาก 4 ทุ่มนอนเหมือนกัน ตี 2 นี่ตื่นแล้ว

นอน 4 ชั่วโมง ตื่นขึ้นมาโยมยังอินทรีย์ไม่แข็งแรงก็พาเดินก่อน อยู่ข้างบนเขาจะเดินทางที่มีปูนรอบใหญ่ 4-5 รอบก็เหงื่อออกแล้ว แรกๆ ก็อย่างนี้ จึงสวดมนต์ไม่เป็น บริกรรมนิดเดียว เพราะผู้ที่เข้ามาแรกๆ มีศรัทธาแข็งแรง แล้วกำลังของอาตมาก็ยังดีด้วย ไม่นอนหลายๆ คืนก็ไม่เป็นไรช่วงนั้นยังฝึกโยมได้ แต่ตอนนี้ไม่ได้แล้ว ตั้งแต่ปีใหม่ไม่ได้ลงทำวัตรเมื่อปลายปี พ.ศ. 2550 รู้สึกว่าเริ่มขาดทำวัตรแล้วเพราะขาเริ่มแสดงอาการ มีช่วงหนึ่งเดินขึ้นลงหลุมลูกรังขามันพลิกเอ็นพลิก แต่ไม่นานมันก็หายได้ แต่มาตอนนี้มันไม่หาย เดินแล้วมันตึง เป็นโรคความดันด้วย ตอนนี้เลยทำความเพียรเหมือนเมื่อก่อนไม่ได้ มันเกี่ยวกับอายุด้วย เกี่ยวกับการบริหารร่างกายไม่สม่ำเสมอด้วย ช่วงหลังมาวัดความดันมันก็สูงเป็นปกติ ที่เริ่มรู้สึกว่าต้องหยุดเดินธุดงค์ก็เพราะมีอยู่ครั้งหนึ่งเดินแล้วหน้ามืด เที่ยงๆ นี่ แดดร้อนๆ ฉันเสร็จแล้วเดิน เดินแล้วหน้ามืดต้องพักธรรมดาแล้วไม่เคยเป็น เพราะถึงจะผ่านแดดหน้าร้อนเปรี้ยง ๆ รู้สึกทุกขเวทนาไม่มี บางทีคิดว่าเดินห้องแอร์เสียด้วย กลางแดดเปรี้ยง ๆ นี่เดินแล้วสมาธิดี พอมีช่วงหนึ่งที่เดินแล้วหน้ามืด จากนั้นก็ไม่เคยเดินหนักเหมือนกับตอนนั้นอีก

"บางทีต้องพิจารณาว่าร่างกายของเราที่มันไม่แข็งแรงเพราะอะไร ถ้าลองไม่แข็งแรงเพราะโรคมันฝืนไม่ได้ ถ้ามันไม่แข็งแรง เพราะความขี้เกียจ ถีนมิทธะเข้าครอบงำก็ต้องลุย"

พออินทรีย์มันแข็งแรงจะรู้เลยว่ามันกระปรี้กระเปร่า เหมือนคนแข็งแรงทำอะไรนิดๆ หน่อยๆ แต่คนอื่นเขาดูว่างานมันเยอะ เหมือนช้างเดินไปชนต้นไม้ ไม้หนักๆ มันทำเหมือนกับเบาๆ เท่านั้นเอง แต่คนไม่แข็งแรงต้องงัดหนักๆ **เรื่องของอินทรีย์เป็นปัจจัตตังรู้ได้เฉพาะตน** สำรวจดูแล้วถ้าไม่มีโรคประจำตัวต้องฝึก ถ้าเป็นโรคมันฝึกไม่ได้ฝืนไปก็ยิ่งช้ำใหญ่ อย่างที่เล่าให้ฟัง ล้มฟาดหินไปมันยังไม่บวมเลย กล้ามเนื้อทุกส่วนมันแข็งแรง มีโยมคนหนึ่งบอก เขาเห็นอาจารย์ก่อนที่จะออกเดินไม่น่าจะเดินไหวเลย พอมาเจออีก 2 ปี บอกว่าอาจารย์แข็งแรงจัง อินทรีย์มันฝึกได้ บางทีตั้งกฎทำวัตรไว้นี่ไม่ได้เอาไว้เพื่อคนอื่นแต่ทำไว้เพื่อตัวเองมันต้องทำให้ยิ่งขึ้น ฝึกอินทรีย์ให้แข็งแรง **เพราะในพระพุทธศาสนา ถ้าเรามีอินทรีย์แข็งแรง ถีนมิทธะจะไม่เข้าครอบงำ นิวรณ์จะไม่ครอบงำนิวรณ์เปรียบเหมือนการเป็นหนี้** ถ้าเราพ้นจากความเป็นหนี้ พ้นจากความเป็นโรค พ้นจากการติดคุก พ้นจากความเป็นทาส พ้นจากการเดินทางไกล จิตใจมันจะสบาย ถ้าอินทรีย์เราแข็งแรงจะพ้นจากพวกนี้หมดเลย ทำอะไรก็ได้ อยู่ที่ไหนก็ได้ มันไม่ได้ทำเพื่อคนอื่น ทำไว้เพื่อตัวเอง พอทำในหมู่คณะเราจะคิดว่าทำเพื่อคนอื่นแต่จริง ๆ แล้วมันไม่ใช่ เราต้องดูด้วยตัวเราเอง เพราะถ้าทำด้วยการฝืนสังขารเป็นการไม่ใช้ปัญญาก็ไม่ดี บางทีพออาตมาอายุมากๆ ก็ต้องปลดเกษียณแล้ว ชกไม่ไหวก็ต้องลาสังเวียน ชกไหวก็ชกไป ในพระพุทธศาสนาต้องใช้สติ

อัตตา หิ อัตตโน นาโถ

ตนแล เป็นที่พึ่งของตน

ถ้ายังเป็นที่พึ่งของคนอื่นได้ก็เป็น ถ้าไม่ได้ก็ต้องปลดเกษียณแล้ว คนที่จะทำอินทรีย์ให้เข้มแข็ง จะฝึกได้ต้องมีศรัทธา อย่างสมัยก่อนที่อาตมาเดิน ก็มีศรัทธาในศาสนาพระพุทธองค์ก่อนที่จะตรัสรู้ก็อยู่ป่าเหมือนกัน พระพุทธองค์เคยจำพรรษาอยู่ที่เวฬุวัน แล้วพอไปเดินเจอป่าไผ่ก็เลยลองจำพรรษาที่เวฬุวัน มันมีแต่ป่าไผ่ อย่างที่จันทบุรีก็เดินไปไม่มีจุดหมายอย่างนี้แหละ ฉันอาหารอยู่เจอโยม โยมก็นิมนต์ให้พัก ธรรมดาแล้วเวลาเดินอย่างนี้จะไม่รับกิจนิมนต์ แต่พอไปเจอป่าไผ่แล้วโยมมานิมนต์ให้พัก โยมก็เข้าใจนิมนต์ด้วย เขาบอกว่า

"ถ้าหลวงพ่อมาจำพรรษาอยู่ที่นี่
พวกผมจะได้รักษาศีล พวกผมจะได้ถึงไตรสรณคมน์"

พอเจอโยมนิมนต์อย่างนี้มันก็ไปไม่เป็นแล้ว แล้วก็เจอป่าไผ่ พระพุทธองค์ เคยรับป่าไผ่เป็นวัดครั้งแรกในศาสนาที่พระเจ้าพิมพิสารถวาย ก็เลยลองจำพรรษาดู ก็ให้โยมพาสำรวจป่าไผ่ โยมคนนี้เขาเป็นคนดูแลสวนของนายตำรวจ เขาบอกว่าเขาจะได้รักษาศีล จะได้ถึงไตรสรณคมน์ พอฉันเสร็จก็เตรียมไปดูที่พัก ก็ไปเจอหินก้อนหนึ่งมันเสมอกันเป็นที่นอน

ได้เหมือนกับเตียง มีต้นไม้ข้างก้อนหินต้นหนึ่งพอดี อาตมาจะจำพรรษาตรงนี้แหละ เตรียมแขวนกลด แล้วฝนก็ตกด้วย จันทบุรีนี่ฝนตกชุกก็ไปทั้งฝนตกอย่างนั้นแหละ อาตมาก็กางกลดแล้วก็เข้ากลดเพราะยุงเยอะ โยมก็เอามีดมาสางกอไผ่ พอใกล้เข้าพรรษา ลูกน้องเขาไปบอกนายตำรวจสันติบาลที่เป็นเจ้าของไร่ว่ามีพระมาอยู่ นายตำรวจบอกว่า *"ถ้ามึงรักษาศีลถึงไตรสรณคมน์ กูจะปลูกกุฏิให้พระ"* ครอบครัวนี้เขามีศรัทธามาก เอาควายลากกระดาน ลากของขึ้นมาปลูกกุฏิบนป่าเป็นภูเขา นายตำรวจมาทำกฏิอยู่คนเดียว มุงจากคนเดียว ฝนตกตลอดแกก็ไม่หยุดเลย ถอดเสื่อมุง ปลูกกุฏิมีมุ้งลวด ใช้ไม้มะค่าด้วยนะเป็นกุฏิมุงจากทรงไทย ธรรมดาจะจำพรรษาอยู่พรรษาเดียว ด้วยศรัทธาของเขาต้องจำพรรษาอยู่ 2 พรรษา เพราะเขาทำอยู่คนเดียวเกือบครึ่งเดือน มีศรัทธามาก ๆ พอคนศรัทธาแล้วเปลี่ยนพฤติกรรมได้

พอหน้าแล้ง จำพรรษาครบแล้วอาตมาก็กำหนดเพื่อจะออกเดินปกติจะต้องมาเยี่ยมอาจารย์ เยี่ยมอุปัชฌาย์ เยี่ยมโยมแม่ ตอนนั้นยังมีภารกิจ ๓ อย่างเท่านั้นเอง พอถึงกำหนดเดินก็ถ่ายท้องต้องไปนอนอยู่โรงพยาบาล

กลับมาพรุ่งนี้ก็ต้องออกเดินแล้วพอเดินโยมก็สะพายบริขาร อาตมาก็เดินนำ เดินไปตอนบ่ายก็ต้องหยุดเพราะเพลีย เดินไปบอกโยมว่าโยมกลับไปเถิด เดี๋ยวอาตมาจะไปแล้ว โยมร้องไห้น้ำตาไหลเลย ไม่รู้ว่าจะได้กลับหรือเปล่าเพราะถ่ายท้องเพิ่งให้น้ำเกลือมา

อาตมาเดินออกมาตรงนั้นเรียกว่า **'ปะตง'** จะต้องเดินตัดป่าออกมาอีกครั้ง เค้าเรียกว่า **'จันเขม'** ต้องเดินผ่านป่า ก่อนค่ำอาตมาไปพักอยู่กับคณะพรานป่า เช้ามาเขามาถวายอาหาร แล้วถามอาตมาว่าจะไปไหน ก็บอกว่าจะเดินไปฉะเชิงเทรา ถ้าจากจันทบุรีจะไปฉะเชิงเทราก็ต้องผ่านตรงนี้แหละ เขาก็บอกว่าจะพาไป อาตมาเองก็อยากรู้ป่าตรงนั้นด้วย เพราะมันเป็นป่ากระวาน บนภูเขาเขาปลูกกระวานกัน

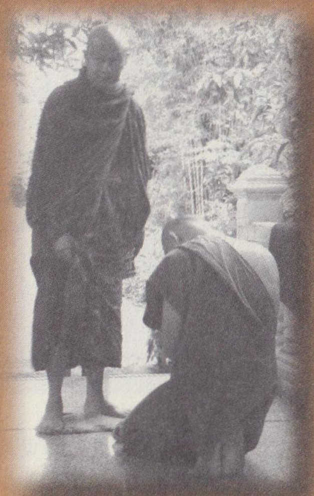
'เขาเป็นพรานป่าแต่ไปกับอาตมาไม่มีปืนแล้วเขาบอกว่าไปกับอาจารย์สบายใจอย่างบอกไม่ถูกเขาไม่เคยเข้าป่าแบบไม่มีปืนเลย เขาก็บอกว่าดูสิพอมากับอาจารย์แล้ว เก้งมันมาเดินให้เห็นใกล้ ๆ อยู่อย่างนี้เห็นแล้วสบายใจ มันสวยงามดี'

อยู่ในป่าเขาไม่ต้องเตรียมเสบียงไป ธรรมชาติของพรานป่า ถ้าเขาไปอยู่ป่าหลาย ๆ วัน เขาเตรียมข้าวสารเอาไว้เยอะ ๆ พอออกมาจากป่าถ้ามีข้าวสารเหลือ เขาก็จะเอาไปซ่อนไว้ พออาตมาไปอยู่ในป่าถึงเวลากลางคืนก็พัก พอเช้าเขาบอกว่าเดี๋ยวจะไปหาหม้อข้าว อาตมาถามว่าโยมไม่ได้เตรียมมาจะไปหาที่ไหน เขาบอกว่าธรรมชาติของพรานป่าจะรู้เลยว่าตรงไหนเป็นจุดเขาจะไปเอาหม้อข้าว ข้าวสารน้ำปลา พริก เกลือ ถ้าเข้าป่าไปทางจันทบุรี เข้าไปเถอะไปหาแล้วก็จะเจอ เขาบอกว่าจะเป็นอย่างนี้ ไม่ต้องกลัวอดข้าวสารมีแน่เพราะเขาจะเก็บเอาไว้อย่างดี มีหม้อมีอะไรสารพัด เขามาส่งอาตมาในป่า ส่งได้ครึ่งทางก็กลับ

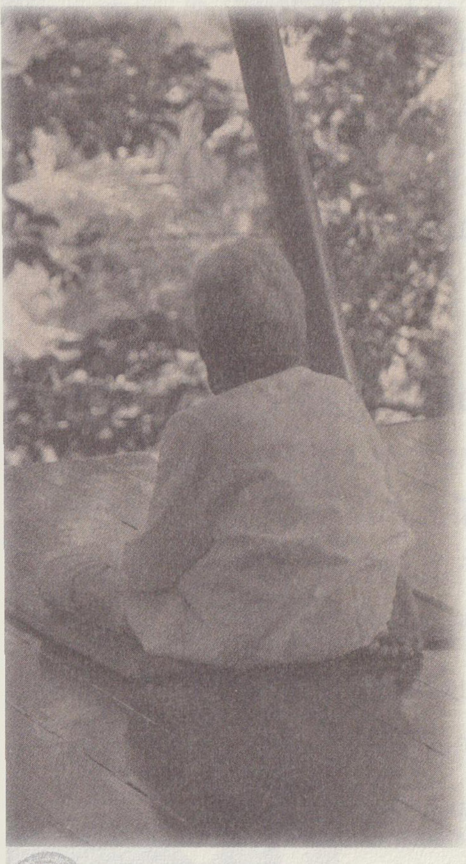
ตอนนั้นอาตมาก็เดินคนเดียวคนที่อยู่พบเห็นก็เกิดศรัทธา บางทีในพระพุทธศาสนาคนที่จะทำให้ศรัทธาเกิดได้ก็สำคัญเหมือนกันที่จะต้องทำอินทรีย์ให้แข็งแรง เหมือนกับโยมเข้ามาอย่างนี้ พระมาบวชอย่างนี้ ก็มีศรัทธา ศรัทธาตัวนี้ต้องทำให้แข็งแรง มันจะช่วยดึงตัวอื่นเหมือนกับอาตมาที่เอาศรัทธาเป็นตัวนำแล้วก็ใช้ความเพียรตาม นำคนอื่นเขาได้เยอะแล้วก็ไม่ได้

หวังให้คนโน้นคนนี้มาเลื่อมใส ทำให้ดูอย่างกับมี ผกค. มานอนด้วย มานอนคุยเหมือนกับลูกศิษย์ คือถามอะไรตอบหมด ถามตรงไหนรู้หมด ตอนหลังมาเดินหลาย ๆ ครั้ง จากที่พวก ผกค. พูดไว้เขาบอกว่าในป่ามันมีเสือ รอยเท้าของมันใหญ่เท่ากับจานข้าว ไม่รู้ว่าตัวมันจะใหญ่แค่ไหน อยู่คนเดียวได้ยินเสียงก็กลัวแล้วแต่อาตมาไม่เคยเจอเสือเดินจากนครนายกขึ้นไปที่เขาใหญ่ ออกไปจากทางนี้ก็เดินป่าไปรอยต่อ 5 จังหวัด แล้วก็ไปเดิน**ป่าชัยบาดาล** เดินจากเพชรบูรณ์มาทะลุชัยภูมิ ลูกศิษย์ที่เรียนอภิธรรมจบ มาบอกว่าอยากจะเดินไปพิษณุโลก บอกอาจารย์พาไปหน่อย อาตมาไม่ขัดใจเลยลูกศิษย์บอกให้พาเดิน ตอนไปก็มีมหาณรงค์

เดินไปด้วย ไปกัน 3 รูป เดินเกือบเดือนไปถึงพิษณุโลก แต่ขากลับต่างคนต่างกลับ อาตมาเดินจากพิษณุโลกมาเข้าชัยภูมิต้องผ่านป่าเหมือนกัน ไม่เคยเจอเสือ ไปเจอสัตว์ใหญ่คือกระทิงที่เขาใหญ่ ตรงนั้นมันเป็นทางเดินของมัน มันกำลังเดินขึ้นเขา อาตมาเดินลงเขา อาตมาเห็นก่อน แล้วอาตมาก็ยืน มันก็เดินเข้ามา อาตมาก็สังเกตมันอยู่ มันเดินเข้ามา พอเห็นอาตมามันก็หยุด อาตมาก็ดูซิว่าสมาธิใครจะดีกว่ากันดูกันสักพัก มันโดดเลยนะ แสดงว่าสมาธิเราดีกว่า ถ้ากระทิงมันวิ่งเข้าใส่ก็ต้องหลบ

เหมือนกันนะ นั่นคือเจอสัตว์ซึ่งๆ หน้าเลยเพราะเป็นทางเดินของมันใน ป่ามันมีสภาพต่างๆ บางทีเป็นป่า ๒ ชั้น ต้นไม้มันขึ้นเป็นสองชั้น ขึ้นเป็นอีกระดับหนึ่ง มองตรงกลางนี่จะโปร่ง ไม้บางชนิดมันขึ้นมาสูงพอดีหลังช้าง ช้างมันก็จะใช้เป็นทางเดินของมัน ทางที่มีสัตว์ใช้มาก ๆ ก็เป็นเหมือน ซุปเปอร์ไฮเวย์ เพราะสัตว์ที่มันเดินหากินมันจะเดินเป็นระยะทางหลาย ๆ กิโลเมตร จะเดินเป็นทางตรง เตียนโล่ง ตอนอาตมาอยู่กรุงเทพก็เห็นว่าซุปเปอร์ไฮเวย์นี่รถมันวิ่งคล่องเป็นทางตรง วันนี้ก็เลยเดินซุปเปอร์ไฮเวย์ เดินป่าแล้วอารมณ์ดี โดยเฉพาะพวกสัตว์เล็ก ๆ พวกไก่ฟ้านี่มีเยอะ ไก่ฟ้าสวยมาก ๆ สีสวย มันมาเดินอยู่ใกล้ ๆ สัตว์ที่ไม่เคยเห็นคนมันจะไม่กลัวคน มันคิดว่าเป็นสัตว์อีกจำพวกหนึ่ง เวลาที่ปักกลดก็อยู่ใกล้ ๆ มัน อาตมาไปที่เขาใหญ่ก็มีกวาง อาตมาก็นั่งอยู่ใกล้ ๆ มันเหมือนกับคนละพวก ที่ไปนั่งดูมีเก้ง มีกวาง มีช้างบ้าง แต่ช้างมันไม่เข้าใกล้ ได้กลิ่นแล้วมันจะไปไกล ที่เขาใหญ่มีทุ่งหญ้า ถึงเวลาพวกสัตว์มันจะมาหากินที่ทุ่งหญ้า เขาใหญ่จึงเป็นที่ดูสัตว์

การฝึกอินทรีย์มันก็มีผลพลอยได้เยอะ มีความรู้เยอะ ได้ฝึกจิตให้แข็งแรง เมื่อเราเข้าสู่ศาสนาแล้ว บางทีการฝึกอินทรีย์ก็เป็นสิ่งจำเป็น

‘เมื่ออินทรีย์แข็งแรงแล้ว นิวรณ์ก็ไม่ครอบงำ เหมือนกับคนที่หมดหนี้ เหมือนกับคนที่ร่างกายแข็งแรงไม่เจ็บป่วย เหมือนกับคนที่บริสุทธิ์ไม่ติดคุก ไม่มีโทษ ไม่มีชนักติดหลัง เหมือนกับคนที่พ้นจากความเป็นทาสมีอิสระ เหมือนกับคนที่ผ่านการเดินทางที่มันเหน็ดเหนื่อย มันจะเกษมแค่ไหน’

มันจะปลอดโปร่งแค่ไหน โดยเฉพาะสภาพของมัน ถ้าเราแยกมันไม่ออก นึกไม่ออก บางทีภาพมันยังไม่ชัด แต่ถ้านึกออกแล้ว รู้จักมันแล้ว รู้จักนิวรณ์ รู้จักการเป็นหนี้ รู้จักการเป็นโรค รู้จักการติดคุก รู้จักการเป็นทาส รู้จักการเดินทางไกลในที่กันดาร มันจะเปรียบกันได้ชัดเจน จิตใจมันจะเป็นอิสระ

จากนามธรรมก็พูดเป็นรูปธรรมได้เท่านี้ พระพุทธองค์ท่านจะเปรียบไว้มาก อย่างอาตมาช่วงเย็น ๆ ที่ทำวัตรได้อ่านพุทธพจน์นิดหน่อยก็ยังมีการเปรียบเทียบ อย่างเช่น **"เราจะไม่ทำกับพวกเธออย่างทะนุถนอม เหมือนอย่างนายช่างหม้อ ทำหม้อที่ยังเปียกยังดิบอยู่เราจะขนาบแล้วขนาบอีก ข่มแล้วข่มอีกไม่มีหยุด ผู้ใดมีมรรคผลเป็นแก่นสารผู้นั้นจักทนอยู่ได้"** พระพุทธองค์จะมีข้ออุปมาอุปมัยคำสอนของพระองค์ทำนามธรรมให้เป็นรูปธรรมก็โดยอาศัยการอุปมาอุปมัย ในการปฏิบัติเราต้องดูทั้งข้างนอกและข้างใน บางทีก็ต้องเอาตัวอย่างมาเปรียบเทียบ อย่างวันนี้คุยถึงเรื่องการปรับอินทรีย์ การฝึกอินทรีย์ทำอินทรีย์ให้แข็งแรง ก็ต้องทำในขณะที่ร่างกายยังแข็งแรง ร่างกายไม่มีโรค ถ้ามาปรับในวันที่มีโรคแล้ว พระพุทธองค์ตรัสว่ามันไม่ใช่สมัยที่จะทำความเพียร เราได้เข้ามาสู่ถิ่นสู่ที่ของการปฏิบัติพยายามทำอินทรีย์ให้แข็งแรง มันก็พ้นจากความเป็นโรค พ้นจากความเป็นหนี้ พ้นจากการติดคุก พ้นจากความเป็นทาส พ้นจากการเดินทางไกลที่กันดาร วันนี้เวลาพอสมควร

ศีล
สมาธิ
ปัญญา

บุญเป็นชื่อของความสุข

แต่ความสุขบางอย่างไม่เป็นบุญ เช่น โจรทำงานสำเร็จมีความสุข งานของโจรเป็นงานที่ทำความทุกข์ให้กับผู้อื่น ความสุขอย่างนี้ไม่เป็นบุญเวลาเราจะทำบุญเราจะนึกถึงวัด เพราะวัดเป็นแหล่งของบุญส่วนมากเราเข้าใจกันอย่างนั้น แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะเหตุให้เกิดบุญมี ๑๐ ประการ หรือ ๑๐ อย่าง มีการให้ทาน รักษาศีลเป็นต้น แต่ในที่นี้ต้องการให้รู้จัก **ศีล สมาธิ ปัญญา** เพื่อนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน

ต้องรู้จัก
ศีล คือ อะไร
สมาธิ คือ อะไร
ปัญญา คือ อะไร

รักษาศีลทำไม รักษาศีลแล้วเราจะได้อะไร ถ้าเราไม่รู้จักศีล ไม่รู้ว่าจะรักษาศีลทำไม (เราจะไม่ได้ประโยชน์เลย) เราจะได้ประโยชน์น้อย

ถ้าเรารู้จักศีล ทำศีลให้มีกำลัง ทำสมาธิให้มีกำลัง ทำปัญญาให้มีกำลัง สามารถตรวจสอบได้ว่า ศีลแข็งแรง หรือไม่ แข็งแรง เราจะได้ประโยชน์มาก ฉะนั้น การจะทำศีลให้มีกำลังต้องรู้จักศีล ต้องรักษาศีลให้เป็น การจะทำศีลให้มีกำลังต้องตั้งเจตนา

"ตื่นลืมตาขึ้นมา เราต้องตั้งใจวันนี้
เราจะไม่ให้ความโกธร ออกมาทางคำพูด
ทางการกระทำ ตอนนอนหลับตา
เราก็ต้องสำรวจวันนี้เราห้ามความโกรธ
ได้หรือไม่ได้"

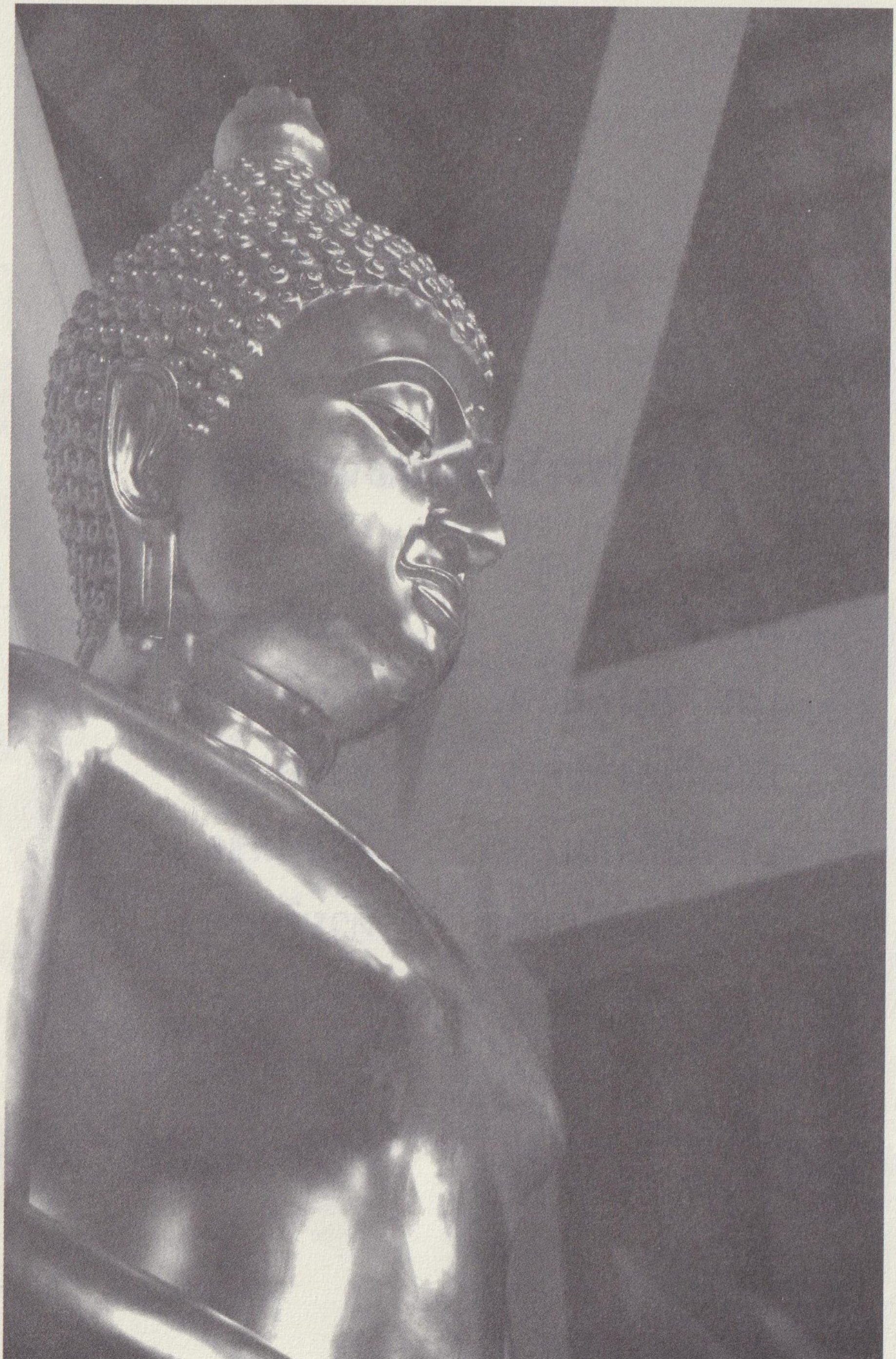
ตื่นขึ้นมาวันใหม่เราต้องตั้งเจตนาอีก ทำอย่างนี้ทุกๆ วัน ต้องทำบ่อยๆ การสั่งสมต้องทำบ่อยๆ พอเราทำบ่อยๆ ความนิ่ง ความเงียบ ความสงบจะเกิดขึ้น

การรักษาศีล การทำสมาธิมีการอดทนเป็นเบื้องแรก กายจะสงบ วาจาจะสงบใจจะสงบต้องอดทน อดทนนานๆ จะเกิดความนิ่ง นิ่งอย่างคนมีศีล นิ่งอย่างคนมีสมาธิ นิ่งอย่างคนมีบุญ จะนิ่งไม่เหมือนกัน

นิ่งอย่างคนมีศีลต้องอดทน
นิ่งอย่างคนมีสมาธิต้องอดทน
นิ่งอย่างคนมีบุญจะเบากายเบาใจ
จิตปลอดโปร่ง สมองโปร่งโล่ง
บุญเป็นเหตุให้เกิดปัญญา
ปัญญาเป็นเหตุให้เกิดบุญ
การสั่งสมบุญต้องทำบ่อย ๆ

ทำประกันชีวิตด้วยศีล

ประกันชีวิต	ด้วยศีลข้อ 1
ประกันทรัพย์สิน	ด้วยศีลข้อ 2
ประกันครอบครัว	ด้วยศีลข้อ 3
ประกันสังคม	ด้วยศีลข้อ 4
ประกันสติปัญญา	ด้วยศีลข้อ 5

เกร็ดธรรมคำสอน
หลวงพ่อมหาตอง

เรื่องของศีล

หลวงพ่อมักจะถามลูกศิษย์อยู่เสมอว่า **"มาวัดบ่อย ๆ รู้ไหมว่าศีลคืออะไร"** บางคนก็ตอบว่าศีล 5 บ้าง ศีล 8 บ้าง แตกต่างกันไป ท่านตอบว่าไม่ใช่ **"ศีล คือ การสำรวมกาย สำรวมวาจา"** เมื่อสำรวมกาย และวาจาได้แล้ว ก็จะสำรวมใจได้ด้วย พอเราตั้งใจรักษาศีล ศีลจะมีกำลัง พอศีลมีกำลัง สมาธิก็จะดี ปัญญาก็จะเกิด

ของดีของหลวงพ่อ

ในขณะที่มีการรวบรวมข้อมูลในการทำหนังสือ ผู้เขียนได้ขอโอกาสไปขอของดีของหลวงพ่อ เพื่อจะบันทึกสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อคนรุ่นหลัง คำตอบที่ผู้เขียนได้จากหลวงพ่อคือ **"ศีล" ท่านบอกว่าศีลดีที่สุดแล้ว เป็นสุดยอดในพุทธศาสนา** และยังบอกอีกว่า ถ้าบอกของดีไปหมดแล้วจะไม่มีคนมาวัด ท่านพูดไปหัวเราะไป ทำให้ผู้เขียนคิดว่าใครอยากได้ของดี ต้องมาวัดด้วยตัวเอง แค่มาวัดแล้วมีโอกาสได้สนทนาธรรมกับหลวงพ่อ ผู้ที่มาก็จะได้ของดีแล้วทุกคน

บุญ ชื่อของความสุข

"อาตมาต้องการให้โยมรู้
อะไรคือศีล
อะไรคือสมาธิ
อะไรคือปัญญา"
"บุญคืออะไร บุญเป็นชื่อของความสุข"

นี้เป็นเพียงบางส่วนของเสียงหลวงพ่อ ที่ผู้ได้มีโอกาสมาทำบุญที่วัดในตอนเช้า จะได้ยินได้ฟังกันอยู่เสมอ ด้วยความเมตตาของท่านที่มีแก่ญาติโยมที่มาทำบุญที่วัด ไม่ว่าจะเป็นผู้มาเก่ามาใหม่ก็ตาม ท่านจะเน้นในเรื่องของบุญและศีล เพื่อที่จะให้ญาติโยมเข้าใจว่า บุญคืออะไร เหตุให้เกิดบุญคืออะไร ท่านจะสอนให้รู้จักการทำบุญ ที่ได้บุญ โดยจะยกตัวอย่างอุปมาอุปมัยกับเรื่องราวในสมัยครั้งพุทธกาลและในปัจจุบันให้ฟัง เพื่อให้ญาติโยมได้รับประโยชน์ที่แท้จริง สิ่งนั้นคือ **"บุญที่เป็นชื่อของความสุข"** นั้นเอง

ทางพ้นทุกข์

ในทุกวันนี้มีผู้คนมากมายเริ่มสนใจเข้ามาศึกษาปฏิบัติธรรมกัน คนที่เริ่มเข้ามาศึกษามักจะคิดเหมือนกันว่า ปฏิบัติแล้วจะได้พบความ สุขไหม? จะพบความเจริญก้าวหน้าทางธรรมหรือเปล่า? จะเห็นทางพ้นทุกข์จริงหรือ ? หลายคนคิดว่าผู้ที่มีบุญเก่าสะสมมาจะทำได้ง่าย กว่าใช่หรือไม่? แต่ถ้าไม่มีบุญเก่าต้องทำอย่างไร? คำถามต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย แต่แล้วก็เหมือนมีแสงสว่างเกิดขึ้นในความมืด หลวงพ่อเมตตาให้สติในเช้าวันหนึ่ง ท่านได้เทศน์เรื่องการปฏิบัติว่า **“ผู้ปฏิบัติ จะต้องมีความเพียรพยายามในการปฏิบัติ สะสมเจริญปัญญา เพื่อให้ได้พระธรรมตามพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ว่าจะมามัวรอบุญเก่า ต้องมีสติระลึกความไม่มีตัวไม่มีตน ถ้ายังหลงอยู่ในความเป็นเรา เป็นของเรา ชีวิตก็ไม่มีทางพ้นทุกข์ ในทุก ๆวันเราต้องปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า เดินตามทางที่ท่านเป็นผู้ชี้บอก เราต้องทำเองเพื่อความพ้นทุกข์สิ้นเชิง จะคอยหวังให้อะไรมาช่วยมันไม่มีทาง”**

พระธรรมวินัย

หลวงพ่อเป็นผู้มีปฏิปทา ในการรักษาพระธรรมวินัยอย่าง เคร่งครัด และยังเป็นผู้รอบรู้ในพระไตรปิฎก ครั้งหนึ่งมีโยมเดินทาง มาจากกรุงเทพฯ กราบเรียนถามหลวงพ่อ ในเรื่องการฉันน้ำปานะของ พระและผู้ถืออุโบสถศีล ว่าบางวัดอนุญาตให้พระฉันนมถั่วเหลืองได้ แล้วที่วัดนี้พระฉันได้หรือเปล่าคะ หลวงพ่อท่านเลือกที่จะไม่ตอบด้วยคำพูดของท่าน แต่ลุกเดินไปหยิบหนังสือพระไตรปิฎกมาเปิดให้โยม ลองอ่านดู เกี่ยวกับเรื่องที่โยมสงสัย.....

ต้องใช้ปัญญา

วันหนึ่งมีโยมมาเล่าให้หลวงพ่อฟังเกี่ยวกับ การปฏิบัติธรรมรูปแบบใหม่ ปฏิบัติแล้วเหมือนมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหารย์ หลวงพ่อนั่งฟังเงียบ ๆ จนโยมเล่าจบแล้วกล่าวว่า **"คนในปัจจุบันนี้ต้องใช้ปัญญาแยกให้ออกว่าอันไหนเป็นศาสนาพุทธ อันไหนไม่ใช่ ถ้าอันไหนสอนแล้วไม่ทำให้เกิดปัญญา ไม่ดีเลย"** คนเราไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ถ้าแยกสิ่งที่ดีและไม่ดีออกจากกันไม่ได้ ที่นั้นก็ไม่น่าอยู่ บางทีไปยกย่องคนไม่ดี อันนี้ไม่ถูก พอความจริงเปิดเผย ก็มีแต่ความเสียหายให้ส่วนรวม...

ประโยชน์ของความเงียบ

หลวงพ่อมักจะเน้นเสมอคือ **เรื่องของความเงียบ** หลวงพ่อจะเทศน์อยู่บ่อยๆ ในเรื่องของความเงียบ ท่านบอกว่าให้เรารู้จักเงียบเวลามาวัดก็อย่าคุยกัน แต่ให้พูดกัน เพราะว่าถ้าคุยแล้วจะไม่รู้จักจบ แต่ถ้าพูดกันก็จะจบ คือพอหมดเรื่องที่จะพูดกันก็จะหยุดพูด การพูดน้อยนั้นเป็นสิ่งที่ดี เพราะเป็นการสำรวมกาย และสำรวมวาจา เมื่อเราสำรวมกายและวาจาแล้วก็จะทำให้ใจของเราสงบได้ หลวงพ่อก็ได้ยกเรื่องในสมัยพุทธกาลมากล่าวให้ฟังว่า

"พระเจ้าอชาตศัตรูได้เสด็จไปเฝ้าพระพุทธเจ้าขณะที่ทรงประทับอยู่ที่ชีวกัมพวัลย์ พร้อมด้วยพระภิกษุสงฆ์จำนวน1,250 รูป เมื่อเสด็จ ไปถึงก็ทรงแปลกพระทัยมาก เพราะที่นั่นเงียบสงัดเหมือนไม่มีคนอยู่เมื่อเข้าใกล้จึงได้เห็นพระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับอยู่พร้อมด้วยภิกษุสงฆ์จำนวนมากแวดล้อมอยู่ ทรงเห็นว่าพระภิกษุสงฆ์ที่นั่งแวดล้อมอยู่นั่งอยู่อย่างสงบนิ่ง ปราศจากความคลื่อนไหว ไม่มีเสียงกระแอม ไอ หรือจามแม้แต่น้อย ทรงเลื่อมใสในอิริยาบถของภิกษุทั้งหลาย ทรงไม่เคยเห็นบริษัทที่เรียบร้อยอย่างนี้มาก่อน"

นอกจากเรื่องนี้แล้ว หลวงพ่อได้กล่าวถึงเรื่องในสมัยพุทธกาลอีกว่า ความสงบเสงี่ยมเรียบร้อยของหมู่พระภิกษุสงฆ์นั้นก็เป็นที่รู้กันในหมู่ของสมณะพราหมณ์เหล่าอื่นๆ คือเมื่อสมณะพราหมณ์เหล่าอื่นเห็นพระภิกษุสาวกของพระพุทธเจ้าเดินมาก็จะบอกกันว่า ให้เงียบๆ อย่าคุยกัน เพราะถ้าเราเงียบภิกษุสาวกของพระโคดมจักมาสนทนาและบอกสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่เรา

เมื่อหลวงพ่อเทศน์จบก็ได้แสดงถึงประโยชน์ของความเงียบ ว่า ถ้าเราเงียบเราก็ย่อมได้ฟังสิ่งที่มีประโยชน์ และได้ฟังธรรมที่ลึกซึ้งมากขึ้น

เมื่อได้นำไปปฏิบัติตามก็พบว่าเป็นสิ่งที่ดีมาก ๆ เพราะความเงียบนั้นเป็นบาทฐานให้จิตเกิดความสงบได้ง่ายขึ้นจริง ๆ

สหัสสมปิ เจ วาจา	*ถ้ามีวาจาประกอบด้วยข้อความ*
อนตฺถปทสญฺหิตา	*ซึ่งไม่เป็นประโยชน์แม้ตั้งพัน*
เอกํ อตฺถปทํ เสยฺโย	*ข้อความที่เป็นประโยชน์บทเดียว*
ยํ สุตฺวา อุปสมฺมติ.	*ที่ฟังแล้วสงบระงับได้ ประเสริฐกว่า.*

ต้องเห็นแก่ตัว

ในตอนบ่ายของวันหนึ่ง มีลูกศิษย์คณะหนึ่งเดินทางมาสนทนาธรรมกับหลวงพ่อ มีความอยากรู้ว่า “คนเราเกิดมาแล้วต้องทำอย่างไรถึงจะคุ้มค่าที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์” หลวงพ่อเมตตาอธิบายธรรมะที่ลึกซึ้งให้ฟังว่า

“เต่าตาบอดดำน้ำไปในมหาสมุทร โผล่หัวขึ้นมาตรงห่วงยังง่ายกว่าการเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์แล้วจะพบพุทธศาสนาก็ยาก พบแล้วจะเข้ามาศึกษาฟังธรรมก็ยาก”

ตอนนี้โยมก็มีโอกาสมาได้ยินได้ฟังอย่างนี้แล้ว โยมเกิดมาพบพุทธศาสนา โยมต้องปล่อยวางทิฏฐิมานะที่ต่อต้านพุทธองค์ พุทธองค์บำเพ็ญบารมีมานานแล้ว ทดลองมาหมดแล้ว อะไรไม่ดีท่านก็บอกว่าอย่าทำ เราไม่ต้องไปทดลองแล้ว เชื่อคำสอนของพุทธองค์ได้ โยมลองปฏิบัติเถอะ อันไหนที่ท่านว่าไม่ดีอย่าทำ อันไหนที่ท่านว่าทำแล้วเจริญโยมทำไปเถอะ ท่านมีแต่บอกทางให้เดิน โยมจะเดินทางไหนก็ได้จะเลือกอย่างไรเป็นเรื่องของโยม **ต้องเห็นแก่ตัวแล้ว** อะไรก็ไม่ต้องห่วง ทรัพย์สมบัติก็ไม่ต้องห่วง ตอนนี้ที่น่าจะทำคือการสะสมบุญที่เป็นอริยทรัพย์นั่นเอง...

กตัญญู

หลวงพ่อจะสอนเสมอว่าให้มีความกตัญญูกตเวที ต่อผู้มีพระคุณโดยเฉพาะ พ่อ แม่ ผู้ใดที่มีการอุปการะดูแลพ่อ แม่ ก็จะมีความเจริญรุ่งเรือง คุณป้าที่มาทำบุญที่วัดเล่าให้ฟังว่า ตัวคุณป้าต้องดูแลพ่อของสามีที่ป่วยหนัก ทำให้รู้สึกเหนื่อย และมีโอกาสเล่าถวายหลวงพ่อ

"ท่านได้ให้กำลังใจและบอกให้เชื่อเรื่องผลของกรรม สิ่งที่ทำคือการกระทำกรรมดี การที่ได้ดูแลพ่อแม่หรือผู้มีพระคุณด้วยความเต็มใจ ทำแบบนี้จะได้บุญเต็ม ๆ ยิ่งกว่าทำบุญทำทานบางอย่าง เพราะพ่อแม่คือพระอรหันต์ของลูก การได้ดูแลท่านก็เหมือนการได้ทำบุญกับพระอรหันต์นั่นเอง"

แล้วพอแก่ตัวไปไม่ต้องกลัวว่าจะไม่มีลูกหลานมาดูแล เพราะตัวคุณป้าได้ทำแบบอย่างที่ดีสอนลูกหลานเอาไว้แล้ว และผลของกรรมดีที่ทำย่อมส่งผลแน่นอน

เรื่องของเด็ก

ถ้าใครมีโอกาสได้เข้ามาทำบุญในช่วงที่มีการปิดภาคเรียนของ เด็กๆ คุณจะได้เห็นบรรยากาศของสามเณรหรือเด็กที่มาถือศีลอุโบสถ นุ่งขาวห่มขาว ซึ่งเป็นภาพที่น่าดูมาก หลายท่านอาจจะมีโอกาสได้เห็นภาพเหล่านี้ตามวัดอื่น ๆ มาแล้วบ้าง

แต่ที่นี่หลวงพ่อท่านมีแนวการสอนเด็กให้คิดเป็น ทำเป็น โดยจะเริ่มจากการที่ท่านทำให้ดูเป็นแบบอย่างของพระสงฆ์ ที่สำรวมกาย สำรวมวาจา สำรวมใจ เพื่อเป็นแนว ทางให้เด็กได้ประพฤติปฏิบัติตาม ท่านเน้นเสมอว่าการจะสอนให้คน เป็นคนดีต้องสอนตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ยิ่งบ้านไหนพาเด็กมาวัดได้ด้วยตั้งแต่เล็กๆ ยิ่งดี เด็กจะซึมซับสิ่งดี ๆ รอบๆตัวได้เร็วยิ่งขึ้น

และที่ขาดไม่ได้สำหรับที่นี่ เด็กที่มาถือศีลอุโบสถหรือมาบวช เณรจะต้องท่องบท **"การถนอมดวงใจพ่อแม่ 10 ประการ"** บทนี้ให้ขึ้นใจ หลังจากกลับจากเดินบิณฑบาตในตอนเช้า หลวงพ่อจะให้เด็กนั่งเรียง หน้ากระดานท่องพร้อมกันทุกวัน ท่านจะสอนเด็กๆเสมอให้ระลึกถึง พระคุณของแม่

การถนอมดวงใจพ่อแม่

ลูกที่ดีมีหัวใจแบ่งให้พ่อแม่ ต้องดูแลเลี้ยงดูชูใจท่าน
เพียงแต่ลูกถามไถ่ให้ชื่นบาน ด้วยคำหวานก็แสนสุดสบายใจ
ต้องรักษาความดีไม่มีพร่อง และยังต้องเพิ่มความดีที่สดใส
มีหิริโอตตัปปะชนะภัย รู้สึกความละอายในสิ่งทราม
ต้องรู้จักอดกลั้นและอดทน ต้องเป็นคนจิตผ่องใสไม่เกรงขาม
ต้องน่ารักน่าเอ็นดูทุกโมงยาม เป็นคนงามทั้งกิริยาและน้ำใจ
ทั้งมนุษย์เทวดาอยากช่วยเหลือ อยากจุนเจือให้เป็นสุขทุกสมัย
ทั้งบัณฑิตสรรเสริญเจริญใจ อยู่แห่งใดใครก็อยากผูกสัมพันธ์
ผลสุดท้ายอาจได้ถึงมรรคผล บรรลุจนนิพพานเมื่อดับขันธ์
จบคุณงามความดีที่รำพัน ได้ช่วยกันสรรเสริญลูกคนดี

สอนเด็กต้องสอนให้เป็น

ที่วัดนี้จะมีคนมาทำบุญเป็น ครอบครัวกันเยอะ บางครอบครัวก็พาลูกพาหลาน มาทำบุญกันเป็นประจำ ขณะที่ท่านกำลังเทศน์ใน ช่วงเช้า มีเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง กำลังจะเอามือไปเล่นไฟเทียน ที่จุดบูชาหน้าพระ แม่ของเด็กคนนั้นรีบเข้าไปอุ้มเด็กออกมาโดยเร็ว

หลวงพ่อท่านแนะนำว่า

"โยมไม่ต้องไปห้ามหรอกนะ ให้เด็กได้ทดลองกับตัวเอง ถ้ามือโดนไฟแล้วรู้ว่าร้อน ครั้งต่อไปไม่ต้อง บอกว่าเล่นไม่ได้ เด็กจะไม่เล่นเอง"

ถ้าโยมมัวแต่กลัวว่าเด็กจะเป็นโน่นเป็นนี่ อนาคตถ้าเด็กโตขึ้นมาแล้ว ไม่มีใครบอกว่าอะไรดีอะไรไม่ดี เด็กจะคิดเองไม่เป็นนะโยม

สีเลน สุคตึง ยันติ	บุคคลไปสู่สุคติได้ก็เพราะศีล
สีเลน โภคสัมปทา	บุคคลถึงพร้อมด้วยโภคทรัพย์ก็เพราะศีล
สีเลน นิพพุตึง ยันติ	บุคคลถึงความดับทุกข์ได้ก็เพราะศีล
ตัสมา สีลัง วิโสธเย.	เพราะฉะนั้นพึงรักษาศีลให้บริสุทธิ์

คนวัด

ถ้าใครมีโอกาสได้มาร่วมงานบุญใหญ่ของที่วัด เช่น วันวิสาขบูชา วันเข้าพรรษา ฯลฯ ผู้มาร่วมทำบุญจะได้ยินหลวงพ่อพูดถึง "คนวัด" เสมอ ให้ช่วยทำงานโน่นบ้างทำงานนี้บ้าง หลายคนอาจสงสัยว่าคนวัดที่ท่านเรียกคือใคร ?

คนวัดของหลวงพ่อนั้นหมายถึง ทุกคนที่มาทำบุญที่วัด ไม่ว่าจะเป็นผู้มาประจำหรือไม่เคยมาก็ตาม ถ้าใครที่มีความสามารถในงานด้านต่าง ๆ ที่จะช่วยให้วัดมีการทำงานที่เป็นระบบหรือพัฒนาให้ดีขึ้น ทุกคนเรียกว่าคนวัดทั้งนั้น

หลวงพ่อเคยกล่าวว่าสมัยก่อนตอนไม่มีโยมอยู่ประจำที่วัด คนที่มาทำบุญก็จะเป็นคนวัด เวลาจะมีงานก็จะเข้ามาช่วยกันเตรียมงาน พองานเลิกก็ช่วยกันเก็บกวาด โดยเฉพาะจานชามที่ใช้ในงาน ถ้าไม่มีคนวัดช่วยกันล้างและเก็บเข้าที่ อาตมาคงจะแย่ ! พอรู้เรื่องราวของคนวัดมาถึงตรงนี้แล้ว ผู้เขียนขอเป็นตัวแทนกล่าวอนุโมทนาบุญกับ "คนวัด" ทุกท่าน ที่ช่วยให้งานต่าง ๆ ของวัดสำเร็จด้วยดี และขอกล่าวเชิญชวนให้ผู้ที่มาร่วมทำบุญว่า คุณพร้อมหรือยังที่จะมาเป็น "คนวัด" ได้บุญนะคะจะบอกให้

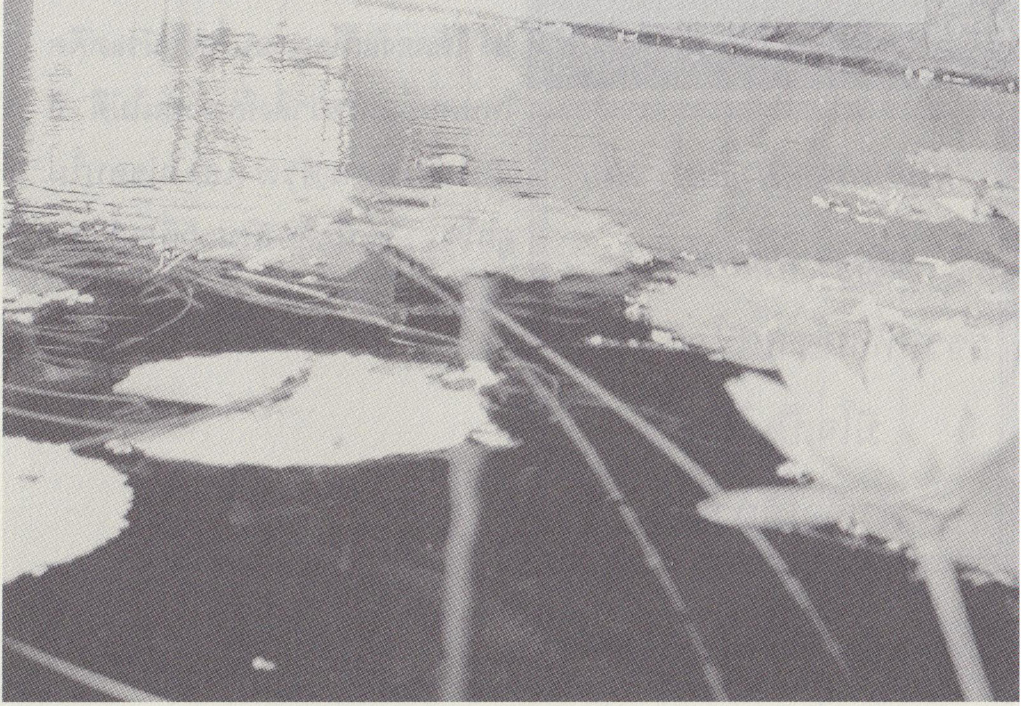
อีหยิบทั้งหลาย

นรกมันมีโบราณไม่ได้แต่งเรื่องไว้หลอกเด็ก มันมีจริง ๆ บรรดาอีหยิบทั้งหลาย วางของไม่ได้อีหยิบหยิบหมด สมัยก่อนตอนเดินธุดงค์ไปทางภาคอีสาน อาตมาอยากรู้เรื่องนรกสวรรค์ มีพระที่อยู่ในป่าบอกว่าต้องภาวนา ภาวนาแล้วมันไปได้จริง ๆ แต่เสียดายอย่างเดียวอาตมาไม่สามารถยกเอามาให้ดูได้ ถ้าเอามาให้ดูได้อีหยิบทั้งหลายจะได้รู้ ถ้าใช้ตามนุษย์มองไฟนรกที่อยู่ห่างตั้ง 100 โยชน์ ตายังบอด ไฟนรกแรงมากและร้อนมาก ถ้าเกิดว่าใครอยากไปจริงๆ นะ ให้ตั้งใจปฏิบัติภาวนาให้ได้ ถ้าเราได้ไปนรกตอนเป็นมนุษย์อยู่ ไปเห็นแล้วเรายังกลับมาได้ แต่ถ้าเราทำอะไรที่ไม่ดีถึงขั้นตกนรกแล้ว ไปแล้วไม่ได้กลับ มันมีจริงๆ อีหยิบทั้งหลายจงสังวรไว้เถอะ

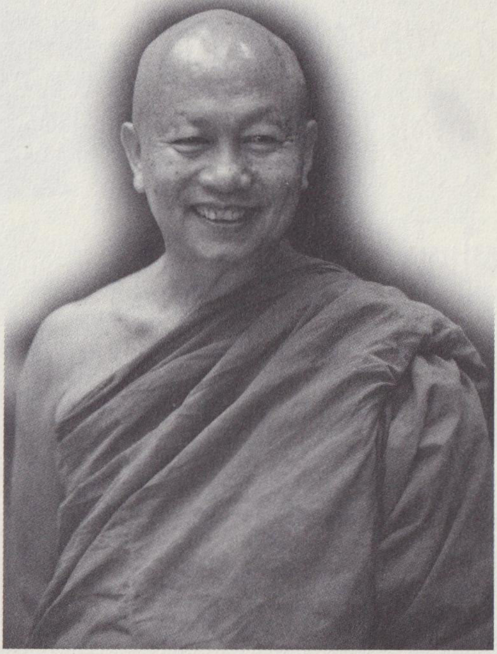
"ธรรมทั้งหลาย มีใจเป็นหัวหน้า มีใจเป็นใหญ่
สำเร็จแล้วด้วยใจ ถ้าบุคคลมีใจอันโทษประทุษร้ายแล้ว พูดอยู่ก็ดี
ทำอยู่ก็ดี ทุกข์ย่อมไปตามเขา
ดุจล้ออันหมุนไปตามรอยเท้าโค ผู้นำแอกไปอยู่ฉะนั้น"
(พุทธวัจน์)

ยถาปิ อุทเก ชาตัง ปุณฑริกัง ปวัฑฒติ
โนปลิปปติ โตเยนะ สุจิคันธัง มโนรม.
ตเถวะ จะ โลเก ชาโต พุทโธ โลกา วิหรติ
โนปลิปปติ โลเกนะ โตเยนะ ปทุมัง ยถา.

ดอกบัว เกิดและเจริญในน้ำ แต่ไม่ติดน้ำ
ทั้งกลิ่นหอมชื่นชูใจ ให้รื่นรมย์ ฉันใด.
พระพุทธเจ้า ทรงเกิดในโลก และอยู่ในโลก
แต่ไม่ติดโลก เหมือนดอกบัวไม่ติดน้ำ ฉันนั้น.

แก้ที่ตัวเอง

หลวงพ่อจะสอนญาติโยม ที่มีปัญหาเดือดร้อนใจจากผู้อื่นอยู่เสมอว่า **“แก้ที่ตัวเองให้ได้อย่าแก้ที่คนอื่น”** ท่านอธิบายต่อว่า ไม่ว่าโยมจะมีปัญหากับคนในครอบครัว ในที่ทำงาน หรือในสังคมก็ตาม ให้พิจารณาที่ตัวเองก่อนว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพราะตัวของตัวเองที่ไม่ดีใช่หรือไม่ ให้ลองแก้ไขดูก่อน อย่ามัวแต่คิดโทษคนอื่นหรือว่าสิ่งอื่นว่ามันไม่ดี ที่มันไม่ดีเพราะตัวเราเองไม่ชอบไม่ถูกใจ ฉะนั้นต้องเริ่มแก้ที่ใจตัวเองก่อน...

“มโนปุพพังคมาธัมมา มโนเสฏฐา มโนมยาฯ”

ธรรมทั้งหลายมีใจถึงก่อน
มีใจเป็นใหญ่
สำเร็จได้ด้วยใจ

สุดท้ายแต่ไม่ท้ายสุด

เมื่อมีจุดเริ่มต้นก็ต้องมีจุดจบ ฟังดูแล้วดูน่ากลัวเหมือนกัน แต่ก็หวังว่าทุกคนจะยอมรับว่ามันเป็นเรื่องจริง ที่เกิดแล้ว เกิดอีกในชีวิตที่ผ่านมา การรวบรวมเกร็ดธรรมคำสอนของหลวงพ่อ ได้ดำเนินมาถึงช่วงสุดท้ายแล้ว ขอจบด้วยความประทับใจที่ไม่ว่าใครที่ได้มาทำบุญที่นี่คงมีความรู้สึกเหมือนกัน นั่นคือการนำอุทิศส่วนกุศลของหลวงพ่อ

ในทุก ๆ วัน เราจะได้ยินเสียงท่านบอกญาติโยมเสมอ ให้ตั้งใจทำจิตให้สงบ คือทำจิตให้มีกำลังระลึกถึงบุญที่ได้ทำ โดยท่านจะเมตตานำจิตของเราให้น้อมตามเสียงของท่าน **“เมื่อพร้อมกันแล้วก็อุทิศส่วนกุศลกันเลยนะ ก็ขอประกาศให้เจ้าที่เจ้าทาง เทพารักษ์ที่คุ้มครองญาติโยม เจ้ากรรมนายเวร สรรพสัตว์ จงอนุโมทนาในส่วนกุศล ที่โยมอุทิศส่วนกุศลให้ และจงปกปักรักษาคุ้มครองให้มีแต่ความสุขความเจริญ ปราศจากอันตรายทั้งปวง ”**

ด้วยกระแสเสียงที่เมตตาของท่าน ทำให้จิตของเราทุกคนน้อมระลึกไปถึงบุญที่ได้ทำ บุญคือชื่อของความสุข บุญที่เกิดในปัจจุบันเมื่อทุกคนนึกถึงก็มีความสุขในปัจจุบันนั่นเอง

คำแผ่เมตตา

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขออุทิศส่วนกุศล

ในการถวายทาน การรักษาศีล การเจริญภาวนา

และการทำกุศลทุกครั้ง

ของข้าพเจ้าทั้งหลาย แด่บิดามารดาทั้งหลาย แด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พร้อมทั้งรัชทายาททั้งหลาย แด่ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย แด่เทพารักษ์ที่คุ้มครองข้าพเจ้าทั้งหลาย แด่เจ้าที่เจ้าทางทั้งหลาย แด่เจ้าป่าเจ้าเขาทั้งหลาย (ถ้าสถานที่นั้นมีป่าและภูเขา) แด่รุกขเทวดาทั้งหลาย แด่ปู่ ย่า ตา ยาย ที่ล่วงลับทั้งหลาย แด่ญาติมิตรสนิททั้งหลาย แด่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย จงมีความสุข อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย อย่ามีเวรแก่กันและกันเลย จงมีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งปวง

ด้วยผลแห่งการถวายทาน การรักษาศีล การเจริญภาวนา และการทำกุศลทุกครั้งของข้าพเจ้าทั้งหลาย

จงเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าทั้งหลาย พบความสุขความเจริญ อย่าได้มีอันตรายใดๆ เลย อย่าได้มีภัยใดๆ เลย อย่าได้มีอุปสรรคใดๆ เลย อย่าได้มีโรคใดๆ เลย เกิดในชาติใดภพใดให้ถึงพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ บริวารสมบัติ รูปสมบัติ ในทุกภพทุกชาติ และจงเป็นปัจจัยให้บรรลุพระนิพพาน ในอนาคตกาลอันใกล้นี้เทอญ ฯ

รวมเกร็ดธรรมฉบับย่อ
โดยหลวงพ่อมหาตอง ธมฺมวุฑฺโฒ

"ศีล คือ การสำรวมกาย สำรวมวาจา
สมาธิ คือ การสำรวมใจ"

"ชีวิตทุกวันนี้เปรียบเหมือนก่อนฝนตกหรือหลังฝนตก
แต่เราจะทำอย่างไรให้ชีวิตเหมือนฟ้าหลังฝนได้นาน ๆ"

"ใช้ตาให้เป็นประโยชน์ ใช้หูให้เป็นประโยชน์
อะไรที่เห็นหรือฟังแล้วเป็นขยะ ก็อย่าเอามาไว้ในใจเรา
อะไรที่ไม่ดีถือว่าเป็นขยะ ของที่เหมือนกันลองไม่มีค่าแล้ว
มันก็เป็นขยะเท่านั้นเอง"

"รักษาศีลตลอดชีวิต ก็สำรวมกาย สำรวมวาจา
แค่นี้ก็ถือว่ารักษาศีลตลอดชีวิตแล้ว"

"กราบ การกราบต้องนอบน้อม กราบในท่าเบญจางคประดิษฐ์
กราบช้า ๆ ไม่ต้องรีบร้อน กราบให้ถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
ส่งจิตไปให้ถึงพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ใต้ต้นโพธิ์ที่อินเดีย"

"รักษาศีลให้มีกำลัง ในทุกวันที่ตื่นขึ้นมาให้ตั้งใจว่าจะรักษาศีล
จะศีล 5 หรือศีล8 ก็ได้ นึกทุกวันจะทำให้ศีลมีกำลัง"

"พุทธศาสนา เป็นวิชาเดียวที่ศึกษาชีวิตตั้งแต่ต้นจนจบได้"

"ต้องปรุงแต่งจิตให้เป็น จิตไม่ดีทำให้ดี
จิตไม่สงบทำให้สงบ แค่นี้ก็พอแล้ว"

"น้ำปานะ คือ น้ำผลไม้คั้นและกรองไม่เอากาก
ผลโตไม่เกินผลมะตูม พืช ผัก ถั่วทุกชนิดไม่ใช่น้ำปานะ"

"ทำใจให้สงบ ละความโกรธลง
เพราะเวลาโกรธเท่ากับตีตั๋วลงอบาย..."

"เวลาโกรธก็พยายามรู้ทันว่า อกุศลเกิดแล้ว พยายามละไม่ให้อกุศลเกิด
ให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา"

"พยายามนึกถึงความตายเป็นอารมณ์ ว่าเราต้องตายทุกคน
จะอยากได้ใคร่ดีไปทำไม ตายไปก็เอาไปไม่ได้ พยายามให้อภัย
หลวงพ่อสอนเสมอว่า ช่างมันเถอะ อะไรๆก็ช่างมันเถอะ"

"ให้คิดดี ทำดี พูดดี สำรวมกายวาจา ให้ละความยึดติด"

"ทำอินทรีย์ให้แข็งแรง ฝึกจิตให้มั่นคงมีกำลัง"

"ความสามัคคี คือ การจะทำอะไรต้องนึกถึงผู้อื่น
ถ้าเราทำเร็วก็รอผู้อื่นบ้าง ถ้าเราทำช้าก็ให้ทำให้เร็วขึ้น ทำอะไรให้พร้อม
เพียงกัน จะได้ดูเป็นระเบียบสวยงาม
ผู้อื่นมองจะได้สวยงาม"

"สิ่งที่ทำให้เรามีความสุขได้ ไม่ใช่เงินทองหรือสิ่งของ
แต่คือใจเรา แค่เราคิดดี ทำดี แค่นี้ก็มีความสุขแล้ว"

"อะไรก็ตามในชีวิตเรา ถ้ามันมากเกินไป ย่อมไม่ดี
น้อยเกินไปก็ไม่ดี ต้องปานกลางหรือพอประมาณ"

"ฟังให้มาก พูดให้น้อย"

"อยู่หลายคน ทำตัวเราให้เหมือนอยู่คนเดียว จะเกิดประโยชน์"

"ไม่ต้องรีบแต่อย่าช้า"

"ตราบใดที่เรายังมีชีวิตอยู่ อย่าให้ศาสนาฉิบหายไปต่อหน้าเราเลย"

"สิ่งที่ดีคิดด้วยความดีมีแต่ได้ สิ่งที่ร้ายคิดด้วยความดีไม่มีเสีย"

"ชีวิต คือ การเรียนรู้ แต่ในทางพุทธศาสนา
เป็นการเรียนรู้เพื่อจะออกจาก ภพ ชาติ"

"จิตที่ตั้งไว้ถูก นำสุขมาให้ จิตตั้งไว้ผิด นำทุกข์มาให้"

"เมื่อพูดอะไรออกไปแล้ว รับปากอะไรแล้ว
จงเอาชีวิตเข้าแลกกับคำพูดนั้น"

"นิ่ง เหมือนแมวจะจับเหยื่อ"

"ตายในขณะทำความดีเราได้ไปดี
ถ้าไม่ตายเราจะได้ทำความดีต่อไป ด้วยจิตใจที่เด็ดเดี่ยว"

"กายป่วย แต่อย่าให้จิตป่วย"

"อ่อนน้อมดี อ่อนแอไม่ดี แข็งแรงดี แข็งกร้าว (ก้าวร้าว) ไม่ดี"

"กายสงบ วาจาสงบ ปัญญาเกิด"

"ถ้าลองรับปากแล้ว จะดูแลคนอื่นเกินตัว"

"ตาดู หูฟัง เรื่องนิดๆ หน่อยๆ อย่ามองข้าม ต้องละเอียด"

"ผมเป็นอยู่อย่างไร พวกท่านก็เป็นอยู่อย่างนั้น"

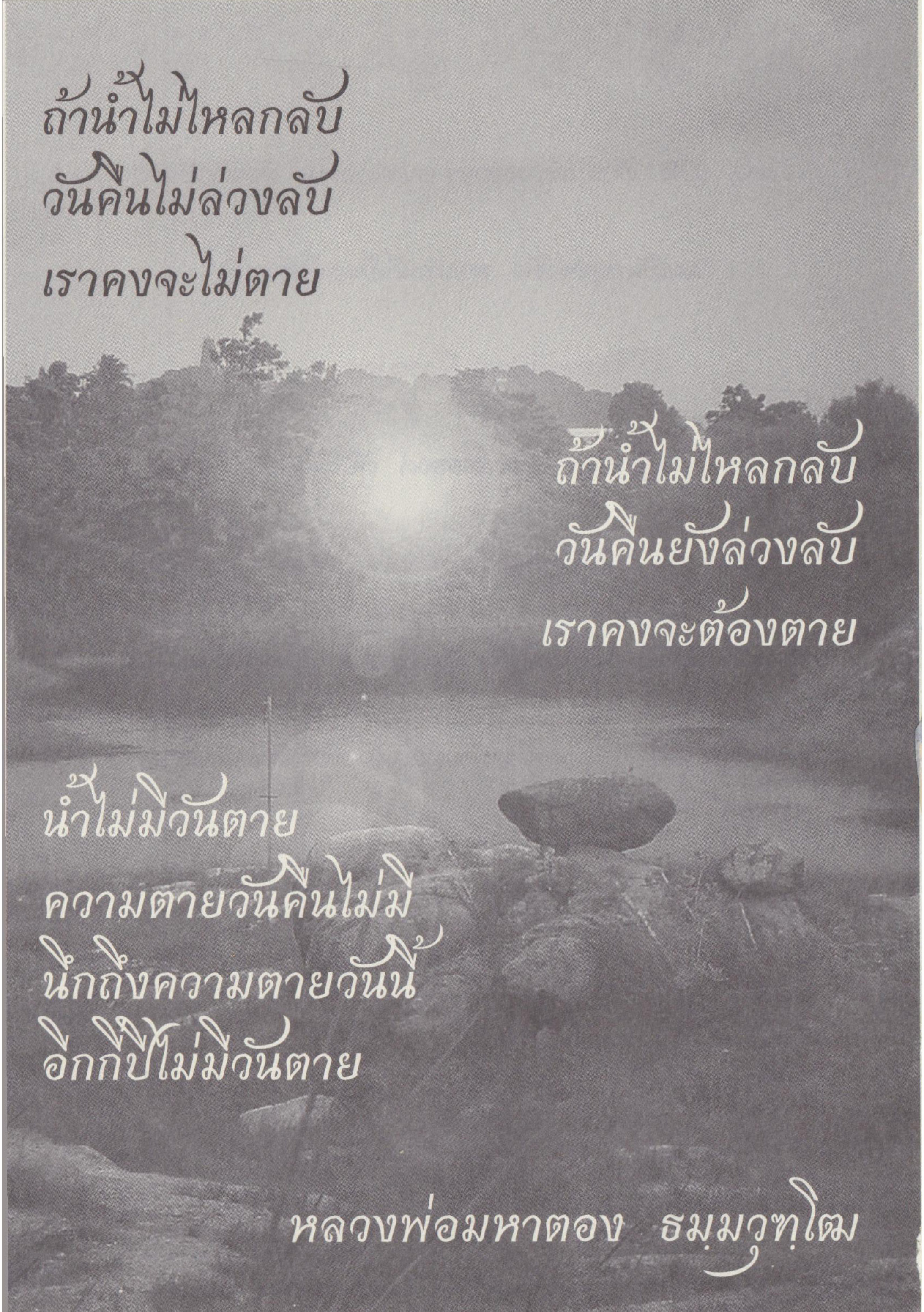
"อยากไปนรก ก็โกรธบ่อยๆ "

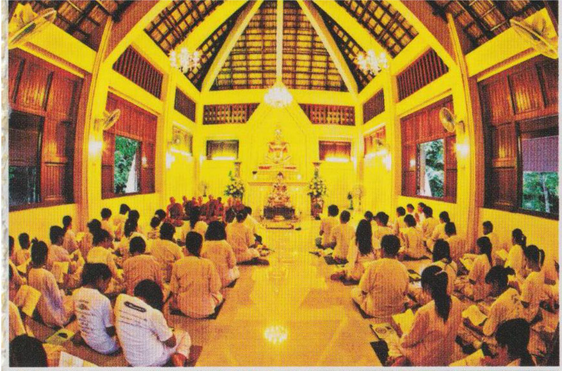
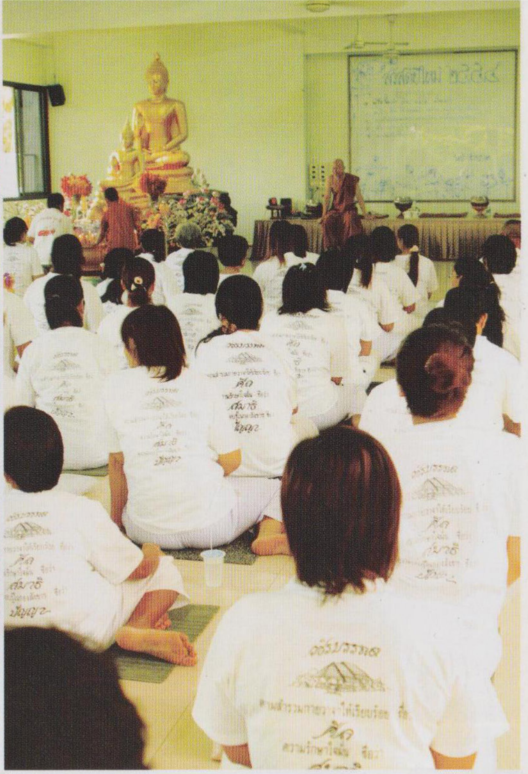
"จะรู้ธรรมะของพระพุทธองค์ ต้องนิ่งก่อน"

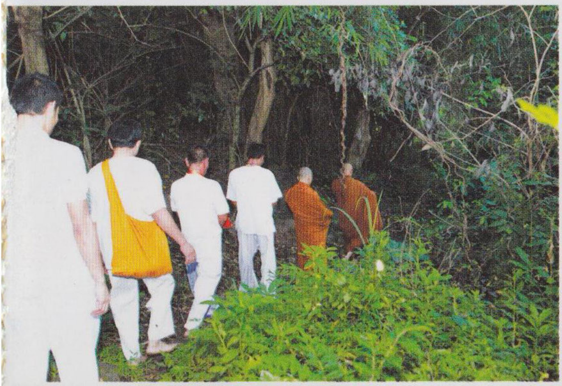
"บวชมาแล้ว ไม่ดีกว่าเก่าอย่าบวชดีกว่า เสียดายผ้าเหลือง"

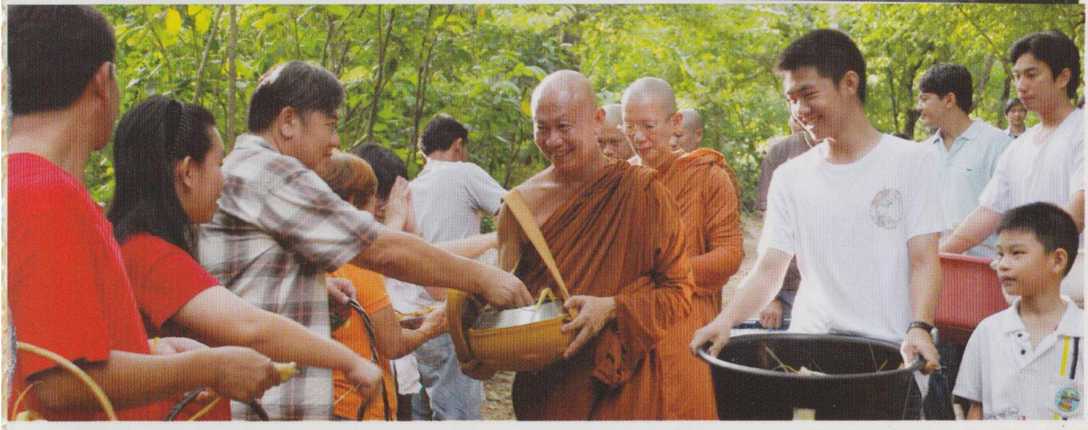
"ช่างมันไม่เป็นไร เรื่องใหญ่ก็จะเป็นเรื่องเล็ก เรื่องเล็กก็หมดไป"

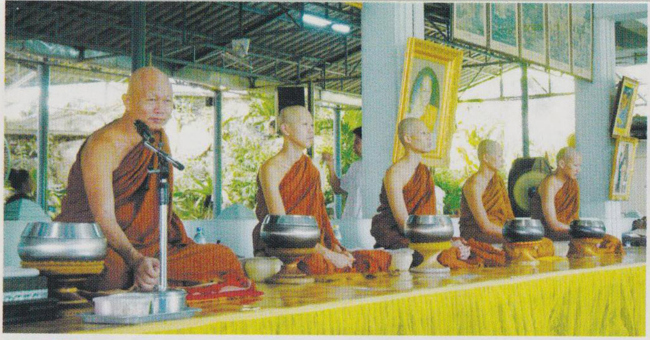
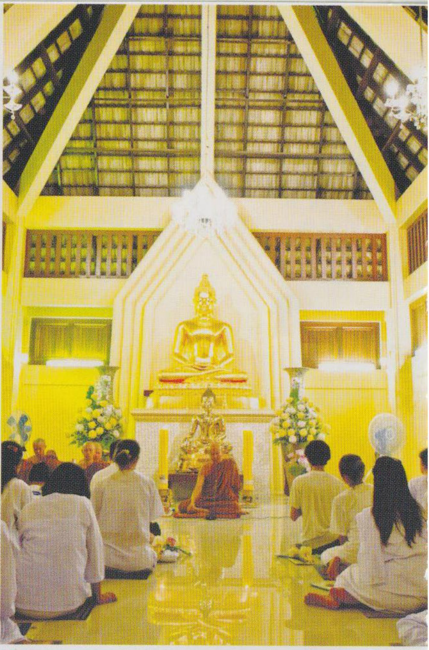
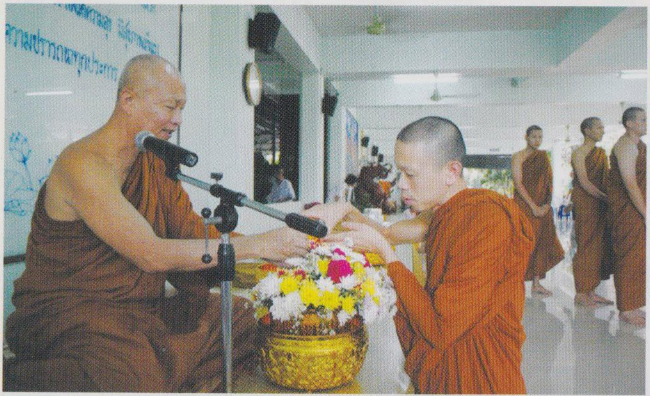
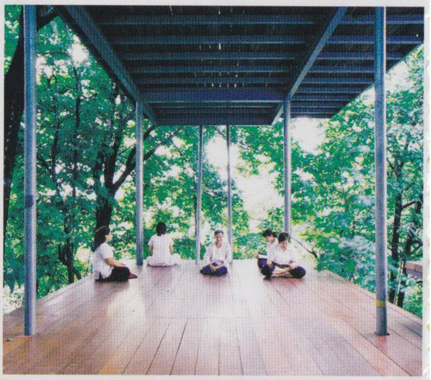
"ทำอะไรทำจริงๆ เอาชีวิตเข้าแลกเลย อะไรก็สำเร็จหมด"

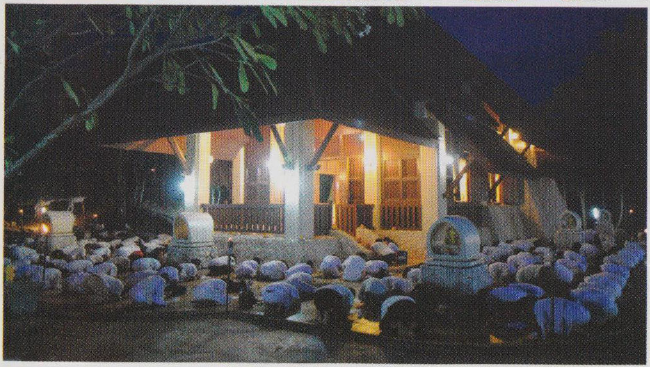

ถ้าน้ำไม่ไหลกลับ
วันคืนไม่ล่วงลับ
เราคงจะไม่ตาย
ถ้าน้ำไม่ไหลกลับ
วันคืนยังล่วงลับ
เราคงจะต้องตาย
น้ำไม่มีวันตาย
ความตายวันคืนไม่มี
นึกถึงความตายวันนี้
อีกกี่ปีไม่มีวันตาย
หลวงพ่อมหาตอง ธมฺมวุฑฺโฒ

วัดป่า วชิรบรรพต
ต.หนองข้างคอก อ.เมือง จ.ชลบุรี

วัดป่าวชิรบรรพต : สัปปายะสถานสู่ธารธรรม...

.... วัดป่าวชิรบรรพต
แหล่งเรียนรู้พุทธธรรมล้ำแห่งกาล
นามปรากฏจารึกไว้ในสถาน
สัปปายะสถานสายธารธรรม

เป็นประทีปเรืองรองส่องสว่าง
จรัสแสงแห่งศรัทธาเมตตาธรรม
คอยชี้ทางยามมืดมิดจิตถลำ
เฝ้าน้อมนำศานติสุขทุกชีวิน

ใต้ร่มเงาเขาบรรพตงดงามยิ่ง
ระบือเลื่องภาวนาเป็นอาจิณ
สงบนิ่งดั่งภูผาศิลาหิน
ขจรกลิ่นศีลพิสุทธิ์ดุจจันทร์เพ็ญ

องค์หลวงพ่อเป็นแบบอย่างทางปฏิบัติ
อบรมธรรมนำกล่าวทุกเช้าเย็น
จริยวัตรงามสง่าทุกคราเห็น
ท่านมุ่งเน้นศีลสิกขาเมตตาชน

อุโบสถงดงามท่ามกลางป่า
สถาปัตย์วัฒนาช่างน่ายล
เรือนอุบาสิกาน่าฉงน
เทพบันดลบันดาลสร้างอย่างวิไล

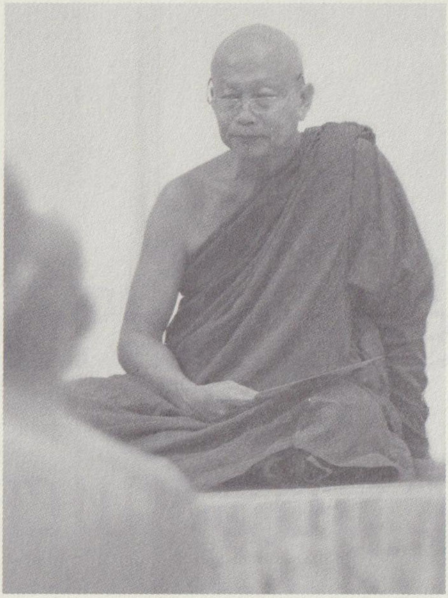
แม้มุ่งหวังแสวงบุญทุนชีวิต
และสถานสงบจิตพิชิตใจ
ขัดเกลาจิตให้ผ่องแผ้วดั่งแก้วใส
บรรพตไพรพฤกษาแวะมาชลฯ

พนมกรขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ช่วยคุ้มครองป้องภัยให้ปวงชน
สิงสถิตทั่วป่าพนาสนฑ์
กิเลสพ้นจิตกระจ่างพบทางธรรม...

(นะโมพุทธายะ : 25/08/2554)

เรียงร้อยเรื่องราวใน
วัดป่าวชิรบรรพต

หลวงพ่อแสดงธรรมสำหรับครอบครัว

เวลาสอนเด็ก ต้องดูเด็กด้วยว่าเขาพร้อมที่จะรับหรือไม่รับ ถ้าไม่รับก็นิ่งซะจนกว่าเด็กจะนิ่งจึงสอน เวลาเด็กเขายังเคลื่อนไหว อาตมายังไม่สอน รอให้เขานิ่งก่อนจึงสอน เวลาสอนต้องสอนตอนเขานิ่งเขาจะซึมซับได้มากและน้อมเข้ามาใส่ตัว อย่างการกราบพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพียงเท่านี้ก็น้อมให้จิตเข้ามารับฟังธรรมะ มีจิตที่อ่อนน้อม ทำให้เด็กอ่อนน้อมถ่อมตน

การสวดมนต์ช่วยให้เขาอดทน ฝึกสมาธิ สิ่งที่ได้ตามมาคือเขาจะมีปัญญา การพิจารณาอะไรได้มากขึ้น ในบทสวดมนต์ถ้าเขารู้ความหมาย ก็จะทำให้ใคร่ครวญพิจารณาชีวิตเป็นในกาลต่อไป

ถ้าเราไม่ฝึกสมาธิ ข้อมูลในสมองของเด็กจะไม่เป็นระบบ เรียกข้อมูลมาใช้ไม่เป็น เด็กที่ฝึกสมาธิมักจะเรียนหนังสือเก่ง เพราะเวลาเขาเรียนเป็นเรียน เล่นเป็นเล่น เวลาฟังครูเขาฟังจริง ๆ

การฝึกสมาธิก็เพื่อป้องกันอกุศลไม่ให้เกิดขึ้น และทำกุศล

ให้มากขึ้น เรียนธรรมต้องเรียนทั้งระบบ แล้วเราจะรู้จักตัวเราเองและสิ่งอื่นทั้งหมดว่าเป็นสิ่งเดียวกัน พุทธศาสนาเป็นวิชาเดียวที่ศึกษาตั้งแต่ต้นจนจบได้

การนั่งนิ่งๆ เพื่อให้เราฝึกความอดทน ทำให้ความเพียรแข็งแรง เวลาจะขยับให้เรารู้ตัวก่อนว่าจะขยับทำไมแล้วค่อยขยับ อย่าตามใจตัวเองทำอะไรให้มีเหตุผลซะหน่อย

"เดี๋ยวนี้พ่อแม่ลงทุนกับลูกมากเกินไป ค่าเล่าเรียนปีละเจ็ดหมื่นกว่าก็ยอม แล้วมาบ่นว่าเลี้ยงยากเพราะตามใจเขามากเกินไป เลี้ยงเป็นลูกแหง่ พอไม่ได้ดังใจก็โวยวาย ต้องสอนให้เด็กรู้จักการผิดหวังบ้าง เพราะในสังคมที่มีทั้งการผิดหวังและสมหวังเด็กจะอยู่ลำบาก ถ้าหวังดีกับลูกต้องสอนให้เป็น"

"ควรมาเจริญสติ ฝึกสมาธิ ฝึกความอดทน สวดมนต์ แล้วก็รับประทานอาหารด้วยกันอย่างมีสติ แล้วค่อยกลับบ้านไม่ต้องรีบมารีบไป ทางเข้าวัดยากก็จริง ถ้าไม่มีรถก็เดินมาได้ มาถึงวัดก็ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอะไรแล้วจะรีบไปไหน"

"ไม่ต้องรีบร้อนเวลารับประทานอาหาร ค่อย ๆ เคี้ยว ค่อย ๆ พิจารณาอาหาร ถ้าเราเคี้ยวเร็วกลืนเร็ว ก็จะหิวเร็ว เคี้ยวข้าวให้ละเอียด ๆ พอรับประทานอาหารเสร็จอย่าเพิ่งรีบลุก ให้รอทุกคนก่อนโดยการนั่งสมาธิ จนกว่าทุกคนจะรับประทานเสร็จ จึงค่อยทยอยลุกออกไปล้างจานพร้อมๆ กัน"

ครอบครัวน้องอิม

ในช่วงเช้า ขณะที่หลวงพ่อกำลังเทศนาธรรมอยู่ ผู้เขียนได้เห็นคุณพ่อเดินจูงมือลูกสาวอายุประมาณ 4 ขวบ มาภายในศาลาเพื่อนั่งฟังธรรม เมื่อเข้ามานั่งคุณพ่อเตรียมที่จะกราบหลวงพ่อ แต่รอลูกสาวนั่งเรียบร้อยแล้วก้มลงกราบหลวงพ่อพร้อมกัน ทั้งคู่ร่วมฟังธรรมและร่วมสวดมนต์กับผู้ร่วมทำบุญในวันนั้น ขณะที่หลวงพ่อกำลังพิจารณาอาหารอยู่นั้น เนื่องจากเป็นวันธรรมดาและคนไม่มาก จึงไม่มีการสวดมนต์ทำวัตรเช้า ลูกสาวยังคงนั่งด้วยอาการสงบข้างคุณพ่อ หลังจากทานอาหารเสร็จได้มีโอกาสพูดคุยกับคุณพ่อและตัวน้องอิม (ทราบชื่อภายหลัง) ในขณะพูดคุยน้องอิมมีอาการเขินเล็กน้อย คล้ายว่าไม่กล้าพูดกับคนแปลกหน้า หรือจะเป็นเพราะผู้เขียนหน้าแปลกก็ไม่ทราบแต่สิ่งที่เห็นสัมผัสได้ว่าน้องอิมมีจิตใจเมตตาต่อสัตว์ โดยเฉพาะแมวพอเห็นก็อยากเอาอาหารไปให้ และเล่นด้วยความรักใคร่เมตตาสัตว์

น้องอิมบอกว่ามาวัดป่าวชิรบรรพตเพราะชอบกรวดน้ำ ชอบสวดมนต์ และชอบป่าเขา น้องอิมชอบสวดมนต์และสามารถสวดได้หลายบทโดยเฉพาะบทที่สวดว่า นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโตสัมมาสัมพุทธัสสะ... เวลาพระสวดมนต์ก็สามารถสวดตามได้

ตอนนี้เปลี่ยนมาคุยกับคุณพ่อแทน เพราะน้องอิมหนีไปเล่นกับแมวแล้ว ได้ถามคุณพ่อถึงสาเหตุที่พาลูกสาวมาวัด "ผมคิดว่าการพาครอบครัวมาวัดเป็นสิ่งที่ดี ส่วนมากจะมากันทั้งครอบครัวทุกวันอาทิตย์ พอดีวันนี้น้องอิมไม่สบายไม่ได้ไปโรงเรียน จึงได้มาวัดในวันธรรมดา ผมและภรรยาเข้าวัดตั้งแต่น้องอิมยังอยู่ในท้อง ผมคิดว่าการที่ภรรยาได้เข้ามาที่วัด จะทำให้จิตใจที่เครียดจากการทำงานมาทั้งอาทิตย์ ดีขึ้นเหมือนมีโอกาสได้พักผ่อนจิตใจ เพราะผมคิดว่าจิตใจของแม่จะส่งผลมาถึงลูกด้วย ช่วงนี้ผมก็พาภรรยาที่กำลังตั้งท้องน้องอีกคนมาวัดเหมือนกัน ผมจะคอยดูแลน้องอิมเอง เพราะผมเห็นสำคัญว่าคนท้องจะมีอารมณ์หงุดหงิดง่ายทั้งเรื่องส่วนตัวและเรื่องงาน แต่ตอนนี้ไม่ค่อยสะดวกนัก เพราะท้องเริ่มโตมากขึ้น

ผมรู้สึกว่าถ้าอาทิตย์ไหนไม่ได้มาทำบุญที่วัด เหมือนเวลาทั้งวันที่เหลือมันดูไร้สาระ จะไปเดินห้างสรรพสินค้าก็ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะครอบครัวของผมตื่นเช้า ประมาณ 6 โมง ผมเตรียมกับข้าวมาทำบุญที่วัด ผมว่าโอเคดีนะ มาวัดเราจะได้รับคำแนะนำในการปฏิบัติธรรม พอกลับบ้านเราก็มีโอกาสได้มาปฏิบัติกันเองในครอบครัว

"ผมคิดว่าการพาน้องอิมมาวัดตั้งแต่เด็ก ๆ เป็นการสร้างพื้นฐานที่ดีให้กับตัวน้องอิมเอง พอเข้ามาที่วัดน้องอิมจะได้เห็นแต่สิ่งดี ๆ มาแล้วสบายใจ วัดจะสอนให้น้องอิมรู้จักการกราบ การไหว้การสวดมนต์ไหว้พระ รักษาศีล เหมือนมีศีลเป็นรั้วเป็นขอบเขต

สังคมปัจจุบันมีสภาพแวดล้อมที่อันตราย และความเสื่อมโทรมทางจิตใจอยู่มาก เราไม่สามารถดูแลเค้าได้ตลอดเวลา ผมจึงคิดว่าการปลูกฝังความดีเอาไว้กับตัวน้องอิมคือสิ่งที่ดีที่สุดที่ได้มาวัด"

อนฺนโท พลโท โหติ ผู้ให้ข้าว ชื่อว่าให้กำลัง

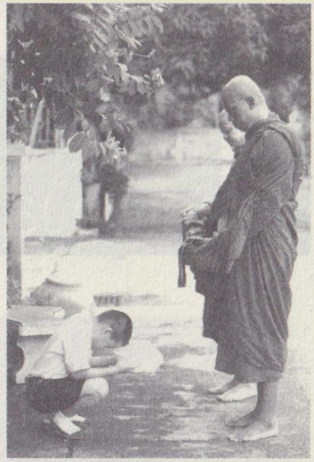
วตฺถโท โหติ วณฺณโท ผู้ให้ผ้า ชื่อว่าให้ผิวพรรณ

ยานโท สุขโท โหติ ผู้ให้ยานพาหนะ ชื่อว่าให้ความสุข

ทีปโท โหติ จกฺขุโท ผู้ให้ประทีบโคมไฟ ชื่อว่าให้จักษุ

"ดูกรภิกษุทั้งหลาย ! คราวหนึ่งพระเจ้าปเสนทิโกศลราชาแห่งแคว้นนี้ เข้าไปหาตถาคต และถามว่าบุคคลควรจะให้ทานในที่ใด เราตอบว่าควรให้ในที่ที่เลื่อมใส คือ เลื่อมใสบุคคลใด คณะใดก็ควรให้แก่บุคคลนั้นในคณะนั้น พระองค์ถามต่อไปว่า ให้ทานในที่ใดจึงจะมีผลมาก เราตถาคตตอบว่า ถ้าต้องการผลมากแล้วละก็ควรจะให้ทานในท่านผู้มีศีล การให้แก่บุคคลผู้ทุศีลหามีผลมากอย่างนั้นไม่ สถานที่ทำบุญเปรียบเหมือนเนื้อนา เจตนาและไทยทานของทายก เปรียบเหมือนเมล็ดพืช ถ้าเนื้อนาดี คือ บุคคลผู้รับเป็นคนดีมีศีลธรรม และ ประกอบด้วยเมล็ดพืช คือเจตนาและไทยทานของทายก บริสุทธิ์ทานนั้นย่อมมีผลมาก การหว่านลงในนาที่เต็มไปด้วยหญ้าแฝกและหญ้าคา ต้นข้าวย่อมขึ้นได้โดยยากฉันใด การทำบุญในคณะบุคคลผู้มีศีลน้อย มีธรรมน้อยก็ฉันนั้น คือ ย่อมได้บุญน้อย ส่วนการทำบุญในคณะบุคคลซึ่งมีศีลดี มีธรรมงามย่อมจะมีผลมากเป็นภาวะอันตรงกันข้ามอยู่ดังนี้ เพราะฉะนั้น บุคคลไม่ควรประมาทว่า บุญหรือบาปเพียงเล็กน้อยจะไม่ให้ผล หยาดน้ำที่ไหลลงทีละหยดยังทำให้แม่น้ำเต็มได้ฉันใด การสั่งสมบุญหรือ บาปแม้ทีละน้อยก็ฉันนั้น ผู้สั่งสมบุญย่อมเปี่ยมล้นไป ด้วยบุญ ผู้สั่งสมบาปย่อมเพียบแปร้ไปด้วยบาป

จากหนังสือพุทธโอวาท ๓ เดือน ก่อนปรินิพพาน

จากเมืองสู่ป่า

เส้นทางถนนที่แสนสะดวกสบาย แต่ครั้นเมื่อมาถึงทางเข้าวัดป่าวชิรบรรพต บรรยากาศกลับแปรเปลี่ยนไป ถนนลูกรัง สองข้างทางที่เต็มไปด้วยต้นไม้น้อยใหญ่ เมื่อเลาะเลี้ยวไปตามทาง กลับได้พบอีกมิติหนึ่ง ซึ่งเป็นเสมือนป่าแต่ไม่ใช่ป่า ทางเข้าวัดที่เต็มไปด้วยแมกไม้ ถนนที่สะอาดสะอ้าน ตั้งแต่ประตูทางเข้าวัด จนถึงศาลา ถูกรายล้อมไปด้วยแมกไม้ ศาลาฟังธรรมที่ดูเหมือนจะกางปีก ต้อนรับผู้ที่เข้ามาสู่สถานที่แห่งนี้ด้วยน้ำใจไมตรี ความรู้สึกตัดกันอย่างฉับพลัน จากมิติหนึ่งสู่อีกมิติหนึ่ง....
จากเมืองสู่ป่า

หลายคนที่เข้ามาสัมผัส สูดลมหายใจด้วยความสุข เรารับรู้ถึงบางอย่างที่ขาดหายไปจากชีวิต พวกเราได้สัมผัสกับบรรยากาศแห่งความร่มรื่น เย็นกายเย็นใจ เสมือนหนึ่งว่าเราได้ทิ้งสิ่งที่รกรุงรังจากชีวิตลงชั่วขณะ เป็นชั่วขณะแห่งความเบิกบานใจและอิ่มเอมใจ

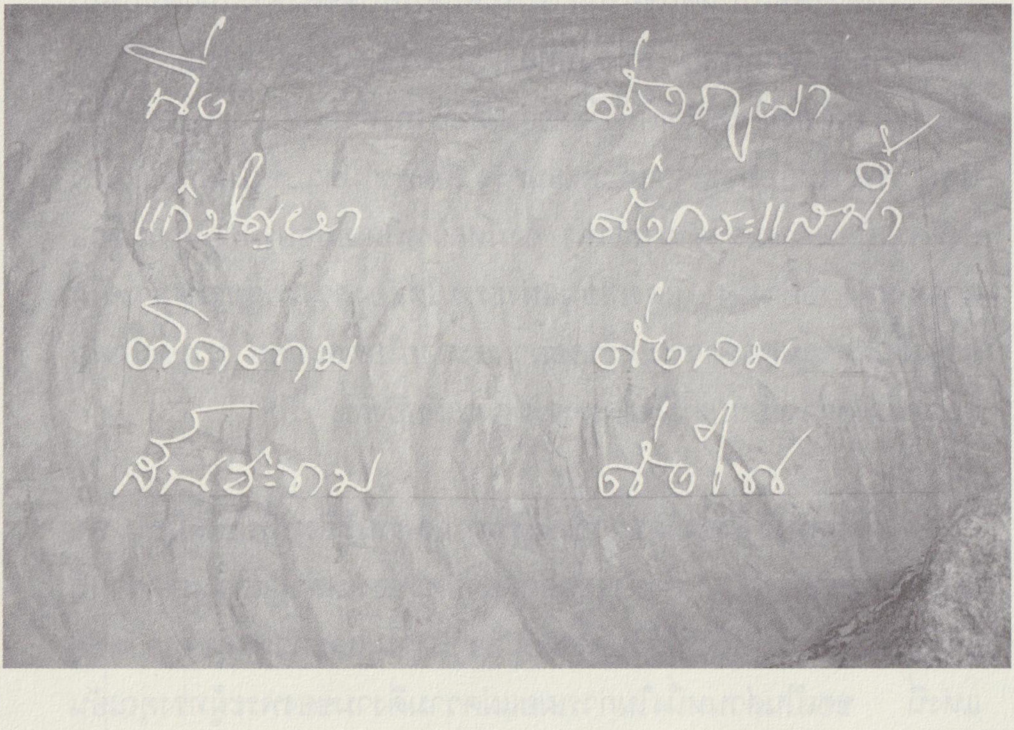
นี่เองเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ข้าพเจ้าและลูกมาทำบุญที่นี่เป็นประจำ แทบจะไม่ได้ไปที่อื่นอีกเลย นับจากวันนั้นถึงวันนี้ก็เป็นเวลาหลายปีแล้ว ความสุขใจที่เกิดขึ้นจากการมาทำบุญที่นี่เพียงพอกับสิ่งที่ขาดหายไปจากชีวิต

หลวงพ่อเป็นหลักชัยในการประพฤติปฏิบัติของพระในวัดที่เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณา สถานที่ที่สะดวกสบาย ร่มรื่น ธรรมชาติที่เราสามารถจับต้องได้และรู้สึกได้ถึงความเอื้ออาทรที่มีต่อกัน สิ่งเหล่านี้ได้ปลูกศรัทธาให้กับข้าพเจ้าและครอบครัว เกิดความซาบซึ้งในคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งมีหลวงพ่อคอยอบรมอยู่ทุกวันด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง *แสงเทียนแห่งธรรมได้ส่องสว่าง สู่ประตูหัวใจให้กว้างขึ้น ความทุกข์ความเศร้าค่อยๆ ละลายไปทีละน้อย มาบัดนี้กลับกลายเป็นความเบิกบานใจและความสงบเย็นยิ่งขึ้น*

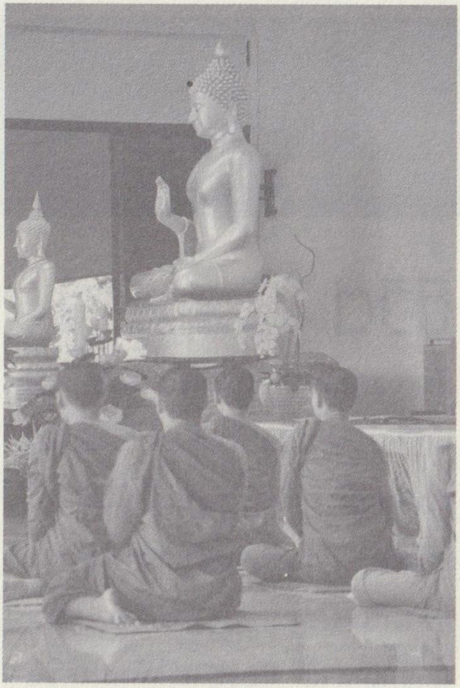
ด้วยหนังสือของวัดป่าวชิรบรรพต สถานที่ซึ่งเปรียบเสมือน พ่อแม่ ครูอาจารย์ กำลังจะออกสู่สายตาของเหล่าผู้แสวงหาความดี ข้าพเจ้าในฐานะผู้หนึ่งที่ได้รับความดี ความงาม และความสุขจากวัดป่าแห่งนี้ ขอเป็นส่วนหนึ่งในการเผยแผ่ความดีงามของพระผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ขอน้อมถวายท่านด้วยความกตัญญูกตเวทิตา

และขอปฏิบัติตามคำสอนของหลวงพ่อที่ให้ตั้งมั่น อยู่ใน ศีล สมาธิ ปัญญา

สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าขอฝากคติธรรมของหลวงพ่อมหาตอง ที่ท่านได้เมตตาให้ไว้กับพวกเราทั้งหลายได้เกิดสติ ปัญญา ยั้งคิดในการดำเนินชีวิต อันจะนำไปสู่หนทางแห่งความพ้นทุกข์ได้ในที่สุด ดังนี้

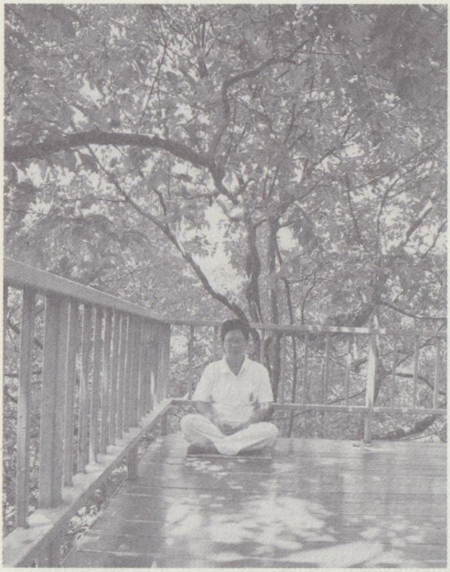
ความดี ความงาม อันเกิดแต่ครอบครัวของข้าพเจ้า ขอถวายแด่องค์หลวงพ่อมหาตอง ธมฺมวุฑฺโฒ เป็นอาจาริยบูชา สืบไป

ดูกร ภิกษุทั้งหลาย อย่าหวังอะไรให้
มากนัก จงมองดูชีวิตอย่างผู้ชำชอง
อย่าวิตกกังวลอะไรล่วงหน้า
ชีวิตเหมือนเกลียวคลื่น ซึ่งก่อตัวขึ้น
แล้วม้วนเข้าหาฝั่งและแตกกระจาย
เป็นฟองฝอย จงยืนมองดูชีวิต
เหมือนคน ผู้ยืนอยู่บนฝั่งมองดูเกลียว
คลื่นในมหาสมุทรฉันนั้น

พุทธโอวาทก่อนปรินิพพาน

แผนที่ชีวิต

ใด ในโลกล้วน อนิจจัง
คงแต่บาปบุญบุญยัง เที่ยงแท้
คือเงาติดตัวตรัง ตรึงแน่น อยู่นา
ตามแต่บาปบุญแล้ ก่อเกื้อ รักษา

(จากลิลิตพระลอ)

ชีวิตการทำงานทุกวันนี้ ต้องดิ้นรนแก่งแย่ง แข่งขัน ชิงดีชิงเด่น เหยียบย่ำคนอื่นเพื่อถีบตัวเองขึ้นไปเป็นใหญ่ ทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตัวเองอยู่รอด คนอื่นจะเป็นอย่างไรก็ช่าง ผู้คนที่เหนื่อยหน่ายกับสังคมจอมปลอมเหล่านี้ นับวันจะมีเพิ่มมากขึ้นทุกขณะ "วัด" จึงกลายเป็นสถานที่รองรับ ที่พักใจ สำหรับใครหลายคน ซึ่งแสวงหาสัปปายะสถาน หลบพักใจเยียวยา ดวงจิตที่บอบช้ำจากสังคม แม้จะเพียงชั่วครั้งชั่วคราวก็ตามที

วัดป่าวชิรบรรพต จ.ชลบุรี นับเป็น สัปปายะสถานอีกแห่งหนึ่ง สำหรับผู้แสวงหาความวิเวก สงบเรียบง่าย ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเมืองหลวงมากนัก ไม่ต้องเที่ยวขับรถไปไกลหลายร้อยกิโลก็สามารถสัมผัสได้ถึง

ความสงบ ร่มรื่น ภายใต้อ้อมกอดแห่งแมกไม้และป่าเขา

ผู้เขียนเองเคยได้มีโอกาสไปอาศัยกุฏิเล็กๆ ของวัดป่าวชิรบรรพตแห่งนี้ เพื่อถือศีลเจริญภาวนาอยู่หลายครั้ง ทำให้ได้รับประสบการณ์ดี ๆ แก่ชีวิต แม้จะเป็นช่วงระยะเวลาอันสั้น จากการที่ได้ปลดเปลื้องภาระหน้าที่การงานทางสังคม ไปใช้ชีวิต สงบ เรียบง่าย ตื่นนอนตี 3 ครึ่งเพื่อมาทำวัตรเช้า หลังทำวัตรเสร็จก็ช่วยเก็บกวาดทำความสะอาดเตรียมสถานที่ ไว้รอรับญาติโยมที่จะมาทำบุญ ทั้งยังได้ประสบการณ์แปลกใหม่ของการเป็นเด็กวัด สะพายย่ามเดินตามหลังหลวงพี่ออกบิณฑบาตในยามเช้า ได้เห็นวิถีชีวิตแห่งศรัทธาของชาวบ้าน ที่ตื่นแต่เช้าเพื่อเตรียมของรอใส่บาตรพระ รวมถึงประสบการณ์เสียวในยามที่เดินผ่านนักเลงเจ้าถิ่น (สุนัข) ต้องคอยแอบหลังหลวงพี่ เพราะเกรงใจเสียงที่มันเห่าและทำท่าจะเข้ามากัด ด้วยไม่คุ้นกลิ่นและสีเหมือนอย่างหลวงพี่

กลับจากตามหลวงพี่ไปบิณฑบาตมา ก็มาปัดกวาดลานวัด ทำความสะอาดสถานที่ ก่อนจะกลับที่พักไปทำกิจวัตรส่วนตัว ราว ๆ 8 โมงครึ่งผู้ที่มาอยู่วัดก็จะมานั่งที่ศาลาเพื่อฟังเทศน์และรอรับประทานอาหาร กว่าพิธีการต่างๆจะเสร็จก็เกือบ 10 โมงเช้า ซึ่งที่นี่จะฉันวันละมื้อเท่านั้น

สิ่งหนึ่งที่รู้สึกประทับใจในวัดป่าแห่งนี้คืออัธยาศัยไมตรีอันดีของ "หลวงพ่อ" เพราะไปที่ไรก็มักจะเห็นหลวงพ่อ พระอาจารย์มหาตอง นั่งสนทนากับญาติโยมอย่างไม่รู้จักเหนื่อยหน่าย จนกลายเป็นภาพที่คุ้นตา ไม่ว่าจะเป็นใครมาจากไหน ขาประจำหรือขาจร ท่านก็ต้อนรับ พูดคุยด้วยความเมตตา แม้บางครั้งท่านจะเจ็บป่วย สุขภาพไม่อำนวยก็มิเคยปฏิเสธญาติโยมที่เข้ามาชวนท่านสนทนาด้วย

ยังจำครั้งแรกที่ไปกราบหลวงพ่อได้ เมื่อหลายปีก่อน แม้ไม่เคยรู้จักเรามาก่อน แต่ท่านก็ให้ความเมตตาพูดคุยซักถาม ด้วยรอยยิ้มอย่างเป็นกันเอง แถมยังสอนเรื่องการกราบที่ถูกวิธีให้อีกต่างหาก ตั้งแต่นั้นมา เวลาจะกราบพระที ต้องนึกถึงหลวงพ่อทุกครั้งไป ถ้ากราบไม่ถูกเดี๋ยวหลวงพ่อเสียใจแย่

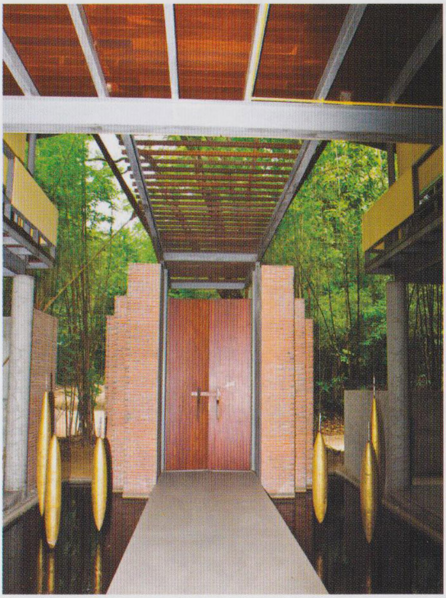
ผู้ที่มาถือศีล ปฏิบัติธรรมที่นี่ นอกจากจะได้เรียนรู้เรื่องศีล สมาธิแล้ว ยังได้เรียนรู้เรื่องพระอภิธรรมอีกด้วย เพราะทุกครั้งที่ทำวัตรสวดมนต์เสร็จ จะมีท่องพระอภิธรรม เช่น เรื่องของ จิต เจตสิก เป็นต้น

สำหรับญาติธรรมท่านใด ที่กำลังมองหาสถานที่ปฏิบัติธรรมในช่วงเข้าพรรษานี้ ก็ลองแวะมาทำบุญหรือเยี่ยมชมสถานที่ และกราบขออนุญาตหลวงพ่อเพื่อเข้าพักได้ทุกวัน **หากต้องการสถานที่ร่มรื่น ห่างไกลจากชุมชน สงบ วิเวก วัดป่าวชิรบรรพต น่าจะเป็นอีกสถานที่หนึ่งที่ตอบโจทย์ให้ท่านได้**

ตุมเหหิ กิจจัง อาตัปปัง อักขาตาโร ตถาคตา
ปฏิปันนา ปโมกขันติ ฌายิโน มารพันธนา.

ท่านทั้งหลายต้องทำความเพียรเอง ตถาคตเป็นแต่เพียงผู้บอก
ผู้มีปกติเพ่งพินิจดำเนินไปแล้ว จักพ้นจากเครื่องผูกของมาร.

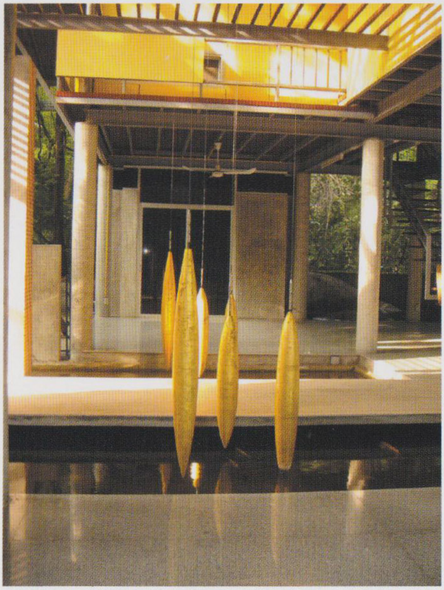
เรือนพักอุบาสิกา

หากคุณ เป็นคนหนึ่งที่มาทำบุญที่วัด แล้วยังไม่ได้โอกาสขึ้นไปชมเรือนพักอุบาสิกา ถือได้ว่าคุณยังมาไม่ถึงวัดป่าวชิรบรรพต เพราะทางวัดได้ออกแบบเรือนพักนี้ให้แตกต่างจากที่พักของวัดทั่วไป

สถาปนิกผู้ออกแบบอาคารหลังนี้ได้แรงบันดาลใจมาจากการผสมผสานแนวคิดธรรมชาติกับความซาบซึ้งในรสพระธรรมคำสอนในพระพุทธศาสนา เขาเชื่อว่าผู้ที่ศึกษาธรรมจะได้ใช้สถานที่แห่งนี้เป็นพาหนะไปสู่ญาณปัญญา ตัวอาคารขนาดใหญ่กว่า 2000 ตารางเมตร ถูกสร้างขึ้นโดยกุศโลบายผ่านองค์ประกอบหลายรูปแบบ เพื่อเอื้อให้ผู้ปฏิบัติธรรมได้มีโอกาสสัมผัสกับความงามของธรรมชาติควบคู่ไปกับการศึกธรรมะ

ภายในอาคารแบ่งพื้นที่ใช้สอยตามความเหมาะสม ชั้นล่างเหมาะสำหรับผู้ปฏิบัติใช้ในการเดินจงกรม การนั่งสมาธิ และการอ่านหนังสือ ชั้นบนสำหรับนอนพักผ่อน และมีระเบียง

สามารถนั่งสมาธิได้แม้ในเวลากลางคืน

หลวงพ่อท่านมีวิธีสอนธรรมะให้กับญาติโยม โดยใช้ธรรมชาติเป็นแก่น ท่านอยากให้เรือนพักเปรียบเสมือนบ้านหลังที่สองของญาติโยมที่มีโอกาสได้มาพักอาศัย ได้รับความอบอุ่น สงบสบาย คงสภาพธรรมชาติที่มีอยู่เดิมไว้ให้ได้มากที่สุด เพราะวัดเปรียบเสมือนที่เยียวยาจิตใจ ทั้งส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคม ท่านยังกล่าวกับญาติโยมที่เข้ามาปฏิบัติอีกว่า

“ให้ทำวัดให้เหมือนบ้าน สิ่งไหนที่เห็นว่าน่าจะพัฒนาให้ดีขึ้นก็ทำ สิ่งที่ไหนที่น่ารักษาก็ทำ สิ่งไหนที่จำเป็นต้องซ่อมแซมก็ทำ ทำเหมือนกับว่า

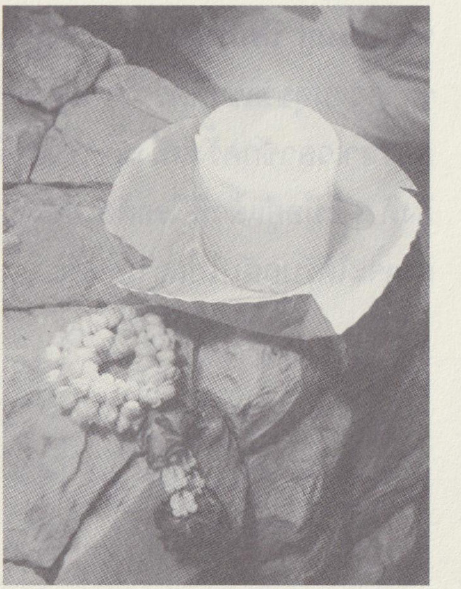
เราอยู่บ้านของเราเอง วัดเป็นของพุทธศาสนิกชนทุกคน ไม่มีใครเป็นเจ้าของ เมื่อมีโอกาสได้เข้ามาลองพิจารณาดูนะโยม”

ในมุมมองของอุบาสิกาที่ได้มาพัก ก็มีความเห็นไม่แตกต่างกัน ทุกคนรู้สึกว่าที่นี่น่าอยู่ สงบ และสะดวกสบาย เหมาะสำหรับการปฏิบัติ และการพักผ่อนจิตใจ คนทั่วไปอาจคิดว่าการมาปฏิบัติที่วัด จะต้องเข้าคอร์ส ฝึกกันหามรุ่งหามค่ำ แต่ที่นี่เน้นที่จะให้ธรรมชาติ ที่มีอยู่แล้ว สอนผู้ที่มีโอกาสเข้ามาพำนัก **ธรรมะคือธรรมชาติรอบตัวที่มีอยู่ สิ่งที่ธรรมชาติให้เราเรียนรู้คือความจริง เมื่อเราเรียนรู้และเข้าใจความจริงแล้วยอมรับมัน สิ่งที่ธรรมะและธรรมชาติให้กลับมาเหมือนกันคือ “ความสุข”**

ผู้คนมากมายอาจคิดว่าความสุขเกิดจากการมีบ้านหลังโต ๆ มีรถคันใหญ่ มีทรัพย์สินเงินทองมากมาย นั่นเป็นเพราะเขาไม่รู้ความจริงว่า ความสุขที่เขาคิดว่าใช่ มันคือความสุขชั่วครั้งชั่วคราว ไม่ใช่ของจริง ลองหาเวลาซักครั้งหนึ่งของชีวิตเพื่อสร้างความสุขที่แท้จริงให้กับตัวเอง สิ่งดี ๆ ที่มีอยู่แล้วที่นี่รอต้อนรับทุกท่านเสมอ มาเรียนรู้ความสุขที่แท้จริงคุณจะได้รับกลับไปแน่นอนค่ะ

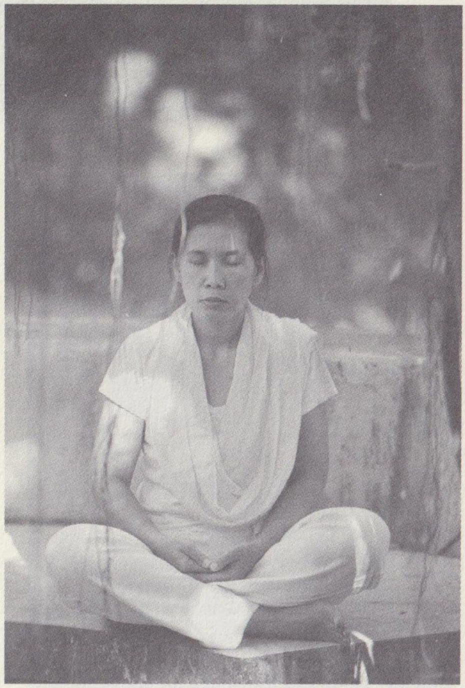
ภาคฤดูร้อน ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งกับความเมตตาของหลวงพ่อมาก ท่านบอกกับข้าพเจ้าว่า มาบวชไม่ต้องใช้ปัจจัยอะไรที่วัดนี้มีปัจจัยในการบวชครบแล้ว ท่านหมายถึงเครื่องบวช ท่านบอกว่าไม่ต้องไปเสียเงินเสียทองซื้อแม้แต่บาทเดียว ซึ่งต่างจากวัดอื่นที่ต้องจ่ายเงินให้อุปัชฌาย์ตั้งมากมาย

ครั้งแรกที่ได้มาเห็นวัด ข้าพเจ้ารู้สึกดีมาก เพราะวัดมีความเป็นธรรมชาติมาก อยู่ในป่า สงบ สะอาด ร่มรื่น ทางเดินในวัดสะอาดมาก ประทับใจ ในครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้กราบและมีโอกาสสนทนาธรรมกับ หลวงพ่อ คือได้ขอโอกาสนำลูกชายมาบวชเณร

“ท่านสอนให้ฉลาดในการทำบุญ การทำบุญต้องใช้ปัญญาประกอบด้วย และต้องศึกษาให้เข้าใจก่อน อย่าทำตามๆ กันไป”

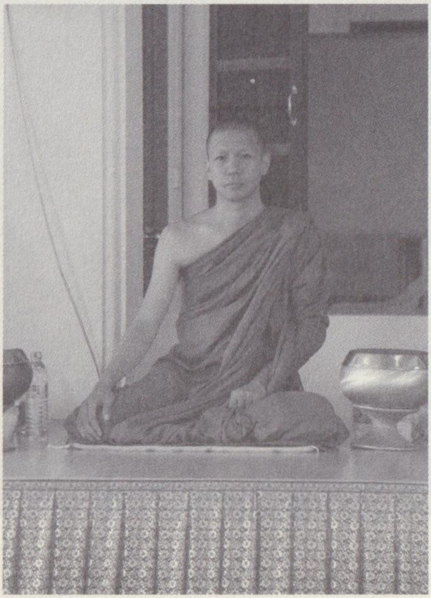
แบบเขาทำเราก็ทำตามไป ไม่ดี ไม่ประกอบด้วยปัญญา และ ความเห็นถูก การที่ลูกชายของข้าพเจ้าได้มีโอกาสมาบวชเรียนภาคฤดูร้อนที่วัดแห่งนี้ ทำให้ข้าพเจ้าได้ศึกษาธรรมะและการปฏิบัติธรรมโดยมีหลวงพ่อเป็นแบบอย่าง ได้ลึกซึ้งมากขึ้น

ขันธ์ทั้งห้าเป็นของหนัก
บุคคลแหละเป็นผู้แบก
ของหนักพาไป
การแบกถือของหนัก
เป็นความทุกข์ในโลก
การปลงภาระหนักเสียได้เป็นสุข

(พุทธวัจน์)

บวชให้พ่อแม่

ผม เป็นคนเมืองไปทำบุญก็ไปแต่วัดในเมือง วัดที่ผมเคยไปทำบุญนั้นอะไรก็เป็นปัจจัยไปเสียหมด ไม่ว่าจะมองไปทางไหนมีแต่ตู้บริจาค งานบุญแต่ละครั้งเหมือนว่าเราต้องใช้เงินทำบุญเพื่อที่จะได้ซึ่งบุญนั้นมา เหมือนเป็นการซื้อบุญก็ว่าได้ ถ้าเราบริจาคมากเราก็ได้บุญมาก กลายเป็นธุรกิจไปทำให้ผมมีความรู้สึกเฉย ๆ เกี่ยวกับศาสนา แต่หลังจากที่ผมได้มารู้จักกับวัดป่าวชิรบรรพตความรู้สึกที่มีเกี่ยวกับศาสนาก็เปลี่ยนไป

"บวชเพื่อทดแทนพระคุณพ่อแม่" ประโยคที่กล่าวมาเป็นสิ่งเดียวที่ผมรู้สึกและตั้งใจกับการบวชในตอนนั้น บวชวัดไหน อยู่ที่ใดก็ได้ ใกล้บ้านก็ดีพ่อและแม่จะได้ใส่บาตรทุกวัน แค่นั้นก็ทำให้ผมรู้สึกดีแล้วกับการบวชครั้งหนึ่งในชีวิตผมแล้ว แต่ผมโชคดีมากที่ได้มาบวชที่วัดป่าวชิรบรรพตของหลวงพ่อมหาตอง

เพียงแค่ระยะเวลาหนึ่งทำให้ผมรู้สึกได้ถึงความต่างของ

ชีวิต ในช่วงที่มาเป็นผ้าขาวนั้นเป็นอะไรที่ใหม่มาก รู้สึกตื่นเต้นและต้องปรับตัวมากพอสมควร แต่พอได้บวชเข้ามาแล้วความตื่นเต้นทั้งหมดก็หายไป แปรเปลี่ยนเป็นความสงบทั้งกายและจิตใจ รับรู้ได้ถึงความเรียบง่ายของชีวิต รู้เท่าทันความคิดในหัวและอารมณ์ที่เกิดในใจ มีโอกาสได้คิดและทบทวนเรื่องราวต่าง ๆ ที่ผ่านมาในชีวิต ว่าเราได้ทำอะไรไปบ้างแล้วแล้วมีอะไรอีกที่เรายังไม่ได้ทำในสิ่งที่ควรทำ

ไม่จำเป็นว่าบวชแล้วพ่อกับแม่ต้องได้ใส่บาตรตลอดถึงจะได้บุญ เพียงแค่เราตั้งใจประพฤติปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามหลักพระพุทธศาสนา หมั่นเจริญสมาธิ ก็เพียงพอแล้วที่ผลบุญจะไปบังเกิดแด่ พ่อแม่ และผู้มีพระคุณของเรา

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเกิดมา ตั้งอยู่ จากไป เราควรทำตัวให้มีสติอยู่ตลอดเวลา รู้เท่าทันความคิดของตัวเราให้ได้ และสิ่งสำคัญที่เป็นพื้นฐานในการดำเนินชีวิตประจำวัน คือ ศีล สมาธิ ปัญญา

ทั้งหมดที่กล่าวมานั้นผมได้จากการบวชอยู่ที่วัดป่าวชิรบรรพต ขอบคุณหลวงพ่อมหาตองผู้เผยแผ่แนวทางพุทธศาสนาให้มีคุณค่าและความหมายมากกว่าคำว่าธุรกิจ ขอบคุณน้าของผม ที่ให้ผมมีประสบการณ์ชีวิตในวัดป่าวชิรบรรพต

ประโยชน์จากการบวช

หลังจากที่ข้าพเจ้าได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี มีความคิดว่าอยากจะใช้เวลาช่วงหนึ่งของชีวิตเพื่อศึกษาและปฏิบัติในเรื่องกรรมฐานอย่างจริงจัง จึงมีจิตน้อมที่จะบวช ซึ่งวัดป่าวชิรบรรพตนั้นข้าพเจ้าได้เคยมาหลายครั้งแล้ว ซึ่งมีเสนาสนะเป็นที่สบาย สงบร่มรื่น และไม่มีกิจนิมนต์ จึงทำให้มีเวลาศึกษาพระธรรมมากขึ้น กอปรกับหลวงพี่ของข้าพเจ้าได้จำวัดอยู่ที่แห่งนี้ จึงน่าจะเหมาะแก่การเรียนรู้วินัยและข้อวัตรต่างๆจากท่าน ข้าพเจ้าจึงตกลงใจว่าจะบวชเพื่อเรียนรู้พระธรรมที่วัดป่าวชิรบรรพตแห่งนี้

เมื่อบวชแล้วในช่วงแรกก็ตั้งใจศึกษาเรื่องศีล ศีล 227 นั้นเป็นข้อกำหนดเพื่อความสงบเรียบร้อยดีงามของหมู่สงฆ์ และทำให้ผู้คนเลื่อมใส **ส่วนศีล 5 ศีล 8 ศีลพระปาติโมกข์ หากกล่าวโดยย่อมีก็เพียง 2 ข้อเท่านั้น คือ การสำรวมทางกายและวาจา ควรพิจารณาก่อนที่จะกระทำหรือพูด** ซึ่งพระอาจารย์นั้นได้เน้นเรื่องศีลมากๆ เพราะศีลนั้นนำมาซึ่งความสุข และยังเป็นพื้นฐานของการเจริญภาวนาขั้นสูง ๆ ขึ้นไปอีกด้วย แต่ว่าชาวพุทธโดยมากนั้นไม่เข้าใจว่าศีลนั้นคืออะไร จึงถือศีลกันไปแบบไม่รู้ ไม่เข้าใจ อานิสงส์ของศีล คือความสุขความสงบเย็นใจจึงได้ไม่เต็มที่ ซึ่งพระอาจารย์ท่านรู้ในจุดนี้ จึงพยายาม

ย้ำแล้วย้ำอีก กับญาติโยมที่มาทำบุญบ่อยๆ และสอนให้ญาติโยมรักษาศีลกันอย่างถูกวิธี

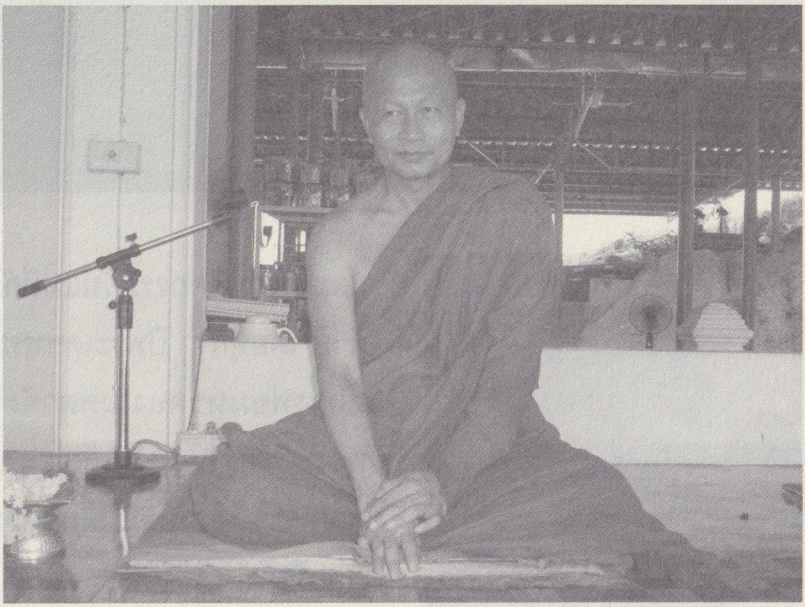
ก่อนที่จะบวชนั้นข้าพเจ้าเคยได้ปฏิบัติธรรมมาบ้าง พอมีพื้นฐานในการภาวนา เมื่อบวชแล้วก็ได้ศึกษาเพิ่มเติมจากคัมภีร์วิสุทธิมรรค ซึ่งในตอนแรกนั้นข้าพเจ้าเข้าใจไปเองว่า การทำสมาธิโดยการเจริญเมตตานั้นจะทำเพื่อประโยชน์แก่บุคคลอื่น ๆ ที่เราเจริญเมตตาไปให้ แต่พอได้ปฏิบัติด้วยตัวเองแล้ว จึงรู้ว่า**การทำสมาธิด้วยการเจริญเมตตานั้นตนเองจะต้องมีความสุข มีความสบายใจเสียก่อนจึงจะสามารถแผ่เมตตาไปให้ผู้อื่นได้อย่างมีกำลัง** ข้าพเจ้าก็จะเล่าการปฏิบัติและปัญหาถวายให้พระอาจารย์ฟังอยู่เสมอ ถ้าหากว่าสิ่งใดที่ข้าพเจ้าเข้าใจผิดไป ท่านก็จะคอยชี้แนะ แต่โดยมากแล้วท่านจะพูดให้ข้าพเจ้าฟังแต่น้อย ให้คำแนะนำในการศึกษาเพิ่มเติม เพื่อให้ไปลองทำด้วยตัวเองจนเข้าใจ

สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้ประโยชน์เป็นอย่างมากจากการบวช คือการเปลี่ยนอารมณ์ และการปรุงแต่งอารมณ์ ซึ่งพระอาจารย์เคยพูดให้ฟังว่าควรปรุงแต่งอารมณ์ให้เป็น ควรเปลี่ยนอารมณ์ให้เป็น เพราะว่าในวันหนึ่งๆ คนเราได้พบกับเรื่องต่างๆมากมาย ทั้งเรื่องงาน เรื่องครอบครัว เรื่องคน และเรื่องที่มาจากสภาวะแวดล้อมต่างๆ ทำให้อารมณ์ของคนเรานั้นเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ซึ่งบางครั้งก็เป็นอารมณ์ที่ทำให้จิตใจของ

เราขุ่นมัว กระสับกระส่าย เร่าร้อน ซึ่งปกติข้าพเจ้าจะใช้การอ่านหนังสือ การทำความสะอาดเป็นการเปลี่ยนอารมณ์ในช่วงเวลาที่บวช

มีอยู่ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกเบื่อ เหนื่อยหน่าย จนวิธีเดิมๆใช้ไม่ได้ผล รู้สึกกระสับกระส่ายตลอดทั้งวัน จนกระทั่งคิดในใจว่าเราจะปล่อยความคิด มันอยากคิดอะไรก็ให้มันคิดไป เราจะคอยดูมันอย่างเดียวเท่านั้น ข้าพเจ้าจึงนั่งลงหลับตาและปล่อยความคิดให้มันวิ่งพล่าน แต่ใช้สติคอยดูมันเรื่อย ๆ ไม่ให้เผลอ พอดูไปซักระยะ จิตที่วิ่งพล่านก็เริ่มอ่อนลงจนสงบ เมื่อสงบแล้วข้าพเจ้าจึงนึกถึงอารมณ์ความสุขที่ข้าพเจ้าเคยรู้สึกจากการภาวนา จนข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนอารมณ์ตอนนั้น ในตอนนั้นข้าพเจ้ารู้สึกดีใจอย่างสุดซึ้ง ความรู้สึกเหมือนคนที่อารมณ์ไม่ดี แต่กลับมาร่าเริงมากในช่วงเวลาสั้น ๆ ข้าพเจ้าค้นพบวิธีเปลี่ยนอารมณ์ของตัวเองอย่างได้ผล โดยไม่ต้องใช้ปัจจัยภายนอก

ทุกวันนี้หลังจากข้าพเจ้าลาสิกขาแล้ว ก็ได้ใช้สิ่งต่าง ๆ ที่ได้จากการบวชเป็นแนวทางในการดำรงชีวิตเป็นอย่างดี และยังสามารถแนะนำธรรมะ หรือข้อคิดต่าง ๆ ให้เพื่อนฝูง และคนรู้จักได้อย่างมากมาย สามารถเป็นที่ปรึกษาให้ใครหลาย ๆ คนได้ รู้จักเปลี่ยนทัศนคติ เปลี่ยนมุมมอง และที่สำคัญที่สุดคือรู้จักใช้ปัญญาพิจารณาสิ่งต่างๆที่เข้ามาในชีวิต

เกร็ดธรรมที่ได้จากพระอาจารย์

- ทุกสิ่งทุกอย่างมีประโยชน์ทั้งหมด ถ้ารู้จักใช้ปัญญาเลือกเอา
- เวลามีอารมณ์อย่าเพิ่งพูด ควรพูดตอนอารมณ์ปกติ
- คนเราเวลาเบื่อ ทำอะไรมันก็ไม่ดีซักอย่าง ต้องรู้จักเปลี่ยนอารมณ์ให้เป็น
- หนังสือทางพระพุทธศาสนา อ่านแล้วจะเกิดปัญญา
- เมื่อสอนผู้อื่น ต้องดูผู้ที่จะสอน เพราะบางคนพูดคำเดียวก็รู้เรื่อง บางคนก็ต้องพูดหลายคำ
- ทำตามกำลังที่ตัวเองมี (ไม่หย่อน ไม่ตึงเกินไป)

วันแม่ ที่วัดป่าวชิรบรรพต

12 สิงหาคมของทุกปีเป็นวันที่พวกเราชาวไทย ให้ความสำคัญ เพราะถือเป็นวันแม่แห่งชาติ วันที่ให้เราได้ระลึก นึกถึงพระคุณของแม่ผู้ให้กำเนิดเป็นพิเศษ

ครอบครัวเราก็เช่นเดียวกัน แต่ปีนี้พิเศษตรงที่ครอบครัวเรา ได้มาทำบุญร่วมกันที่วัดป่าวชิรบรรพต และได้ร่วมกิจกรรมวันแม่ที่จัดขึ้นด้วย โดยทุก ๆ ปีพระเดชพระคุณหลวงพ่อมหาตองเมตตาจัดให้มีพวงมาลัยดอกมะลิ ให้ลูก ๆ อย่างพวกเรา ได้กราบแม่ ได้กอดแม่ ได้บอกรักแม่

ก่อนหน้านี้ ฉันอายที่จะบอกรักแม่ และแสดงความรักต่อแม่ แต่เมื่อปีที่ผ่านมามีเหตุการณ์หนึ่งผ่านเข้ามาในชีวิตของฉัน ฉันถามตัวเองว่า แม่รู้หรือยังว่า "ฉันรักแม่"

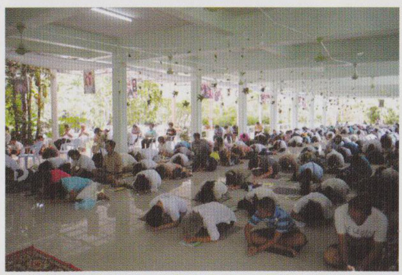
ฉันคิดว่าชีวิตเรานั้นสั้นนัก สิ่งดี ๆที่เราจะกระทำให้กับผู้มีพระคุณ อย่างมารดา และบิดาของเรา ถ้าเรามัวแต่ผลัดวัน ประกันพรุ่งอยู่ วันหนึ่งเราอาจต้องมานั่งคิดว่า ทำไมหนออยู่ด้วยกันมาชั่วชีวิต

วันนี้กลับรู้สึกว่าเวลามันมีไม่พอ อยากดีกับท่านให้มากกว่านี้

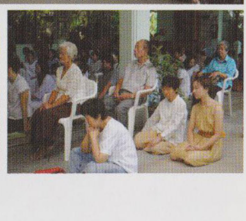
ดิฉันขอกราบขอบพระคุณในเมตตาของหลวงพ่อ ที่ทำให้ดิฉันและพวกเราทุกคนได้มีโอกาสบอกรักแม่ มีช่วงเวลาดีๆ ที่น่าประทับใจ ที่เกิดขึ้นในวัดของเราค่ะ

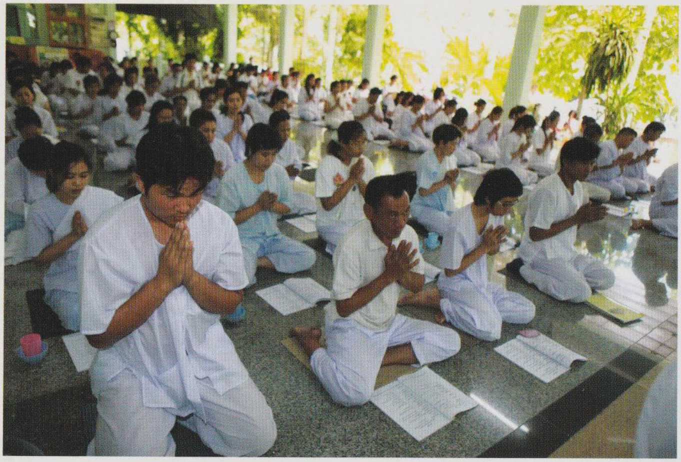

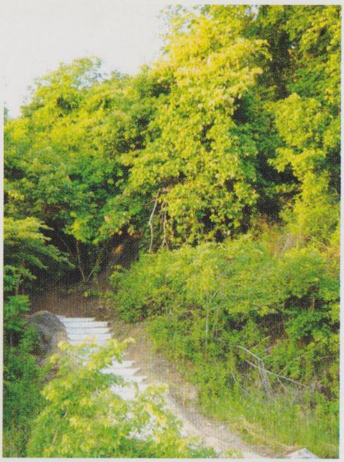

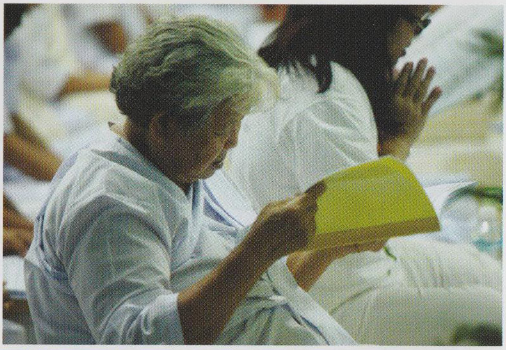

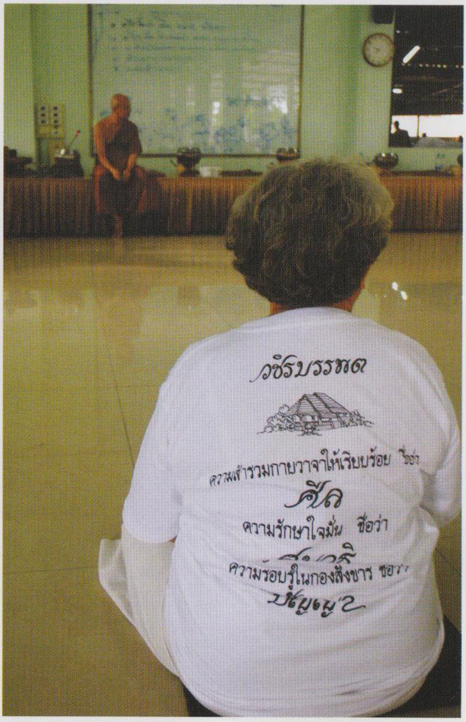

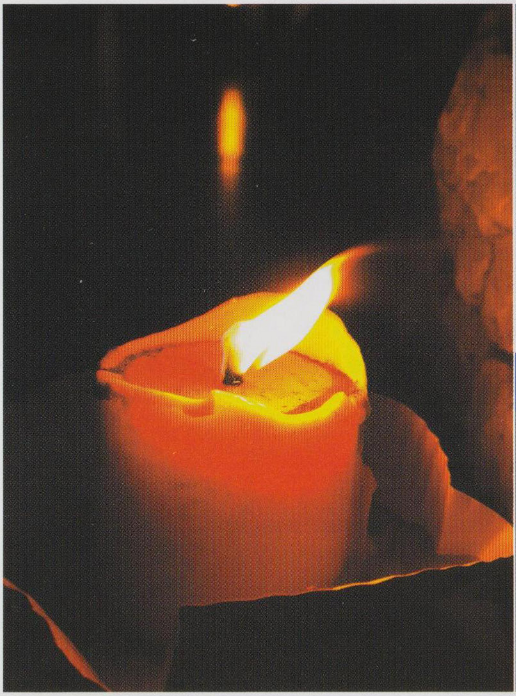

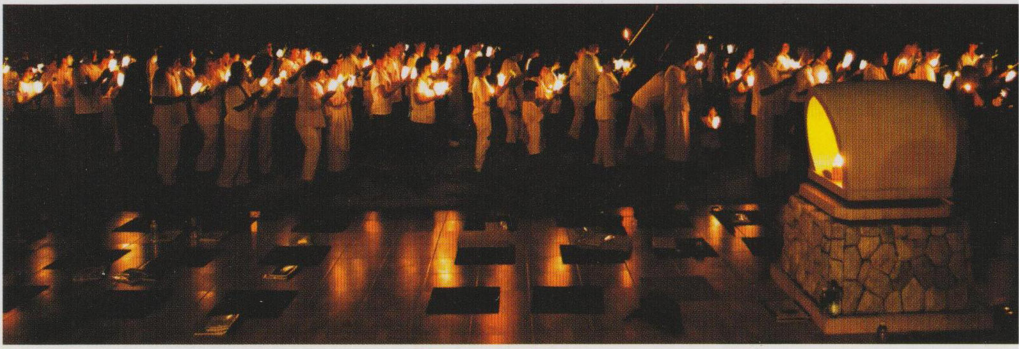

วชิรบรรพต
ความสำรวมกายวาจาให้เรียบร้อย
ศีล
ความรักษาใจมั่น ชื่อว่า
ความรอบรู้ในกองสังขาร
ปัญญา

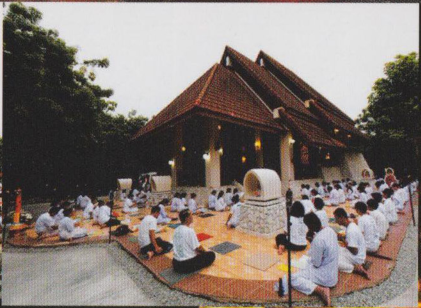

ศีล

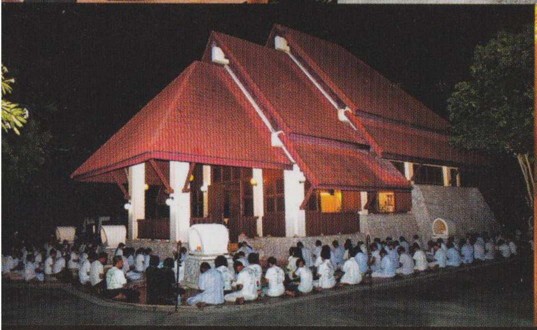
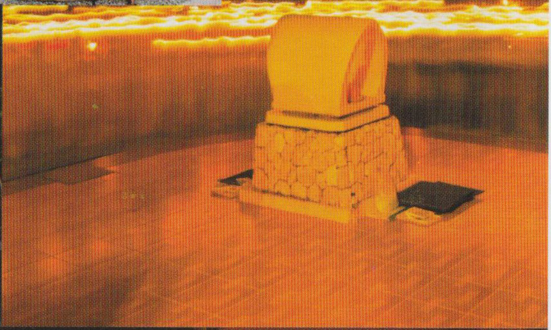
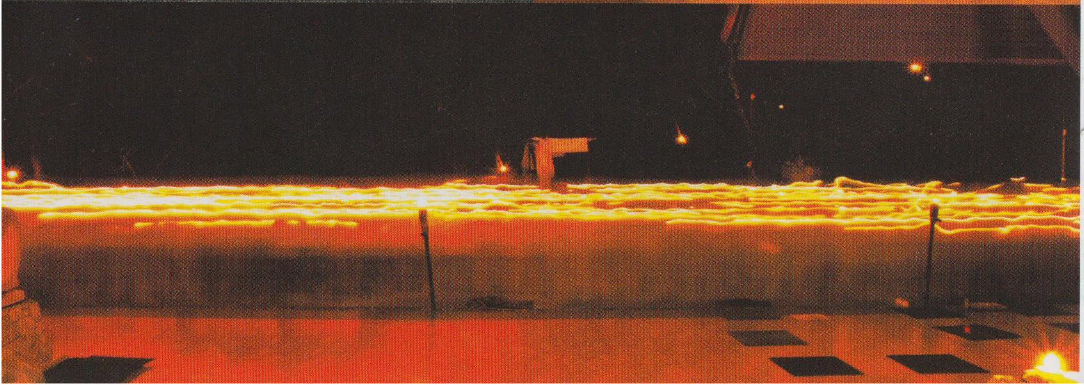

ปัญ
ญา

เวียนเทียน ณ วัดป่า

เมื่อวันอาสาฬหบูชาที่ผ่านมา ผมมีโอกาสไปร่วมพิธีเวียนเทียนที่ **วัดป่าวชิรบรรพต** ได้เห็นอุบาสก อุบาสิกา ที่ตั้งใจมาปฏิบัติธรรมมากมายก็ขออนุโมทนาบุญกับทุก ๆ ท่าน

บรรยากาศวันนี้ดูสงบและเย็นสบายเป็นพิเศษ ทางเข้าวัดประดับด้วยโคมผ้า ศีล สมาธิ ปัญญา และตะเกียงน้ำมันที่นอกจากจะให้ความสว่างไสวตามสองข้างทางแล้ว ยังช่วยเพิ่มความขลังให้กับพิธีเวียนเทียนในครั้งนี้ด้วย แม้จะมีละอองฝนเล็ก ๆ ก็มิได้เป็นอุปสรรคในการเวียนเทียนแต่ประการใด ในความคิดของผมสายฝนเบา ๆ นี้เปรียบเหมือนน้ำพระพุทธมนต์จากสวรรค์ให้พุทธศาสนิกชนมากกว่า

พิธีเวียนเทียนที่วัดป่าวชิรบรรพตนั้นเรียบง่าย และเต็มไปด้วยความเงียบสงบ ทุกคนตั้งใจสวดมนต์ ฟังธรรม และเวียนเทียนในอาการอันสงบ หลังจากเวียนเทียนเสร็จผมและอุบาสก อุบาสิกาบางส่วนยังได้ร่วมกันนั่งสมาธิอีกด้วย สำหรับใครที่ยังไม่เคยได้มาเวียนเทียนที่นี่ ถ้ามีโอกาสผมก็อยากเชิญชวนมาร่วมบุญด้วยกันในวันพระใหญ่ต่อ ๆ ไปนะครับ

เกร็ดเล็กเกร็ดน้อย
เกี่ยวกับการเวียนเทียน

การเวียนเทียน คือการเดินเวียนขวารอบปูชนียสถานสำคัญ เช่นอุโบสถ วิหาร หรือพระพุทธรูป 3 รอบเพื่อระลึกถึงคุณของพระรัตนตรัยใน วันสำคัญต่างๆ โดยใช้เทียนธูปและดอกไม้เป็นเครื่องสักการบูชา ขณะที่เดินรอบนั้นพึงตั้งจิตให้สงบ พร้อมสวดระลึกถึงพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ

การที่เขาให้เวียน 3 รอบนั้น เพื่อให้รู้สังสารวัฏเรานี้ มันมีเวียนว่ายตายเกิด เหมือนวงล้อมันหมุนไปก็กลับมาที่เดิมหาเบื้องต้นและเบื้องปลายไม่ได้ สังสารวัฏของเรานี้ไม่มีเบื้องต้นและเบื้องปลาย ถ้าตัวเราไม่ได้ปฏิบัติธรรมแล้ว วิญญาณของคนเรานี้จะไม่มีที่สิ้นสุด การเวียนประทักษิณไม่ใช่ทำเฉพาะในหมู่มนุษย์เท่านั้น แม้แต่เทวดา พระอินทร์ก็ยังทำประทักษิณที่พระเกษแก้วจุฬามณีด้วยเช่นกัน

ปาฏิหารย์แห่งบุญ

ดิฉันรู้จักวัดป่าวชิรบรรพตโดยความบังเอิญเมื่อตอนอายุ 18 ปี วันนั้นฉันสังเกตว่าที่ยอดเขามีธงปักอยู่ จึงเปรยถึงความสงสัยเรื่องธงนั้นให้เพื่อนฟัง ทันใดนั้นก็มีผู้หญิงที่ไม่เคยรู้จักบอกกลับมาว่า **"วัดป่าวชิรบรรพตไงหล่ะ พระอาจารย์ตองท่านอยู่บนเขาตรงนั้น"** เมื่อได้ฟังถึงความเด็ดเดี่ยว อดทน ในการปฏิบัติธรรมบนเขาเพียงลำพัง และความเมตตาของพระอาจารย์ตองจากผู้หญิงคนนั้น ฉันและเพื่อนก็ตัดสินใจเดินทางไปที่วัดป่าวชิรบรรพตเพื่อจะพบพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบให้ได้

เมื่อมาถึงวัดก็พบว่าบรรยากาศดีมาก สงบ เย็นสบาย ตอนนั้นสิ่งก่อสร้างในวัดมีเพียงศาลาอย่างเดียว เราตั้งใจที่จะเดินขึ้นเขาเพื่อไปกราบพระอาจารย์ แต่เห็นที่ศาลามีพระนั่งอยู่รูปหนึ่ง เมื่อสอบถามก็ทราบว่าเป็นพระอาจารย์ตอง เราทั้งสองประหลาดใจมากที่ได้พบพระอาจารย์เร็วกว่าที่คาดไว้

ในครั้งนั้นพระอาจารย์ตองให้แง่คิดเกี่ยวกับศรัทธาและปัญญาแก่ฉัน ท่านเห็นว่าฉันไม่กลัวหนทางที่ยากลำบาก อันตรายจากสัตว์และอันตรายอื่น ๆ ที่อาจเกิดจากการเดินทางขึ้นเขา เพียงเพราะคิดว่าจะได้พบพระที่ดี ท่านจึงสอนฉันว่า **"พระมีหลายแบบ พระแสวงหาลาภก็มี พระไม่จริงก็มี โยมมีศรัทธาเต็มเปี่ยมก็ดีแล้ว แต่ต้องมี**

ปัญญาด้วย ศรัทธาต้องประกอบด้วยปัญญา ถ้ามีศรัทธาอย่างเดียวก็งมงายได้ ศาสนาพุทธมีความอัศจรรย์นะ ถ้าผู้ประพฤตินำไปปฏิบัติจะมีประโยชน์มาก”

จากวันนั้นฉันก็มีโอกาสได้ซักถามประวัติท่านโดยละเอียด สนทนาธรรม และปรึกษาปัญหากับพระอาจารย์ต้องอีกหลายครั้ง ซึ่งนั่นยิ่งทำให้ฉันมีความศรัทธามากในตัวท่านมากขึ้น

ท่านสอนดิฉันด้วยความเมตตาเหมือนพ่อสอนลูกให้เป็นคนดี สอนตรงจุดข้อเสียของฉันให้รู้จักปรับปรุง สอนเรื่องศีล สมาธิ ปัญญา และบอกให้ลองศึกษาถึงแก่นแท้ของพระพุทธศาสนาดู แล้วนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน จะได้มีจิตใจสูงขึ้น เกิดมาเจอศาสนาพุทธแล้วต้องรีบศึกษาปฏิบัติอย่ารอช้า เราไม่รู้วันตายแม้พรุ่งนี้ ทุกอย่างมันไม่เที่ยง หลังจากนั้นไม่นานฉันเองก็มีประสบการณ์เฉียดตาย ที่ทำให้รู้ซึ้งว่าทุกอย่างมันไม่เที่ยงและธรรมะเป็นที่พึ่งให้กับใจของเราได้ทุกเวลาจริง ๆ

เมื่อ 2 ปีก่อนเป็นครั้งแรกที่ฉันได้ไปเที่ยวผับ **เพื่อนชวนฉันไปซานติก้าผับ** โดยแนะนำว่าเป็นผับหรูและดาราเยอะมาก ฉันตกลงไปเพราะอยากลองเปิดหูเปิดตา

ฉันแยกจากเพื่อน ๆ มาอยู่ในห้องน้ำตอนที่ได้ยินเสียงคนร้องตะโกนว่าไฟไหม้ ตอนแรกคิดว่าอาจจะเป็นการล้อเล่น ผับนี้เป็นผับหรูน่าจะมีระบบที่ดี แต่เมื่อออกมาจากห้องน้ำก็ได้ยินเสียงคนร้องโหยหวนดิ้นรนหนีจากไฟที่ไหม้ท่วมตัวอยู่

ฉันมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคนคนนั้นโดยตลอด ตั้งแต่ไฟเริ่มไหม้ศีรษะจนกระทั่งลามไปทั่วตัวอย่างรวดเร็ว ขน หนัง ไหม้ ตาถลน ฟันยื่น ผิวแห้งดำเหมือนตอไม้ ส่วนคนอื่นก็ดิ้นรนเพื่อเอาตัวรอดกันจ้าละหวั่น ฉันเองถูกผลักตกจากบันไดและต้องพยายามเอามือบังหัวเพื่อให้รอดจากการถูกเหยียบตาย

ฉันโชคดีมากที่มีผู้ชายคนหนึ่งช่วยฉันไว้ เขาประคองฉันให้ไปที่ห้องน้ำและบอกให้รอที่นี่ รอให้คนมาช่วย ตอนนั้นเสียงคนที่กรีดร้องดิ้นรนเอาตัวรอดก็ได้สงบลงบ้างแล้วเพราะคนเหล่านั้นตายกันไปมากแล้ว

ระหว่างที่รอการช่วยเหลือฉันแนะนำให้ผู้ชายที่ช่วยฉันระลึกคุณพระรัตนตรัย เราสวดมนต์กันหลายบท ฉันคิดถึงบุญน้อยใหญ่ที่ได้ทำมาตลอด และยังคิดว่าการที่ต้องมาประสบเหตุเช่นนี้อาจเพราะเคยได้ทำกรรมมาในชาติก่อน เมื่อพิจารณาแล้วก็ทำใจได้ว่า **"ไม่เป็นไร ตายเป็นตาย แต่ต้องตายอย่างมีสติ นึกถึงพระรัตนตรัยไว้ จะได้ไปเกิดในภพภูมิที่ดี"** ด้วยความที่เคยศึกษาธรรมมะจึงรู้ว่าจิตตอนตายนั้นสำคัญมาก สามารถนำไปเกิดในที่ต่าง ๆ กันไป ฉันจึงพยายามให้จิตของฉันจดจ่ออยู่กับพระรัตนตรัย

หลังจากนั้นซักพักฉันก็ได้รับการช่วยเหลือออกมาข้างนอกโดยเจ้าหน้าที่ดับเพลิง ตอนเดินออกมานั้นต้องเหยียบศพเพราะพื้นที่ที่เคยว่างเต็มไปด้วยศพจนไม่เหลือทางเดิน

ฉันได้แต่คิดขออโหสิกรรมจากผู้ล่วงลับทั้งหลาย พวกฉันที่อยู่ในห้องน้ำเป็นกลุ่มสุดท้ายที่รอดชีวิตจากผับ ฉันรู้สึกเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ เพื่อน ๆ ที่มาด้วยกันก็รอดตายกันทั้งหมด ฉันนึกขอบคุณทานบารมี และบุญทั้งหลายที่เคยทำ ก่อนหน้าที่จะมาซานติก้าผับเพียง 5 วัน ฉันและเพื่อน ๆ เพิ่งไปสร้างกุศลด้วยการล้างห้องน้ำวัด เราช่วยกันขัดอย่างสุดแรง ฉันคิดว่านี่อาจเป็นอานิสงค์ที่ทำให้ฉันรอดมาก็ได้

ขอให้ทุกคนเชื่อในผลกรรมดีกรรมชั่ว และตั้งใจประพฤติอยู่ในศีลให้ได้ และขอกราบนมัสการพระอาจารย์ตองด้วยความเคารพในความเมตตาจากใจจริง ท่านเป็นผู้มีพระคุณที่เปลี่ยนชีวิตของฉันให้เดินไปในทางที่เจริญด้วยศีล สมาธิ ปัญญา

ยังกิญจิ สะมุทะยะธัมมัง
สัพพันตัง นิโรธะธัมมัง

สิ่งใดสิ่งหนึ่ง มีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา
สิ่งนั้นล้วน มีความดับไปเป็นธรรมดา

ปีอบคุณความทุกข์ ที่ทำให้รู้จักธรรม

หลายสิ่งหลายอย่างพัดผ่านเข้ามาในชีวิตมีทั้งสุข ทุกข์ สมหวังและผิดหวังระคนกันไป หากเป็นไปได้อยากให้ตัวเองมีความสุข ความสมหวังในทุกเวลา ไม่อยากให้เกิดทุกข์และความผิดหวัง แล้วจะทำอย่างไรจึงมีแต่สุขอย่างแท้จริง และละทุกข์ได้อย่างยั่งยืน

ผู้เขียนพยายามหาคำตอบให้แก่ตนเองตลอดมา จนกระทั่งวันหนึ่งได้ฟังธรรมะบรรยายของหลวงพ่อชา สุภัทโท เกี่ยวกับทุกข์ว่า **"ทุกข์มีเพราะยึด ทุกข์ยึดเพราะอยาก ทุกข์มากเพราะคอย ทุกข์น้อยเพราะหยุด ทุกข์หลุดเพราะปล่อย"**

เกิดความซาบซึ้งในคำสอน แต่ด้วยความที่หลวงพ่อชาได้ละสังขารไปแล้ว จะหาครูบาอาจารย์ที่ลึกซึ้งในธรรมและวิธีการสั่งสอนได้ที่ไหน ความที่ต้องการจะหาวิธีพ้นทุกข์จึงได้เริ่มต้นเสาะแสวงหาครูบาอาจารย์เรื่อยมา วันหนึ่งประมาณ 3 ปีเห็นจะได้ เพื่อนรุ่นพี่ที่ที่ทำงานได้ชักชวนมาที่วัดป่าวชิรบรรพต เมื่อมาถึงเกิดความประทับใจโดยทันทีและตอบตัวเองว่าสถานที่แห่งนี้น่าจะเป็นจุดเริ่มต้นของการค้นพบความสุขที่แท้จริง ด้วยเหตุที่เห็นถึงความเป็นระเบียบเรียบร้อยความสะอาดสะอ้าน ความเงียบสงบของวัด และมองเห็นถึงข้อวัตรปฏิบัติตลอดจนถึงแนวทางคำสั่งสอน คำชี้แนะจากพระภิกษุสงฆ์ภายในวัด

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในความเมตตาที่ท่านพระอาจารย์มหาตองมีต่อญาติโยมที่มาปฏิบัติธรรม ผู้เขียนจึงเริ่มเข้ามาศึกษาปฏิบัติธรรม

ณ วัดแห่งนี้ โดยเริ่มจากการสวดมนต์เจริญภาวนาอย่างต่อเนื่อง ที่ประทับใจอย่างยิ่ง คือที่วัดสวดมนต์เป็นภาษาบาลี และมีภาษาไทยแปลกำกับการสวด ซึ่งทำให้ผู้สวดนอกจากจะได้ความศรัทธาแล้ว ยังเกิดปัญญาอีกด้วย

เมื่อว่างจากภารกิจต่างๆผู้เขียนอดหวนคำนึงถึง การใช้ชีวิตแต่หนหลังไม่ได้ ตัวเองหลงติดในรสชาติความอร่อยของกิเลสจนความทุกข์ครองใจโดยไม่รู้ตัว ติดความเป็นตัวของตัวเอง ยึดมั่นถือมั่น รู้สึกเสียดายเวลาที่ผ่านมา เวลานั้นจึงได้ตั้งสัจจาธิษฐานกับตนเองว่านับแต่นี้ต่อไปจะต้องฝึกปฏิบัติ ในการเจริญภาวนาวิปัสสนาให้มากขึ้น เพราะเชื่อว่าเป็นหนทางสู่การดับทุกข์ และพบสุขที่แท้จริงอย่างถาวรในระยะแรกๆ ของการปฏิบัติ มีความทุกข์ทรมานทางกายและใจอย่างมากอาจจะเป็นด้วยตนเองสะสมกิเลสไว้มาก แต่ด้วยพุทธวัจน์ของพระพุทธองค์ที่ทรงเตือนว่า **“คนเราจะล่วงทุกข์ได้ด้วยความเพียร”**

จึงทำให้ผู้เขียนมีแรงบันดาลใจในการต่อสู้กับกิเลส และเกิดการพิจารณาหัวข้อธรรมอิทธิบาท 4 รวมถึงการชี้แนะสั่งสอนจากท่านพระอาจารย์ทำให้ผู้เขียนมีความมุ่งมั่นยิ่งขึ้น จนเมื่อปฏิบัติโดยการพิจารณาลมหายใจเข้าออกและเวทนาได้ระยะหนึ่ง จิตได้พบกับภาวะที่จิตมีความปิติ มีความสุข ความสว่าง ความแช่มชื่น ความสงบอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน จิตมีความละเอียดให้พิจารณาถึงอาสวกิเลสที่

เป็นตัวก่อให้เกิดทุกข์ได้แจ่มชัดยิ่งขึ้น แต่ปรากฏการณ์ทางจิตดังกล่าว ผู้เขียนยังไม่สามารถอธิบาย ให้ตัวเองเข้าใจได้ด้วยภูมิปัญญาของตนเอง ได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจยังไม่ได้สอบถามท่านพระอาจารย์ จนกระทั่งท่านพระอาจารย์ดำริที่จะสอนพระอภิธรรมแก่ญาติโยมผู้สนใจ ผู้เขียนมีความสนใจอยู่แล้ว จึงแจ้งความประสงค์ที่จะขอศึกษาพระอภิธรรมระยะแรกๆ ของการเรียนต้องยอมรับว่ายากมาก และไม่รู้เรื่องทั้งภาษาและเนื้อหา แต่ด้วยความเมตตา ความเอาใจใส่และความเอื้ออาทรที่มีต่อศิษย์ของท่านพระอาจารย์ ทำให้สิ่งที่คิดว่ายากกลับเริ่มมีความเข้าใจ และเล็งเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาพระอภิธรรมมากขึ้น

ในความเข้าใจของตนเอง
หากเปรียบพระวินัยเป็นผิวหนัง(ศีล)
พระสูตรเป็นกล้ามเนื้อ(ศรัทธา)
พระอภิธรรมก็คือโครงกระดูก(ปัญญา)นั่นเอง

จากการศึกษาไประยะหนึ่งพบว่าทั้งพระสูตร พระอภิธรรมหรือแม้แต่พระวินัยก็สอนอยู่เรื่องเดียว คือ **"เรื่องที่เกี่ยวกับทุกข์ ความพ้นทุกข์ และวิธีการพ้นทุกข์"** พระอภิธรรมแสดงเรื่องปรมัตถ์สัจจะ ปฏิเสธความเป็นตัวตน เรา-เขา มีแต่สภาวะของรูปธรรม ตามความเป็นจริงเพื่อให้เกิดปัญญา เป็นเหตุให้พ้นจากทุกข์

ทำให้รู้จักธรรมชาติที่มีอยู่ในตัวตนโดยธรรมแล้ว คือ จิต เจตสิกรูป นิพพาน ท่านพระอาจารย์สอนพระอภิธรรมโดยเน้นให้เรารู้ว่าพระอภิธรรมไม่ใช่อยู่ในตำรา พระอภิธรรมไม่ใช่แผนผังจิตวงกลมเป็นดวงๆ

ความจริงพระอภิธรรม คือ ทุกขณะในชีวิตของเราเช่น จิตเห็น จิตได้ยิน จิตคิดนึก โลภะ โทสะ โมหะ ความสุข ความทุกข์ ความริษยา ความเมตตา ฯลฯ นอกจากนี้การศึกษาพระอภิธรรมยังเป็นการช่วยรักษาหลักธรรมของพระพุทธองค์ไว้ หรือสืบต่อพระพุทธศาสนาให้มั่นคงถาวรต่อไป เพราะการรักษาพระศาสนาให้ยั่งยืนมิใช่เป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของคนใดคนหนึ่ง แต่เป็นหน้าที่ของชาวพุทธทุกคนซึ่งเป็นความรับผิดชอบที่พระพุทธองค์ ทรงมอบหมายให้แก่พุทธบริษัททั้งหลาย

จากการปฏิบัติและการศึกษาพระอภิธรรม ด้วยสติปัญญาน้อยๆ ของผู้เขียนพบว่าธรรมะของพระพุทธองค์มีความชัดเจนทั้งอรรถะและพยัญชนะ และไม่ได้พูดถึงอะไรที่อยู่นอกตัวเราเลย พระพุทธองค์ทรงแนะนำให้หัดมองตนเอง เพราะการมองตนเองมีประโยชน์ ทำให้ค้นพบตนเอง รู้จักตนเอง ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติมากขึ้นเกิดความปิติ มีความภาคภูมิใจในฐานะที่เกิดเป็นชาวพุทธจริงๆ มิใช่ชาวพุทธแต่ในทะเบียนบ้าน และจากอานิสงส์จากการที่ได้ปฏิบัติธรรมและบำเพ็ญทาน ศีล ภาวนา ผู้เขียนขอตั้งจิตอธิษฐานว่าหากได้เกิดในชาติใด ภพใดขอให้ได้เกิดเป็นมนุษย์ภายใต้บวรพระพุทธศาสนา ไม่ตกในอบายภูมิจนเข้าถึงซึ่งพระนิพพาน

บทความนี้เขียนขึ้นเพื่อ แสดงความกตัญญูต่อองค์สมเด็จพระ-สัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงค้นพบสัจจธรรมอันยิ่งใหญ่แก่ชาวโลก เพื่อแสดงมุทิตาจิตแด่ท่านพระอาจารย์มหาตอง ธมฺมวุฑฺโฒ ที่ผู้เขียนเคารพเป็นพ่อแม่ครูบาอาจารย์ทางธรรม และแสดงความขอบคุณต่อเพื่อนกัลยาณมิตร ที่ได้กรุณาแนะนำสถานที่ปฏิบัติธรรมอันสัปปายะแห่งนี้ให้กับผู้เขียน

ไฟสว่างเห็นทาง ใจสว่างเห็นธรรม

ธรรมที่เรากล่าวดีแล้วจะมีผลมากแก่ผู้ทำตาม

บริษัททั้งสี่ สักการะบูชาเราด้วยอามิส (ดอกไม้ ธูป เทียน)

หาชื่อว่าบูชาตถาคตด้วยการบูชาอันยิ่งไม่ ผู้ใดปฏิบัติธรรม

ผู้นั้นแลได้ชื่อว่า สักการะเราด้วยการบูชาอันยอดเยี่ยม

ปฏิจจสมุปบาทโดยอนุโลมและปฏิโลม

เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนี้ก็มี เพราะสิ่งนี้เกิด สิ่งนี้จึงเกิด

เมื่อสิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้ก็ไม่มี เพราะสิ่งนี้ดับ สิ่งนี้จึงดับ คือ

เพราะอวิชชาเป็นปัจจัย	จึงมีสังขาร
เพราะสังขารเป็นปัจจัย	จึงมีวิญญาณ
เพราะวิญญาณเป็นปัจจัย	จึงมีนามรูป
เพราะนามรูปเป็นปัจจัย	จึงมีสฬายตนะ
เพราะสฬายตนะเป็นปัจจัย	จึงมีผัสสะ
เพราะผัสสะเป็นปัจจัย	จึงมีเวทนา
เพราะเวทนาเป็นปัจจัย	จึงมีตัณหา
เพราะตัณหาเป็นปัจจัย	จึงมีอุปาทาน
เพราะอุปาทานเป็นปัจจัย	จึงมีภพ
เพราะภพเป็นปัจจัย	จึงมีชาติ
เพราะชาติเป็นปัจจัย	จึงมีชรา มรณะ โสกะ

ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาส

ความเกิดขึ้นแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้ ย่อมมีได้ด้วยประการอย่างนี้

เพราะอวิชชานั้นแล ดับโดยสำรอกไม่เหลือ สังขารจึงดับ

เพราะสังขารดับ	วิญญาณจึงดับ
เพราะวิญญาณดับ	นามรูปจึงดับ
เพราะนามรูปดับ	สฬายตนะจึงดับ
เพราะสฬายตนะดับ	ผัสสะจึงดับ
เพราะผัสสะดับ	เวทนาจึงดับ
เพราะเวทนาดับ	ตัณหาจึงดับ
เพราะตัณหาดับ	อุปาทานจึงดับ
เพราะอุปาทานดับ	ภพจึงดับ
เพราะภพดับ	ชาติจึงดับ
เพราะชาติดับ	ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ

ทุกข์ โทมนัส อุปายาส จึงดับ

กองทุกข์ทั้งมวลนี้ มีการดับด้วยอาการอย่างนี้

(พระสุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย อุทาน)

ภาคผนวก

หลวงพ่อเชย
อาจารย์สู พรหมเชยธีระ
ธรรมปาลี

หลวงพ่อเชย

เมื่ออาจารย์สูได้พบหลวงพ่อเชย ขณะนั้นหลวงพ่อเชยอยู่ที่วัดราษฎร์บำรุงในตัวเมืองจังหวัดชลบุรี ชาวบ้านมักเรียกหลวงพ่อเชยว่า “ขรัวตาเชย”

โดยปกติท่านไม่ค่อยพูดกับใคร ทั้งยังชอบทำอะไรแผลง ๆ จนคนเรียกว่า “ขรัวตาเชยบ้า” หรือ “พระบ้า” ท่านมักนุ่งจีวรเก่า ๆ ท่านชอบเก็บเศษกระดาษหรือหนังสือพิมพ์เก่า ๆ ตามถนน ที่จำวัดของท่านอยู่ที่โกดังเก็บโลงศพ โดยมากท่านจะใช้เวลาบำเพ็ญเพียรวิปัสสนาธุระ บางคราวก็เงียบอยู่เป็นวัน ๆ

การที่ท่านอาจารย์สูทราบว่าหลวงพ่อเชยเป็นภิกษุที่ทรงคุณธรรมเนื่องจากว่า ก่อนที่จะได้พบกับหลวงพ่อเชย อาจารย์สู้รู้สึกว่ามีพระมาควบคุมการนั่งกัมมัฏฐานของตัวเองเป็นเวลานานถึง 5 ปี และคิดว่าพระรูปนั้นคือ หลวงพ่อเชย เมื่ออาจารย์สูเข้าไปถวายตัวเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อเชยให้อาจารย์นำดอกไม้ 5 ชนิดมาถวาย ซึ่งอาจารย์สูเข้าใจว่าเป็นขันธ์ 5 นั่นเอง ตอนนั้นหลวงพ่อเชยได้สอนอาจารย์สูเป็นคำแรกว่า “เมื่อครั้งพระพุทธเจ้าท่านอยู่ ไม่มีศีล” จากนั้นหลวงพ่อเชยก็สอนการเล่นลมให้ท่านอาจารย์สูนำไปปฏิบัติเอาเอง และได้เคยพูดเป็นนัยให้อาจารย์สูฟัง เมื่อได้ฟังแล้วเข้าใจว่าหลวงพ่อเชยท่านปลงตกหมดแล้ว

ไม่มีความยึดมั่นอะไรอีกต่อไปแล้ว

ท่านอาจารย์สูและครอบครัวได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อเชยมาโดยตลอด แม้เมื่อจะอยู่ห่างไกลกันก็ตาม แต่ต่อมาอาจารย์สูเกิดน้อยใจหลวงพ่อเชย เนื่องจากหลวงพ่อเชยท่านพูดน้อย จะกล่าวเตือนก็ต่อเมื่อท่านอาจารย์สูปฏิบัติแล้วเกิดผิดทางไป ต้องย้อนมาพิจารณาการปฏิบัติด้วยตนเอง เมื่อรู้สึกอึดอัดมากเข้า ท่านอาจารย์ก็ตัดพ้อกับหลวงพ่อเชยถึงขั้นตัดขาด หลวงพ่อเชยก็เพียงแต่พูดว่าเสียดายที่ต้องมาตัดขาดกัน แล้วท่านก็หายไปจากวัด ไม่กลับมาอีกเลย อาจารย์สูก็พยายามติดตามหา และได้ตั้งจิตอธิษฐานขอให้พบกับหลวงพ่อเชยอีก

วันรุ่งขึ้นก็มีคนมาบอกว่ามีพระแก่องค์หนึ่งอยู่บนเขาปากแรต ท่านอาจารย์ก็คิดว่าต้องเป็นหลวงพ่อแน่ ๆ ก็ไปตามหา การไปหาสองครั้งแรกไม่พบหลวงพ่อเชย จนครั้งที่สามอาจารย์เดินตามหาหลวงพ่อจนเล็บเท้าหลุดออกมาหมด จึงได้พบหลวงพ่อเชยนั่งสมาธิอยู่มีเถาวัลย์พันอยู่รอบกาย อาจารย์สูจึงเข้าไปขอขมาโทษและฝากตัวเป็นลูกศิษย์เช่นเดิม และได้ร่วมกับผู้มีจิตศรัทธาสร้างกุฏิให้หลวงพ่อเชยอยู่บนเขาปากแรตนั้น

ในตอนที่ท่านอาจารย์สูได้ขึ้นไปอยู่บนเขากับหลวงพ่อเชย ก็ได้เห็นคุณธรรมของหลวงพ่อเชย ที่แผ่ไปถึงบรรดาสัตว์ทั้งหลายบนเขานั้นด้วย เช่น เมื่อหลวงพ่อเชยฉันข้าวเสร็จ ก็จะนำข้าวที่เหลือเทไว้กลางแจ้งแล้วร้องเรียกหนูออกมากิน สักครู่ก็จะมีหนูนับร้อยตัวกรูกันออกมากินข้าว แย่งกันกินข้าวจนเสียงดังไปหมด หลวงพ่อเชยก็จะบอกว่าให้เข้าแถวเรียงหนึ่ง ค่อย ๆ กินทีละตัว พวกหนูก็จะเข้าแถวกินข้าวทีละตัว เป็นภาพที่น่าดูมาก

อีกครั้งหนึ่ง ขณะที่อาจารย์สูได้นั่งภาวนาอยู่กับหลวงพ่อเชย ในเวลากลางคืนก็เห็นงูเห่าตัวหนึ่งเลื้อยเข้ามา อาจารย์สูจะไปหาไม้มาตีงูเพราะเกรงว่างูจะกัดหลวงพ่อเชย แต่หลวงพ่อเชยได้ห้ามไว้และบอกว่างูมันหิวน้ำ แล้วท่านก็รินน้ำใส่อุ้งมือให้งูเห่าเลื้อยเข้ามากินน้ำในมือของท่าน งูกินน้ำเสร็จก็ผงกหัวสามครั้งเป็นเชิงขอบคุณ แล้วก็เลื้อยออกไป นอกจากนี้หลวงพ่อยังเมตตาชาวบ้านที่อยู่แถวนั้น ท่านช่วยรักษาผู้ที่เจ็บป่วยตลอดจนการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุต่าง ๆ ได้เป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก

เมื่ออาจารย์สูเรียนวิชาเล่นลมสำเร็จ เช้าวันหนึ่งหลวงพ่อเชยก็บอกกับท่านอาจารย์ว่า “ภารกิจของอาตมาเสร็จสิ้นแล้ว” แล้วก็ยกนิ้วขึ้น 3 นิ้ว เพื่อบอกให้ทราบว่า ท่านจะมีชีวิตอยู่เพียงอีก 3 วันอาจารย์สูรีบยกมือสาธุแล้วลงจากเขาเพื่อมาบอกข่าวให้ทางบ้านทราบอาจารย์สูได้นำจีวรใหม่ไปถวายเปลี่ยนให้หลวงพ่อเชย ซึ่งหลวงพ่อเชยก็บอกแต่เพียงว่า “จีวรเก่าหรือใหม่ เข้าเตาแล้วก็เหมือนกัน เอาเก็บไว้ให้พระที่ยังมีชีวิตอยู่จะดีกว่า” แต่ท่านอาจารย์ก็พยายามจนเปลี่ยนจีวรให้หลวงพ่อจนได้

เมื่อครบ 3 วัน หลวงพ่อก็มรณภาพในขณะนั่งสมาธิ ในวันเผาศพหลวงพ่อเชยก็มีเรื่องน่าแปลกคือ พระจากที่ต่าง ๆ ทั่วจังหวัดชลบุรีต่างก็มาร่วมกันเผาศพหลวงพ่อเชย จากนั้นปรากฏว่ากระดูกของท่านที่เผาออกมาเป็นพระธาตุหมด มีอยู่ชิ้นหนึ่งเป็นเนื้อสามกษัตริย์ คือมีสามส่วน เป็นเงิน ทอง และนาก ท่านอาจารย์สูได้สร้างพระเจดีย์ไว้บนเขาปากแรตเพื่อบรรจุพระธาตุของหลวงพ่อเชย และได้สั่งให้ช่างทำรูปจำลองของหลวงพ่อเชยไว้บูชาที่บ้าน โดยทำด้วยโครงไม้ไผ่และบุด้วยผ้า

ชีวิตที่ไม่มีการปฏิบัติธรรม
เหมือนกับแผ่นดินที่ว่างเปล่า
เหมือนกับภาชนะ
ที่ปราศจากอาหาร
ย่อมหาประโยชน์อันใดมิได้
ผู้ปฏิบัติธรรม
แม้เพียงวันเดียว
ยังดีกว่าผู้ที่ไม่ได้ปฏิบัติ
แม้มีชีวิตตั้ง100ปี

▲ เจดีย์หลวงพ่อเชย

อาจารย์สู พรหมเชยธีระ

อาจารย์ สู พรหมเชยธีระ

อาจารย์สู พรหมเชยธีระ เป็นชาวจีน บ้านเกิดของท่านอยู่ที่จังหวัดแต้จิ๋ว มณฑลกวางตุ้ง ท่านเกิดเมื่อวันพฤหัสบดีที่ 23 พฤษภาคม พ.ศ. 2450 มีนามเดิมว่า สูเชียง แซ่ซื้อ

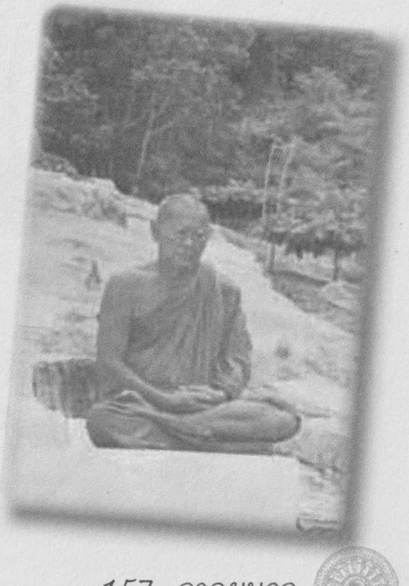
เมื่ออายุได้ 21 ปี อาจารย์สู ได้เดินทางเข้ามาในประเทศไทย และพำนักที่วัดจีนแห่งหนึ่งในจังหวัดฉะเชิงเทรา ต่อมาได้บวชเณรมีฉายาว่า "เสี่ยงลก" ไม่นานนักได้ย้ายมาอยู่ที่วัดเซียนฮุดยี่ จังหวัดชลบุรี ท่านอยู่เมืองไทยได้ 3 ปี จากนั้นเดินทางไปประเทศสิงคโปร์และสึกที่นั่น ท่านเดินทางกลับประเทศจีน อยู่ได้ไม่นาน ในที่สุดก็ได้เดินทางกลับมาและตั้งรกรากอยู่ที่ประเทศไทย อาศัยอยู่ในจังหวัดชลบุรี จวบจนบั้นปลายของชีวิต

อาจารย์สูเมื่อแต่งงาน ก็ได้ภรรยามาช่วยในการแบ่งเบาภาระในบ้าน ทำให้มีเวลาในการปฏิบัติกัมมัฏฐาน และสงเคราะห์ผู้อื่นเพิ่มขึ้น ต่อมาเมื่อท่านอาจารย์สูอายุได้ 41 ปี ก็ได้พบกับหลวงพ่อเชย และได้ถวายตัวเป็นลูกศิษย์เรียนกัมมัฏฐาน เมื่อท่านอาจารย์สูอายุได้ประมาณ 44 ปี ก็เริ่มปฏิบัติกัมมัฏฐานอย่างจริงจัง ท่านได้ประพฤติพรหมจรรย์และแต่งชุดขาวนับแต่นั้นมา

เมื่ออายุได้ประมาณ 50 ปี หลังจากหลวงพ่อเชยมรณภาพไม่นานนัก ท่านอาจารย์สูได้เริ่มให้การรักษาโรคแก่คนทั่วไป ตามแบบตำรายาจีน ซึ่งถ่ายทอดมาจากต้นตระกูลของท่าน นอกจากนี้ท่านยังได้สอนธรรมะ และวิธีการปฏิบัติกัมมัฏฐานให้แก่ผู้ที่สนใจ ทั้งยังให้คำแนะนำช่วยเหลือแก่ผู้ที่มีเรื่องเดือดร้อนมาขอคำปรึกษา ด้วยวิธีการที่แยบยลไม่ซ้ำแบบใคร นับเป็นที่พึ่งอันเอกอุของลูก ๆ และบรรดาลูกศิษย์ทั้งหลาย

ในปี พ.ศ. 2514 ท่านอาจารย์สูได้อุปสมบทตามปณิธานที่ตั้งไว้ และได้ขึ้นไปบำเพ็ญธรรมบนเขาปากแรต จังหวัดชลบุรี ซึ่งเป็นสถานที่ที่หลวงพ่อเชยได้บำเพ็ญธรรมอยู่จนท่านมรณภาพ อาจารย์สูบวชได้ประมาณ 1 พรรษา ก็จำต้องลาสิกขาเนื่องจากลูก ๆ และลูกศิษย์ช่วยกันอ้อนวอนขอร้อง เพราะความเป็นห่วงและเห็นว่าท่านอายุมากแล้ว ไม่อยากให้ท่านลำบาก ต้องอยู่คนเดียว อีกทั้งตอนอยู่บนเขาเคยป่วยเป็นมาลาเรียขึ้นสมอง ทุกคนจึงเกรงว่าท่านจะป่วยอีก

ในบั้นปลายชีวิต ท่านอาจารย์สูได้ทุ่มเทเวลา ให้แก่การอบรมสั่งสอนลูกหลาน บรรดาลูกศิษย์ทั้งทางโลกและทางธรรม ท่านอาจารย์สงเคราะห์ทุกคนโดยไม่ต้องการชื่อเสียงและอามิสใด ๆ ท่านอาจารย์สูปฏิบัติเช่นนี้สม่ำเสมอจวบจนวันสุดท้ายของชีวิต

ในวันที่ 17 เมษายน พ.ศ. 2522 ท่านอาจารย์สูจากไปด้วยอาการอันสงบอย่างนักปฏิบัติ เมื่อเวลาประมาณ 20:45 น. ในขณะที่ท่านกำลังนั่งสมาธิอยู่หน้ารูปจำลองของหลวงพ่อเชย ในบ้านของท่าน ท่านอาจารย์ได้เคยสั่งลูก ๆ ของท่านไว้ว่า เมื่อท่านจากไปขอให้เผาศพของท่านเสียใน 3 วัน ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เป็นการสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้ใด และท่านอาจารย์ยังให้ลูก ๆ จดกลอนบทหนึ่งของท่านไว้สำหรับติดที่รูปในงานศพของท่านด้วย คือ

"ละครปิดฉาก ลงเรือข้ามฟาก ที่นี่เรียบเรียบ ฝากให้รู้ข่าว"

การปฏิบัติธรรมของท่านอาจารย์สู

ท่านอาจารย์สูมีความสนใจในพระพุทธศาสนา มาตั้งแต่สมัยหนุ่ม ๆ โดยได้ท่องเที่ยวศึกษาจากสำนักเต๋า ขงจื๊อ และศาสนาพุทธ ท่านมีความสนใจศึกษาในพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายานนิกายลุกจง (นิกายพระวินัย) และนิกายเซี่ยงจง (นิกายฌานหรือนิกายเซน) ท่านอาจารย์สูมีความเลื่อมใสในคำสอนของท่านเว่ยหล่าง ซึ่งเป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ 6 แห่งนิกายเซนเป็นอย่างมาก และได้ใช้คำสอนของท่านเว่ยหล่างเป็นแนวทางในการปฏิบัติธรรม และอบรมสั่งสอนธรรมแก่ผู้อื่นเสมอมา

เมื่อมาอยู่เมืองไทย ท่านอาจารย์ก็เสาะแสวงหาครูบาอาจารย์เพื่อเรียนกัมมัฏฐาน แต่ก็ไม่พบอาจารย์ที่รู้แจ้งเห็นจริงตามคำสอนของศาสนาพุทธ ท่านอาจารย์จึงกลับมาศึกษาและปฏิบัติด้วยตนเอง โดยค่อย ๆ ทดลองหาหนทางปฏิบัติไปทีละขั้นตอน เมื่อรู้สึกว่าผิดทางก็มาพิจารณาและเริ่มต้นปฏิบัติใหม่ทำให้เสียเวลาเป็นอันมาก

จนกระทั่งท่านอาจารย์ได้พบกับหลวงพ่อเชย และได้ศึกษาการปฏิบัติแบบอาณาปานสติจากหลวงพ่อเชย แต่ท่านก็ยังต้องค่อย ๆ คลำหาหนทางเอาเอง เพราะหลวงพ่อเชยเพียงแต่บอกวิธีขั้นต้นให้และให้ไปฝึกเอง โดยหลวงพ่อเชยจะเตือนเมื่อรู้สึกว่าท่านอาจารย์ปฏิบัติผิดทางแล้ว ซึ่งท่านอาจารย์ก็ต้องย้อนกลับไปตั้งต้นใหม่เพื่อหาหนทางที่ถูกต้อง หลวงพ่อเชยจะไม่บอกให้ก่อน ด้วยเหตุนี้ท่านอาจารย์จึงมีความเข้าใจในการปฏิบัติกัมมัฏฐานวิธีต่าง ๆ อย่างละเอียดลึกซึ้ง

ท่านอาจารย์สู้ได้เลือกการภาวนาโดยใช้คาถา หรือคำบริกรรมว่า **"งานมานีปะมีฮง"** เป็นภาวนาคาถา ซึ่งหมายถึงอายตนะหก เป็นการภาวนาทำให้ใจไม่ฟุ้งซ่าน มีสติรู้ตัวตลอดเวลา **ท่านอาจารย์เล่าว่าการภาวนาให้มีสติอยู่ตลอดเวลานั้น ต้องต่อสู้กับใจของเราไม่ให้หวั่นไหวไปตามเรื่องราวต่าง ๆ ที่เข้ามากระทบ รวมทั้งอารมณ์และความนึกคิดปรุงแต่งต่าง ๆ ที่คอยจะชักจูงให้ลืมตัว เมื่อฝึกให้รู้เท่าทันอารมณ์ต่าง ๆ** เช่น อารมณ์โกรธ ตอนแรกโกรธแล้วถึงรู้ตัวว่าโกรธ แต่ก็พยายามต่อต้านมันไว้ไม่ให้โกรธ ต่อไป จนวันหนึ่งรู้ขึ้นมาว่า ความโกรธเกิดขึ้นมาอย่างไร เวลาที่เราดีใจ ความโกรธมันไปซ่อนอยู่ที่ไหน และเมื่อเราโกรธ ที่เราดีใจนั้นหายไปอยู่ไหน ทีนี้พอมีอะไรมากระทบใจ ช่วงที่มันจะเกิดหรือไม่เกิด พอเรารู้ทันกับมันโดยไม่ต้องต่อต้าน มันก็ไม่มีอะไรจะให้เราโกรธอีก

ต่อมาท่านเกิดความสงสัยเรื่องการภาวนาขณะหลับ ว่าจะทำได้หรือไม่ ท่านก็ใช้วิธีนอนภาวนาเพื่อจะเอาชนะการหลับ แรกๆท่านก็ขาดสติไม่สามารถเอาชนะความง่วงได้ หลับไปโดยไม่รู้ตัว ภายหลังท่านสามารถนอนภาวนาโดยกายกับใจได้แยกออกจากกัน กายก็หลับแต่ใจยังภาวนา เมื่อตื่นขึ้นก็รู้สึกสดชื่นมากกว่าเดิม ซึ่งท่านอาจารย์บอกว่านักภาวนาจะต้องผ่านตรงนี้ให้ได้

หลังจากนั้นท่านอาจารย์ก็ฝึกต่อไป โดยท่านใช้วิธีตามแบบของนิกายเซน ที่ให้พิจารณาว่า "ใครคิด ใครเห็น ใครได้ยิน" ท่านอาจารย์เล่าว่า ทีแรกพิจารณาก็ชี้ไปตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ก็ไม่มีตรงไหนเลยที่เรียกว่า "กูเอง" พอพิจารณาถึงตรงนี้ก็ตกใจ แต่ก็ยังหา "กูเอง"

ต่อไปอีก แต่เมื่อพิจารณาต่อไปก็พบว่าทั้งใจก็ยังไม่ใช่ วิญญาณก็ไม่ใช่ ปัญญาก็ยังไม่ใช่ ไม่ว่าอะไรก็ไม่ใช่ ไม่รู้ว่าใครเห็นกับใคร ใครรู้กับใคร เกิดสติคิดขึ้นมา ก็เลยหันมาพิจารณาอยู่ตลอดเวลาว่าใครทำปาท่องโก๋ ใครทำขนมปัง ใครนั่งสมาธิ ใครเข้าที่ พิจารณาอยู่ 17 ปี วันหนึ่งขณะที่กำลังจะนอนก็เกิดรู้ขึ้นมา รู้สึกเหมือนตัวได้แยกออกจากร่างไปและลอยอยู่ในสูญญากาศ มีความเบาและสงบอย่างบอกไม่ถูก จึงทำให้มองเห็นว่า

โลกเราถูกถ่วงอยู่ด้วยแรงดึงดูดฉันใด มนุษย์เราก็ถูกถ่วงอยู่ด้วยกิเลสฉันนั้น หากปลดเปลื้องตัวเองออกจากความนึกคิดปรุงแต่ง ระหว่างนั้นก็จะได้พบกับหน้าตาดั้งเดิมของเรา

ตอนนั้นท่านอาจารย์ดีใจจนร้องไห้ ท่านอาจารย์บอกว่าดีใจที่ได้เห็นทาง พบต้นทาง พบเครื่องมือที่จะมาล้างผลาญกิเลสให้หมดสิ้นไป เมื่อกิเลสหมดเมื่อใด จึงจะเรียกว่าสำเร็จ

เมื่อท่านอาจารย์ได้ฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อเชยก็ได้เรียนวิชาเล่นลม ซึ่งท่านอาจารย์กล่าวว่าเป็นวิชาที่ละเอียดลึกซึ้ง ผู้ที่ปฏิบัติต้องใช้ความพยายามและอดทนเป็นอันมาก ซึ่งก็มีจุดหมายปลายทางเดียวกันคือ ใช้มาล้างผลาญกิเลส

ต่อมาท่านอาจารย์บวช ก็ได้ขึ้นไปบำเพ็ญธรรมบนเขาปากแรต เพราะไม่คุ้นที่จะอยู่วัด และต้องการหาที่สงบ ๆ ในการปฏิบัติธรรม ท่านอาจารย์ยังได้ปรารภว่า บทสวดมนต์ของพระนั้นน่าจะใช้บทแปลภาษาไทยด้วย เพื่อให้คนฟังสวดแล้วเข้าใจ จะได้สามารถนำไปปฏิบัติ

นอกจากนี้ท่านอาจารย์ยังกล่าวว่า การที่พระพุทธเจ้าบัญญัติให้พระโกนผมโกนคิ้วทิ้งก็เพื่อให้โกนกิเลสทิ้งไป ทุกครั้งที่โกนผม โกนคิ้ว ก็ควรจะถามตนเองว่า ได้โกนกิเลสให้เบาบางลงบ้างหรือยัง และการที่ชาวบ้านต้องลำบากนำอาหารมาถวายพระนั้น ถ้าพระปฏิบัติไม่ดีก็เท่ากับว่ากำลังกินถ่านที่กำลังลุกไหม้ และถ้าเป็นอย่างนั้น การออกไปบิณฑบาตก็เหมือนกับไปขอทาน ซึ่งพระเหล่านี้จะต้องชดใช้ให้แก่ชาวบ้านในภายหลัง

ก่อนที่ท่านอาจารย์จะจากไปไม่นานได้พูดให้ลูกๆ ฟังว่า เมื่อปฏิบัติมาถึงขั้นหนึ่งจะเกิดภาวะที่ยากจะอธิบาย เมื่อนักปฏิบัติมาถึงขั้นนี้แล้วจะหยุดอีก ไม่รู้จะปฏิบัติต่อไปอย่างไร ***พระพุทธเจ้าถึงกล่าวคำหนึ่งว่า "ญาณขั้นสุดท้าย นักปฏิบัติให้รู้เอง"*** ท่านอาจารย์มาถึงตรงนี้แล้วหยุดไปอีกเป็นเวลาสิบกว่าปี เพราะไม่มีใครบอกได้ว่าจะทำอย่างไร สุดท้ายท่านอาจารย์บอกว่า ต้องใช้ปัญญาพิจารณาให้รู้ว่าใครเล่าที่ยังมีอารมณ์อันนี้อยู่ เหมือนอย่างที่เว่ยหล่างพูดคำหนึ่งว่า

"เมื่อไม่มียึดเหนี่ยว เกาะเกี่ยว จึงบังเกิดใจ เมื่อไม่มีตัวกู อวิชชาก็จะหมด อันนี้แหละจึงจะเปิดประตูเข้าไปได้"

เราไม่เล็งเห็นธรรมอย่างอื่นแม้สักข้อหนึ่ง ซึ่งเป็นเหตุให้สัมมาทิฏฐิ ที่ยังไม่เกิดขึ้นได้เกิดขึ้นหรือให้สัมมาทิฏฐิที่เกิดขึ้นแล้วเจริญขึ้น เหมือนโยนิโสมนสิการเลย (การพิจารณาโดยแยบคาย)สัมมาทิฏฐิ ที่ยังไม่เกิดขึ้นย่อมเกิดขึ้น และสัมมาทิฏฐิที่เกิดขึ้นแล้วย่อมเจริญขึ้น

(พุทธโอวาท)

ธรรมะของท่านอาจารย์สู

ธรรมะของท่านอาจารย์สูเป็นการรวบรวมคำสั่งสอนและคำพูดของท่านอาจารย์อันเกี่ยวเนื่องกับหลักธรรมและการปฏิบัติ โดยเหตุที่ท่านอาจารย์เป็นนักปฏิบัติอย่างแท้จริง ธรรมะของท่านอาจารย์ทั้งหมดจึงเป็นสิ่งที่ได้รู้และเข้าใจมาจากการปฏิบัติ และท่านอาจารย์ก็ใช้ภาษาง่าย ๆ ในการอธิบาย เพื่อให้เป็นที่เข้าใจกันง่าย ๆ อย่างไรก็ตาม ท่านอาจารย์พูดเสมอ ๆ ว่า **"ธรรมะของท่านจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่ปฏิบัติอย่างแท้จริงเท่านั้น"** สำหรับผู้ที่ไม่ได้ปฏิบัติ อย่างดีก็จะสามารถจดจำคำพูดไว้ได้ ไม่นานก็จะลืม และธรรมะก็ไม่มีทางเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งแท้จริงด้วยการขบคิด นอกจากนี้ยังอาจหลงผิดว่าตัวเองเข้าใจธรรมะดีแล้ว เกิดหลงงมงาย กลับทำให้เกิดโทษ สู้อย่ารู้เลยจะดีกว่า เหมือนอย่างที่ท่านอาจารย์บอกเสมอว่า **"รู้ก็ถูกตัวรู้ปิดบัง"**

"เป็นๆ อยู่ไม่รู้สึก หลับไปยิ่งไม่รู้สึก ตายไปก็ยิ่งไม่รู้สึก ถ้าอย่างนี้เป็นผีแน่ ๆ ไม่อยากจะเป็นผี ทุก ๆ ลมหายใจ อย่าขาดสติ"

"พระพุทธเจ้าทำไมต้องสอนสมถะ ทำไมต้องสอนวิปัสสนา ทำไมไม่สอนทีเดียวให้พ้นทุกข์ เพราะคนมีปัญญาดีกับปัญญาไม่ดี มีเวรมากหรือเวรน้อย เพราะอย่างนี้ พระพุทธเจ้าท่านสอนด้วยความจำเป็น ไม่ใช่สอนด้วยใจจริง ๆ ใจจริง ๆ ของพระพุทธเจ้าท่านอยากจะสอนทีเดียวให้พ้นทุกข์เลย"

“ทำอย่างไรจึงจะได้เห็นพระจริง ๆ มีแต่พระโลหะ
พระไม้ พระรูปถ่าย พระสงฆ์ ลองหยุด อย่าคิดอะไรทั้งสิ้น
ระหว่างนั้นจะได้เห็นพระจริง ๆ”

“อะไรเรียก -กูเอง- สังขารเลือดเนื้อไม่ใช่ มีแต่ขันธ์ห้า
บ้างก็เรียกอายตนะภายนอก อายตนะภายใน บ้างก็เรียกวิญ
ญาณ บ้างก็เรียกความรู้ บ้างก็เรียกปัญญา รู้ที่ใจไม่ถูก รู้สึกว่าง
เปล่าไม่ถูก รู้สึกบริสุทธิ์ไม่ถูก ที่เหลืออยู่นั่นแหละ -หน้าตาจริง
ๆ- อย่างนั้นเอง”

“สมถะข้างต้น ทิ้งสมถะ เอาอะไรเข้าไปเรียนวิปัสสนา
เอาความอดทนเข้าไปต่อสู้กับกิเลส นั่นแหละวิปัสสนา”

“มีสมาธิไม่มีปัญญา ตกอยู่ในเจียบเฉย มีปัญญาไม่มีสมาธิกลาย
เป็นเผอเรอ พูดเก่งไปด้วยสมาธิก็ยากไปด้วย ปัญญาก็ยาก
ปฏิบัติอย่างดีที่สุดต้องสมาธิควบปัญญาถึงจะดี ความจริงไม่มีอะไร
ปฏิบัติอาศัยสมถะกับวิปัสสนามาล้างผลากิเลสให้หมดสิ้น
ไม่ใช่อาศัยที่เห็นนี่เห็นโน่น เข้าใจว่าวิปัสสนา ที่เขียนอย่างนี้
นอกจากคนที่รู้ข่าว ไม่ก็เท่ากับพูดส่งเดช ไม่ได้เกี่ยวกับอะไรเลย”

“ก่อนที่เรายังไม่มาเกิด สังขารก็นำมาก่อน นักปฏิบัติให้เปลี่ยน
อันนี้เป็นความรู้ ลองไปยืนอยู่หน้ากระจก ออกมาแล้ว รูปจะติดอยู่
ในกระจกไหม ถ้าไม่ติด นี่แหละ ธรรม”

“ไม่ปฏิบัติก็ไม่รู้ ยังปฏิบัติอยู่ก็ไม่ดี ถ้าหมดกิเลสแล้ว
ยังจะปฏิบัติอะไรเล่า ข้ามฝั่งแล้วทิ้งเรือ แบกเรือจะดีหรือ”

“ปฏิบัติทางไหนถึงจะดี ตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้
กัมมัฏฐานสี่สิบอย่าง ทุก ๆ อย่างสุดต่อนิสัยของใคร ชอบอย่างไหน
อย่างไหนฟันกิเลสคล่อง ชนะกิเลสง่าย ใช้อย่างไหนก็ดี
ดีที่ชนะกิเลสง่าย อย่างนี้แล้ว อย่างไหนถึงจะดีเล่า
ทุก ๆ อย่างสุดต่ออุปนิสัยของใคร”

“หินก้อนหนึ่งตรงกลางมีเพชร ต้องอาศัยการเจียรนัย ขุด ขัด เพชร
จึงจะชัดเจนขึ้นมา จิตเราก็เหมือนกัน ความจริงแล้ว
จิตดั้งเดิมก็ส่วนดั้งเดิม กิเลสก็ส่วนกิเลส ก่อนที่ยังไม่รู้ก็เอากิเลสมา
พอกกับจิตดั้งเดิม เหมือนอย่างเปลือกหินมาพอกกับเพชร
นี่แหละเรียก อวิชชา เมื่อจิตดั้งเดิมโผล่ขึ้นแล้ว ก็ได้รู้สึกกิเลสกับ
จิตดั้งเดิมเป็นคนละอย่าง ถ้าไม่มีกิเลสก็ไม่มีธรรมะ จะเรียนรู้กิเลส
คือวิปัสสนา ผู้ที่บรรลุธรรมคือบรรลุกิเลส จิตดั้งเดิมรู้ชัดเจนแล้ว
ระหว่างนั้นความจริงก็ไม่มีอะไร แต่มาถึงตรงนี้อันตรายสุดขีด
ต้องให้รู้สึกพยายามอย่าขาดสติ อย่าให้กิเลสกลับเข้ามาอีก
พระพุทธเจ้าสอนไว้ เรียกเป็นว่า อาชีพชอบ อย่าเข้าใจว่าไม่ต้อง
ปฏิบัติแล้ว ไม่มีอะไรจะต้องปฏิบัติต่อไปอีก สิ้นสุดแล้ว ให้ปฏิบัติ
ต่อไปอีก ต้องให้ชำนาญคล่องแคล่ววางใจได้
สมกับ พุทโธ อรหันต์”

"รูป แปลว่า ร่างกายของเราเอง
เวทนา แปลว่า เรารับว่าชอบหรือไม่ชอบ
สัญญา แปลว่า ทุกวันที่เรานึกคิด
สังขาร แปลว่า คิดไม่ยอมหยุด เกิดใหม่ก็ไม่ยอมทิ้ง
วิญญาณ แปลว่า ที่เรารู้ผิดหรือถูก

5 อย่างนี้ เรียกว่าขันธ์ห้า ปลงตกรูป นั่งลงไปแล้วหลับตาก็สว่าง ลืมตาก็สว่าง ปลงตกเวทนา ทิ้งร่างกายได้จะขึ้นสวรรค์หรือลงนรกไปได้โดยสะดวก ปลงตกสัญญา นึกคิดหยุด ปลงตกสังขาร ได้เห็นนิพพานจริง ๆ ปลงตกวิญญาณ อายตนะภายนอกภายใน เชื่อมติดกันเป็นแผ่น ไม่มีอะไรขัดขวาง มาถึงอย่างนี้แล้ว นักปฏิบัติทุกคนเข้าใจว่า ว่าง ถึงจะพูดกันบ่อย ๆ นิพพานแปลว่า ว่าง ความจริงแล้วไม่ใช่ว่าง คือ สภาพดั้งเดิมของเราเอง ถ้าได้จริง ๆ แล้ว ก็ได้อภิญญาหก ถ้ายังไม่ได้จริงอย่าเข้าใจผิดว่าได้ธรรมแล้ว หลอกตัวเองด้วย หลอกคนอื่นด้วย ข้ามฝั่งแล้วทิ้งเรือ ถ้าได้จริง ๆ อย่างที่กล่าวไว้ เรือทิ้งได้ ถ้ายังไม่ได้ให้แจวต่อไปอีกเถิด"

"นักปฏิบัติถ้ารู้ว่าอวิชชาแล้ว วิปัสสนากัมมัฏฐาน เปรียบแล้วเป็นมีดวิเศษอันหนึ่ง เพื่อฟันกิเลสให้หมดไป ตามที่เขาว่า ว่าง ๆ อนัตตาความจริงก็ว่าง กิเลสที่มีอะไรเกิดขึ้น เป็นวิปัสสนากิเลสทั้งนั้น ถ้าอยากจะรู้จริง ๆ ก็เลิกคิดดี เลิกคิดชั่ว ที่เหลืออยู่เรียกว่า หน้าตาดั้งเดิม ว่างก็ว่างแต่กิเลส มีก็มีจิตดั้งเดิม มาถึงตรงนี้สำคัญที่สุด"

สังขารเริ่มต้นที่จะรู้ เป็นอวิชชา ลักษณะอวิชชาคือ กาย วาจา ปรุงแต่ง เรารู้ไม่ทันกับเขา ผิดเข้าใจว่าถูก ไม่ดีเข้าใจว่าดี เมื่อทำผิดแล้วไม่รู้ ที่ทำไว้คิดไว้เก่า ก็พยายามรวบรวม ใหม่ก็พยายามสะสม ขาดสติตลอดชีวิตเลย เมื่อตายแล้ว วิญญาณตามที่ทำไว้นำไปเกิด เพราะเราเองตกอยู่ในสังขารเช่นนี้ พ่อแม่เราก็เช่นนี้ เข้าพวกกันได้ เมื่อจุติในท้องแม่ของเรา เกิดมีอายตนะหก คลอดออกมาแล้ว ตอนนี้มีชื่อ ชื่ออันนี้ตามตำราเรียกว่ารูป เมื่อมีรูปก็เกิดอายตนะหกเข้าสู่อายตนะภายใน กายวาจาปรุงแต่งเกิดขึ้นเหมือนในชาติก่อน ทีนี้ก็ตายอีก ตายแล้วก็เกิด เกิด ๆ ตาย ๆ ไม่มีสิ้นสุด เกิดรู้แล้ว นักปฏิบัติที่มีปัญญาชั้นหนึ่งพบจิตที่แท้ เห็นทางปฏิบัติของเขาเอง ที่มีปัญญาชั้นสอง ก็ต้องตามกัมมัฏฐานสี่สิบ เมื่อรู้แจ้งว่าสังขารเล่นกลกับเรา วางก็ไม่ลง ทิ้งก็ไม่ได้ ก็ต้องใช้สมถะกัมมัฏฐานกับวิปัสสนา ซึ่งเปรียบแล้วเหมือนอาวุธคมมาช่วยฟันกิเลส นักปฏิบัติเริ่มเรียนกัมมัฏฐานให้เรียนรู้ว่า ขันธ์ห้าเล่นกลกับเราอย่างไร เราจะป้องกันได้อย่างไร รู้แจ้งอย่างนี้แล้วเรียกว่า เรียนกัมมัฏฐาน ต่อไปก็เข้ากัมมัฏฐานเหมือนกับคนเรียนหนังสือ เรียนรู้หลักแล้วก็ลงมือทำจริง ๆ จึงจะไม่พลาด จะเข้ากัมมัฏฐานต้องหยุดนึกคิดปรุงแต่ง มีนึกคิดปรุงแต่งตกอยู่ภายในสังขาร หยุดนึกคิดปรุงแต่งได้ไม่ใช่ว่างๆ ไม่ใช่บริสุทธิ์ ไม่ใช่รู้ที่ใจที่เหลืออยู่เป็นอารมณ์ธรรมชาติ เอาอารมณ์ธรรมชาติควบกับกัมมัฏฐานสี่สิบอย่างที่ถูกกับนิสัยของเรา เมื่อเข้ากัมมัฏฐานก็ให้มีความอดทนปฏิบัติไป ฉะนั้น เริ่มต้นเข้ากัมมัฏฐานก้าวแรกถูก ปลายทางก็ถูกด้วย ก้าวแรกผิด

ปลายทางก็ผิดหมด สำเร็จหรือไม่อีกเรื่องหนึ่ง
ขอก้าวแรกให้ถูก สาธุด้วย

เวลาหาบของรู้สึกหนัก ไม่ว่าง เมื่อวางของลงแล้ว ว่าง
ก่อนหน้าที่จะหาบของนั้น ไม่มีทั้งไม่ว่างและว่าง
เท่ากับไม่มีอะไรเลย คือ จิตดั้งเดิม

พระพุทธเจ้าถามพระอานนท์ว่า ใจไม่ใช่อยู่ข้างนอก ไม่ใช่อยู่ข้างใน
?และไม่ใช่อยู่กลาง อย่างนั้นใจอยู่ที่ไหน? จะใช้ใจดวงไหนดีเล่า
ตอบได้ว่า เมื่อยังมีตัวกูอยู่ ใจก็ยังมีอยู่ จะเป็นข้างนอกหรือข้างใน
หรือตรงกลางก็แล้วแต่ เมื่อหมดตัวกูแล้ว ใจจะอยู่ที่ไหนเล่า

พูดว่าง ติดว่าง พูดบริสุทธิ์ ติดบริสุทธิ์"
"เดิมไม่มีย้อมติด ไม่พูดนั่นแหละรู้

ความรัก คือ การประหาร"
ลาภยศ เป็นรากเหง้าของเภทภัย
ไม้ใกล้ฝั่งค่อยสำนึก
"ได้รู้ต้นทางแท้จริง

ที่มาภาคผนวก : จากหนังสือแจกในงาน
พระราชทานเพลิงศพอาจารย์ สู พรหมเชยธีระ

ความเป็นมาของกลุ่มธรรมปาลี

ประมาณปลายเดือนกันยายน พ.ศ. 2553 ได้มีการจัดเตรียมรายละเอียดการประชุมเรื่องงานทอดกฐินขึ้น ในวันนั้นได้มีสมาชิกของวัดหลายคนเสนอให้มีการรวมกลุ่มของ **"คนวัดป่าวชิรบรรพต"** ขึ้น เพื่อสนับสนุนการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ของวัดและพระพุทธศาสนา หลวงพ่อมหาตอง ธมฺมวุฑฺโฒ ท่านเห็นด้วยกับการจัดตั้งกลุ่มในครั้งนี้ ท่านเล็งเห็นถึงประโยชน์ในอนาคต ที่จะเกิดขึ้นในการจัดตั้งกลุ่ม ในโอกาสนี้หลวงพ่อท่านได้เมตตา ตั้งชื่อกลุ่มว่า **"ธรรมปาลี"** ซึ่งแปลว่า **"ผู้รักษาธรรม"** โดยมีศีล สมาธิ ปัญญา เป็นที่ตั้ง

หลวงพ่อมหาตอง ท่านกล่าวว่า **"ผู้ที่รักษาธรรม จะสามารถมีธรรมเป็นเครื่องอยู่ และถ้าผู้นั้นมีธรรมเป็นเครื่องอยู่แล้ว ก็จะสามารถเผยแผ่ธรรมของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ด้วย"**

ในวันที่ 17 ตุลาคม 2553 วัดป่าวชิรบรรพต ได้มีการประชุมเตรียมความพร้อมงานทอดกฐินสามัคคี และได้ถือโอกาสเปิดตัว **"กลุ่มธรรมปาลี"** ขึ้นด้วย บรรยากาศการประชุมในวันนั้น ทำให้เห็นถึงความสมัครสมานสามัคคีของคนวัด เหมือนที่ผ่านมา แม้หลายคนจะไม่สามารถมาร่วมประชุมได้ แต่ก็เชื่อว่าในวันงานกฐินเราจะได้พบคนวัดที่มาร่วมงานมากมายแน่นอน

วัตถุประสงค์ในการตั้งกลุ่มธรรมปาลี

1. ใช้เป็นชื่อเรียกแทน "**คนวัด**" ที่พวกเราทุกคนคุ้นเคย
2. เพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการช่วยทำกิจกรรมต่างๆ ของวัดป่าวชิรบรรพต และพระพุทธศาสนา
3. เพื่อ "**ธรรมปาลี**" ทุกคน จะเป็นผู้รักษาธรรม โดยมีศีล สมาธิ ปัญญา เป็นหลักธรรม ที่หลวงพ่อท่านเมตตาสั่งสอนเสมอ
4. เพื่อเป็นแบบอย่างให้ผู้คนรุ่นหลังที่เข้ามาทำบุญที่วัดได้เรียนรู้และสืบทอดสิ่งดีงาม ของวัดป่าวชิรบรรพต
5. ข้อสำคัญ คือ **ทุกคนเป็น "ธรรมปาลี" ได้หมด** เพียงแค่ เป็นผู้ที่รักษาธรรม เป็นผู้ที่มาทำบุญวัด เป็นคนวัด ฯลฯ
6. เพื่อเป็นศูนย์กลาง ในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป

คุณสมบัติของธรรมปาลี

1. เป็นผู้มีความโอบอ้อมอารี
2. เป็นผู้มีวจีไพเราะ
3. เป็นผู้สงเคราะห์มวลชน
4. เป็นผู้ที่ตั้งตนไว้ชอบ

จาก "สังคหวัตถุ ๔"

สังคหวัตถุ ๔ หมายถึง หลักธรรมที่เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวน้ำใจของผู้อื่น ผูกไมตรี เอื้อเฟื้อ เกื้อกูล หรือเป็นหลักการสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน มีอยู่ ๔ ประการ ได้แก่

๑. **ทาน** คือ การให้ การเสียสละ หรือการเอื้อเฟื้อแบ่งปันของๆตน เพื่อประโยชน์แก่บุคคลอื่น ไม่ตระหนี่ถี่เหนียว ไม่เป็นคนเห็นแก่ได้ฝ่ายเดียว คุณธรรมข้อนี้จะช่วยให้ไม่เป็นคนละโมบ ไม่เห็นแก่ตัว เราควรคำนึงอยู่เสมอว่า ทรัพย์สิ่งของที่เราหามาได้ มิใช่สิ่งจีรังยั่งยืน เมื่อเราสิ้นชีวิตไปแล้วก็ไม่สามารถจะนำติดตัวเอาไปได้

๒. ปิยวาจา คือ การพูดจาด้วยถ้อยคำที่ไพเราะอ่อนหวาน พูดด้วยความจริงใจ ไม่พูดหยาบคายก้าวร้าว พูดในสิ่งที่เป็นประโยชน์เหมาะสำหรับกาลเทศะ พระพุทธเจ้าทรงให้ความสำคัญกับการพูดเป็นอย่างยิ่ง เพราะการพูดเป็นบันไดขั้นแรกที่จะสร้างมนุษย์สัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้น วิธีการที่จะพูดให้เป็นปิยวาจานั้น จะต้องพูดโดยยึดถือเป็นหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

๑.เว้นจากการพูดเท็จ

๒.เว้นจากการพูดส่อเสียด

๓.เว้นจากการพูดคำหยาบ

๔.เว้นจากการพูดเพ้อเจ้อ

๓. อัตถจริยา คือ การสงเคราะห์ทุกชนิดหรือการประพฤติในสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น

๔. สมานัตตา คือ การเป็นผู้มีความสม่ำเสมอ หรือมีความประพฤติเสมอต้นเสมอปลาย คุณธรรมข้อนี้จะช่วยให้เราเป็นคนมีจิตใจหนักแน่นไม่โลเล รวมทั้งยังเป็นการสร้างความนิยม และไว้วางใจให้แก่ผู้อื่นอีกด้วย

สิ่งที่ดีคิดด้วยความดีมีแต่ได้
สิ่งที่ร้ายคิดด้วยความดีไม่มีเสีย

คติประจำตัว "ธรรมปาลี"

งานแรกของกลุ่มธรรมปาลี

ในวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๓ ที่ผ่านมา วัดป่าวชิรบรรพต ได้จัดให้มีการตักบาตรเทโวเนื่องในวันออกพรรษา และการทอดกฐินสามัคคีขึ้น มีการจัดเตรียมงานหลายวันก่อนหน้านั้น แม้ว่าในวันที่ ๒๒ เทวดาจะช่วยพรหมน้ำมนต์ในปริมาณที่มากมาย แต่ก็ไม่ทำให้ชาวคณะ "ธรรมปาลี" หวั่นไหวได้ ทุกคนยังร่วมมือร่วมใจกันจัดงานตามหน้าที่ ที่ได้ประชุมแบ่งงานกันไว้ เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับญาติธรรมที่จะมาร่วมงานทอดกฐินในวันรุ่งขึ้น

แล้วในปีนี้ก็มีสิ่งดีๆ เกิดขึ้นเหมือนในทุกๆปีที่ผ่านมา ตั้งแต่เช้าเราจะเห็นผู้คนมากมายเดินทางมาถึงวัดแต่เช้าตรู่ ด้วยจุดมุ่งหมายเดียวกัน คือ มีส่วนร่วมในงานทอดกฐินสามัคคีของวัดป่าวชิรบรรพต หลายคนมาเตรียมงานตั้งแต่กลางคืน และอยู่ปฏิบัติธรรมที่วัด บางคนก็มาในตอนเช้าตรู่เพื่อมาเตรียมงาน และเพื่อร่วมพิธีตักบาตรเทโว

งานกฐินในปีนี้ มีความพิเศษเกิดขึ้นหลายอย่าง เกี่ยวเนื่องจากกฐินปี'๕๒ ทางวัดได้มีการพิมพ์หนังสือประวัติวัดป่าวชิรบรรพต เพื่อแจกเป็นธรรมทานในงานกฐิน และจัดทำเวปไซค์ของวัดป่าวชิรบรรพตขึ้น ทำให้มีผู้คนมากมายที่ได้รับข้อมูลของวัด เดินทางมาทำบุญและร่วมปฏิบัติธรรมที่วัดเป็นจำนวนมาก มี ทั้งที่มาโดยส่วนตัว ส่วนราชการ

และรัฐวิสาหกิจ ขอเข้ามาปฏิบัติธรรมเป็นหมู่คณะ ซึ่งตรงตามวัตถุประสงค์ของหลวงพ่อมหาตอง ธมฺมวุฑฺโฒ เจ้าบ้านของเรา ซึ่งได้จัดเตรียมสถานที่ในการลองรับคนที่สนใจในการศึกษาและปฏิบัติธรรม

การจัดงานทอดกฐินในครั้งนี้ สำเร็จอย่างเรียบร้อยและจบลงด้วยความสวยงามอิ่มบุญกันทั่วหน้า ขออนุโมทนากับทุกท่าน ที่มีส่วนร่วมในการจัดงานในครั้งนี้ โดยเฉพาะกลุ่ม "**ธรรมปาลี**" ที่เริ่มต้นจากคนกลุ่มเล็กๆ ที่ชื่อว่า "**คนวัด**" ถือได้ว่าเป็นการเริ่มต้นที่ดีของกลุ่มธรรมปาลี เพราะทุกคนที่มาร่วมในงานทอดกฐินของ วัดป่าวชิรบรรพต ในวันนั้น เราถือว่าทุกคนเป็นธรรมปาลีคะ งานกฐินในปีนี้จะสำเร็จไม่ได้ถ้าขาดใครคนใดคนหนึ่ง

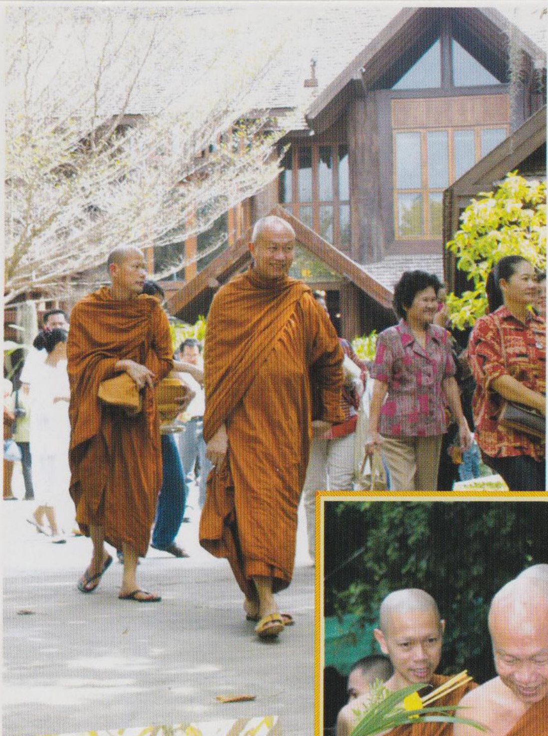
หลวงพ่อท่านกล่าวว่า "**คนวัดที่นี่เหมือน หิ่งห้อยตัวน้อย ๆ แต่ถ้าหิ่งห้อยเหล่านั้นรวมกันอยู่เป็นกลุ่ม ก็จะเห็นเป็นแสงสว่าง ถ้ายิ่งรวมกันได้มากเท่าไหร่ แสงก็จะสว่างมากขึ้นเรื่อย ๆ แสงสว่างเปรียบเหมือนแสงธรรมในพระพุทธศาสนา เมื่อส่องไปในที่ใด ย่อมนำความสุขความเจริญไปในที่นั้น ในอนาคตเมื่อกลุ่มธรรมปาลีมีแสงสว่างมากเท่าดวงจันทร์หรือดวงอาทิตย์ ย่อมเกิดประโยชน์แก่สรรพสัตว์ไม่มีจำกัดไม่มีประมาณ**"

ธรรมปาลี

๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

วัดป่าวชิรบรรพต
กฐิน '53 วัดป่าวชิรบรร
ความสำรวมกายวาจาให้เรียบร้อย
ความรักษาใจมั่น
ความรอบรู้ในกองสังขาร
ชื่อว่า
ชื่อว่า
ชื่อว่า
ศีล...
สมาธิ...
ปัญญา...
๒๓ ต.ค.๒๕๕๓
วัดป่าวชิรบรรพต

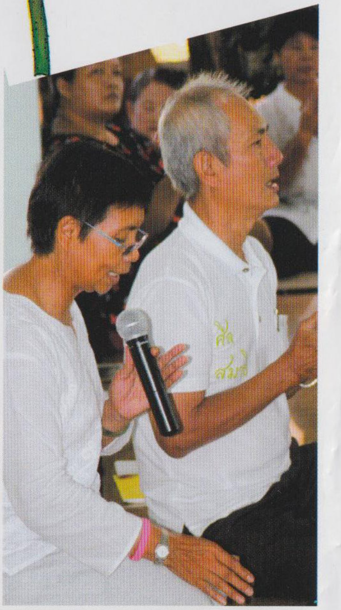

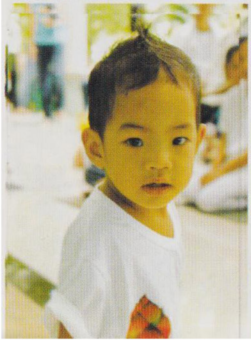

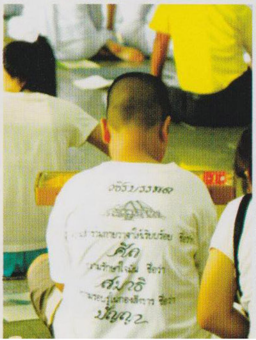
มีธรรมเป็นเครื่องอยู่
ศีล
สมาธิ
ปัญญา

อาจาระที่ควรศึกษา
โดย
สมเด็จพระมหาธีราจารย์เจ้าคณะใหญ่หนกลาง วัดชนะสงคราม

๑. การนุ่ง การห่ม ต้องให้เป็นปริมณฑล คือ มีความเรียบร้อยตามพระวินัย การนุ่งอันตรวาสก (สบง) ต้องให้ปิดนาภี (สะดือ) ต่ำลงไปครึ่งแข้งหรือต่ำกว่าเข่า ๘ นิ้ว การห่มอุตตราสงค์ (จีวร) ต้องให้ต่ำกว่าเข่า ประมาณ ๔ นิ้ว สูงกว่าสบงประมาณ ๔ นิ้ว ถ้าห่มม้วนลูกบวบ ต้องจัดชายผ้าให้เสมอกันก่อน จึงม้วนผ้า ไม่ควรรวบ ๆ ผ้า แล้วม้วนชายผ้าจะแตก ห่มแล้วดูปุ้มป้ามไม่เรียบร้อยไม่น่าดู

๒. การฉัน สมควรถวายข้าวพระพุทธเสียก่อน เพื่อเป็นพุทธบูชา เป็นธรรมเนียมมีมาตั้งแต่สมัยลังกาวงศ์ มีเรื่องปรากฏในคัมภีร์สารัตถสังคหะ แล้วพิจารณาตังขณิกปัจจเวกขณะ (ปฏิสงฺขาโยนิโส ปิณฺฑปาตํ ปฏิเสวามิ) ต้องศึกษา ธรรมเนียมการฉัน ในเสขิยวัตรให้ถี่ถ้วน ในยุคปัจจุบันนี้ นิยมใช้ช้อนกลางต้องใช้ช้อนกลางด้วย

๓. การรับประเคน โดยทั่วไป ควรรับสองมือ เป็นการเพิ่มศรัทธาปสาทะแก่ผู้ถวาย เว้นแต่ของที่ถวายเป็นของเล็ก ไม่เหมาะที่จะรับสองมือ จึงควรรับมือเดียว ถ้าเป็นสุภาพสตรีควรใช้ผ้ากราบรับ ต้องเตรียมผ้ากราบติดตัวไว้เสมอ

๔. การนั่ง จะนั่งในวัดก็ตามในบ้านก็ตาม ควรพยายามนั่งให้ตัวตรงไว้ งดงามดี

๕. การนั่งพับเพียบทุกกรณี ควรนั่งเก็บปลายเท้าไว้ข้างในให้หัวแม่เท้าม้วนเข้ามาใกล้กัน ต้องคอยระวังอย่าให้ปลายเท้ากางออกไป ไม่งดงาม

๖. การนั่งรับพระราชทานผ้าพระกฐินต้องนั่งเข่าซ้ายทับปลายนิ้วเท้าขวา เรียกสั้น ๆ ว่า ซ้ายทับขวา เพราะจะช่วยเก็บปลายเท้าไม่ให้ยื่นออกไปข้างนอก เมื่อทำพิธีสังฆกรรมสวดให้ผ้ากฐิน จะไม่เห็นปลายเท้าในภายนอกงดงามดี

๗. หนวดเครา ต้องโกนทุก ๆ ๓ วัน ถ้าปล่อยไว้เกิน ๓ วัน ดูไม่สมควร ทำให้หน้าตาเศร้าหมอง ในวันรับผ้าพระกฐิน ต้องโกนหนวด ตัดเล็บ ให้สะอาดหมดจดด้วย

๘. สีจีวร ต้องเหมือนกันทุกรูป โดยเฉพาะเพื่อรักษาพระราชศรัทธา สมควร

เป็นสีพระราชนิยม (เหลืองหม่น) และระวังอย่าให้มีกลิ่นเหม็นสาบ เพราะเป็นการรบกวนผู้อื่น

๙. การนั่งประนมมือ ควรประนมมือให้นิ้วเสมอกัน และกระพุ่มมือเล็กน้อยให้มีลักษณะคล้ายดอกบัว วางมือไว้ในระหว่างอกพอดี และระวังไว้ไม่ให้ลดต่ำลงไป

๑๐. การเจริญพระพุทธมนต์ หรือสวดพระพุทธมนต์ ควรนั่งตัวตรง ทอดสายตาลงต่ำไม่เหลียวซ้ายแลขวา ส่ายหน้าไปมาตามความพอใจ หรือหงายหน้าทอดสายตาดูไกล

๑๑. ในการออกเสียงสวดมนต์ ต้องฟังเสียงหัวหน้า ต้นเสียงใช้เสียงต่ำหรือเสียงสูงเร็วหรือช้า ถ้าต้นเสียงใช้เสียงสูง ต้องสูงตามถ้าต่ำต้องต่ำตาม ถ้าเร็วต้องเร็วตาม ถ้าช้าต้องช้าตาม ต้องคอยระวังเสียงและจังหวะให้เสมอกันให้กลมกลืนกัน มิใช่ต่างรูปต่างว่า ไม่พร้อมกันไม่กลมกลืนกัน ผู้ฟังไม่สบายหูไม่สบายใจเกิดความรำคาญไม่ประสงค์จะฟังเสื่อมศรัทธาความเชื่อถือ ความเลื่อมใส

๑๒. การเจริญ การสวดพระพุทธมนต์คณะมหานิกาย กำหนดแบบสังโยคเป็นหลักคือหยุดที่ตัวสะกดหรือที่ตัวซ้อน คือ อก อัก อิก อุก อด อัด อิด อุด อบ อับ อิบ อุบ แม้ในอักษรอื่นก็เหมือนกัน รัสสะสระ คือ อะ อิ อุ เสียงสั้น ต้องออกเสียงสั้น ทีฆสระ คือ อาอี อู เอ โอ เสียงยาว ต้องออกเสียงยาว อัฑฒะสระออกเสียงกึ่งมาตรา เช่น ยสฺมา ยสฺมึ ตสฺมา ตสฺมึ ออกเสียงสระอะ เพียงนิดหน่อย อย่าออกเสียงเต็มตัว เช่น ยัดสะมา ยัดสะมิงตัดสะมา ตัดสะมิง แม้ในที่อื่นก็เช่นกัน ข้อสำคั¬ ต้องฟังกัน มีความรู้สึกว่าจะสวดให้พร้อมกัน และพยายามให้พร้อมกันโดยไม่สวดเร็วนักไม่ช้านัก อยู่ในประเภทสายกลางๆ เป็นพอดี กลัวผิด กลัวพลาด กลัวจะไม่เพราะเป็นสำคัญ

๑๓. ขณะเจริญหรือสวดพระพุทธมนต์ไม่ดื่มน้ำ ไม่หยิบโน่นฉวยนี่ ตั้งสมาธิจิตในการสวดการเจริญ เว้นไว้แต่จำเป็น เช่น ไอ จาม เป็นต้น แม้จะมีเหงื่อก็หากระดาษหรือผ้าซับให้แห้งโดยเร็วไม่อ้อยอิ่งยืดยาด

๑๔. กล้องถ่ายรูป กล้องส่องทางไกลมีประกาศคณะสงฆ์ห้ามไว้แล้วเครื่องถ่ายวีดีโอบันทึกภาพ โทรศัพท์มือถือ ไม่ควรใช้ไม่เหมาะแก่สมณสารูป เพราะเป็นของคฤหัสถ์หรือนักธุรกิจเขาใช้กัน พระภิกษุสามเณรที่ดีไม่ควรมี ไม่ควรใช้

๑๕. โทรศัพท์มือถือ ไม่เหมาะแก่พระภิกษุ สามเณร บางรูปมีใช้ประจำตัวนำไปใช้ในบ้านในวงฉันอาหาร หรือตามถนนหนทาง ทั้งในวัดและในบ้าน ไม่น่าดูไม่งดงามเสียสมณสารูป

๑๖. แว่นดำ ถ้าไม่จำเป็น ไม่ควรสวมเว้นแต่ตาเจ็บ หรือนายแพทย์สั่งเพราะดูไม่เหมาะสมแก่พระภิกษุสามเณร เวลาปลงผมใหม่ ๆ ยิ่งไม่น่าดูมาก

๑๗. ฟันปลอม สำหรับผู้ใส่ฟันปลอมส่วนใดส่วนหนึ่งก็ดี หรือ ทั้งล่างบนก็ดี เมื่อฉันเสร็จแล้วคงต้องชำระให้สะอาด เพราะรำคาญแต่ไม่สมควรชำระในวงฉันหรือในที่ฉันหลายรูปเพราะอาจเป็นที่รำคา-ตาของผู้อื่น

๑๘. การนั่งรถยนต์ร่วมกับสตรี (สตรีหลายคน พระภิกษุรูปเดียว) การนั่งรถยนต์โดยสตรีเป็นผู้ขับ (หนึ่งต่อหนึ่ง) จะด้วยเหตุใดก็ตาม เป็นการไม่สมควร เป็นโลกวัชชะมีพระบัญญัติไว้แล้ว ในการที่พระภิกษุเดินทางร่วมกับนางภิกษุณี

๑๙. การขับรถยนต์ด้วยตนเอง มิว่ากรณีใด ๆ ไม่สมควร เป็นโลกวัชชะ เป็นกิริยาอาการของคฤหัสถ์ ผิดพระวินัย ผิดกฎหมายบ้านเมือง(พระสังฆาธิการกระทำย่อมมีโทษทางจริยาพระสังฆาธิการอีกทางหนึ่ง)

๒๐. การนั่ง นอน ในที่ลับตา (ไม่มีคนเห็น) ในที่ลับหู (คนอื่นไม่ได้ยินเสียง) กับสตรี ไม่สมควร เป็นโลกวัชชะ มีพระบัญญัติไว้แล้วว่าเป็นอนิยต พระสังฆาธิการประพฤติย่อมมีโทษทางจริยาพระสังฆาธิการอีกทางหนึ่ง

๒๑. อย่าเชื่อคนง่าย อย่าเห็นแก่ได้ปัจจุบันนี้มีพวกมิจฉาชีพเป็นจำนวนมากมาในรูปแบบต่าง ๆ กันในรูปนักบุ¬ก็มี ในรูปนักบาปก็มี เข้าอาวาสหลายวัดหลายแห่งเสียเงิน (จำนวนแสน) เสียชื่อเสียงเสียความประพฤติ(ต้องสึก) เสียชีวิต (ถูกฆ่า) ก็มี จึงสมควรระวังไว้อย่าเชื่อคนง่ายอย่าเห็นแก่ได้ เพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายแก่วัดและพระศาสนา

๒๒. ความมีเมตตากรุณา เป็นคุณธรรมอันประเสริฐควรสั่งสมการสงเคราะห์อนุเคราะห์โดยทั่วไปควรกระทำ แต่อย่าให้เกินขอบเขต เด็กห¬ิง สตรี ต้องพิจารณาดูให้ดีก่อน จึงให้ความช่วยเหลือ อย่าให้เกินพอดี สัตว์เพศเมียจะเป็นสุนัขหรือสุกร ฯลฯ เป็นต้น ไม่ควรเลี้ยงเป็นพิเศษ

๒๓. การเดินเวียนศพ ต้องงดสวมรองเท้า (แม้ที่พื้นจะร้อนหรือขรุขระ) อย่านำย่ามติดตัวไป หาที่เก็บที่วางเสียให้เรียบร้อยยิ่งเป็นศพพระเถระผู้ให¬ ต้องระมัดระวังให้มาก เพราะเป็นการถวายความเคารพและอาลัยในท่านผู้ล่วงลับถ้าไม่มีด้ายโยงจับถือสมควรประสานมือเดิน

๒๔. การจะขึ้นเมรุ มิว่ากรณีใดๆ จะเป็นการบังสุกุล การพระราชทานเพลิง การปลงศพทั่วไปก็ตาม ต้องงดสวมรองเท้า และจัดเครื่องนุ่งห่มให้เรียบร้อยก่อน จึงค่อยเดินไปโดยประสานมือ ไม่แกว่งไกวเป็นจุดรวมสายตาของคนทั่วไป

๒๕. การถือพัดพิจารณาผ้า สมควรจับพัดกลางด้ามด้วยมือซ้าย เอียงใบพัดมาทางตน มิใช่ บังหน้าเหมือนอย่างอนุโมทนา ยะถาสัพพี เพื่อที่สายตาจักได้ทอดลงตรงผ้าที่ทอดไว้พร้อมทั้ง (หงายมือขวา ๔ นิ้ว สอดเข้าไปใต้ผ้าแล้วพิจารณาผ้า)

๒๖. ผ้าบังสุกุลที่พิจารณาแล้วต้องวางไว้บนข้อศอกพับมือซ้ายซึ่งถือพัดอยู่ด้วยส่วนมือขวาปล่อยธรรมดา ไม่ต้องถืออะไร

๒๗. เพื่อรักษาพระวินัยและรักษาพระพุทธศาสนา สังฆกรรมที่พระสงฆ์จะพึงกระทำเกี่ยวกับ

(๑) การให้อุปสมบท (บวชนาค)
(๒) การลงอุโบสถสวดพระปาฏิโมกข์
(๓) การปวารณาในวันมหาปวารณา
(๔) การรับผ้ากฐิน
(๕) การสวดอัพภาณออกจากอาบัติ
(๖) การถอนพื้นที่ผูกพัทธสีมา
(๗) การสมมติพื้นที่ผูกพัทธสีมา

สมควรที่พระภิกษุผู้ร่วมสังฆกรรมจะปลงอาบัติเพื่อความบริสุทธิ์ของแต่ละรูป ๆ ก่อน (เพราะท่านกำหนดพระภิกษุผู้จะเข้าร่วมสังฆกรรมต้องเป็นพระปกตัตตะจึงควร)

ดีชั่ว อยู่ที่ตัวทำ
สูงต่ำ อยู่ที่ทำตัว

ตารางเวลาสำหรับผู้ปฏิบัติธรรม

03.30 น.	ตื่นนอน ทำกิจส่วนตัว
04.00 น.	ทำวัตรเช้า บริเวณศาลา
05.30 น.	บำเพ็ญประโยชน์ (ทำความสะอาดบริเวณ ศาลา, บริเวณโรงอาหาร)
07.00 น.	รับประทานอาหารว่าง
07.30 น.	บำเพ็ญประโยชน์ (จัดอาหาร, จัดดอกไม้, จัดที่สำหรับนั่งรับประทานอาหา)
08.30 น.	เตรียมนั่งรับพระธรรมเทศนา บริเวณศาลา
09.30 น.	รับประทานอาหาร
11.00 น.	บำเพ็ญประโยชน์ (ทำความสะอาดห้องพักและบริเวณหอนอน เช่น พื้นและห้องน้ำ)
12.00 น.	ทำกิจส่วนตัว / พักผ่อนตามอัธยาศัย
13.00 น.	ปฏิบัติธรรม (เดินจงกรม 1 ชั่วโมง นั่งสมาธิ 1 ชั่วโมง)
15.00 น.	บำเพ็ญประโยชน์ (ทำความสะอาดบริเวณโดยรอบทั่วไป เช่น กวาดใบไม้)
16.00 น.	ทำกิจส่วนตัว (อาบน้ำ) / รับน้ำปานะ
17.00 น.	สนทนาธรรมกับพระอาจารย์ (ถ้ามีปัญหาซักถามหรือรายงานใด ๆ)
18.00 น.	ทำวัตรเย็น บริเวณศาลา
20.30 น.	ปฏิบัติธรรมตามอัธยาศัย
21.30 น.	พักผ่อน

ดูกร ภิกษุทั้งหลาย
บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแห่งเราแล้ว
เราขอเตือนเธอทั้งหลายให้จำมั่นไว้ว่า
สิ่งทั้งหลายทั้งปวงไม่เที่ยงมี
ความเสื่อมและสิ้นไปเป็นธรรมดา
เธอทั้งหลายจงอยู่ด้วยความไม่ประมาทเถิด

พระปัจฉิมโอวาท

รายนามผู้จัดพิมพ์

คุณมาลินี พรหมเชยธีระ
คุณนพพร เทพสิทธา
คุณสุรชัย-คุณศิริพร ขุนสวัสดิ์
คุณอนันต์-คุณลัดดาวัลย์ จงเจริญศิริ
คุณศรัณย์พัชร์ จงเจริญศิริ
คุณณรงค์
และครอบครัวพรรัตน์ธนพงศ์
คุณสมชัย-คุณมาลัย ศิริเทียนทอง
และครอบครัว
คุณรัตนาภรณ์-คุณนันทชัย-คุณสิวยา
เชิดเกียรติกุลและครอบครัว
คุณวราภรณ์ ศานติวงศ์
คุณสมศักดิ์-คุณบุญนิยม วิริยาทรพันธุ์
คุณวรวิทย์-ธิดา ลือกิตินันท์
และครอบครัว
คุณลัดดา-คุณวิเชียร โรจน์สัตตรัตน์
คุณพยงค์ ตรีเสถียรกิจ
คุณประชัน-คุณเบญจะ บรรพต
คุณกานต์ ภคเมฆานนท์
และครอบครัว
ตระกูลเสาวภาภรณ์
คุณสุรสิทธิ์-คุณวันทนีย์ มั่นคงทองเจริญ
คุณกิติชัย-คุณอรวิภา ศุภเศรฐศักดิ์
คุณกิตติศักดิ์ ทักษกุลและ
ครอบครัว
รต.ไพโรจน์-คุณอำพร แตงศรี
คุณมุ่ยง้อ แซ่ก๊วยและครอบครัว
คุณแสงจันทร์ พลอยสมบูรณ์
คุณเพ็ญประภา ตรีรุ่งเรืองกุล
ครอบครัวรุ่งเรืองสินงาม
คุณอาวุธ-คุณจินตนา
กฤษณานุวัตร์ และครอบครัว
คุณจำรัส มุกดาเสถียร

บริษัทร่วมยนต์
คุณเซียมกี่ แซ่ลี้
คุณทองกร ธนสุคนธ์และครอบครัว
คุณยุพิน เท็งดี
คุณอัมพร ศิริเทียนทอง
คุณธวัช สุทธิธรรมและครอบครัว
คุณถาวร บุญธรรมและครอบครัว
คุณพงศา อธิรกุลและครอบครัว
คุณอัมพร ตรีธารทิพย์เลิศ
คุณบุญนภา ตระกูลวณิชชากร
คุณวลัยทิพย์ ธนูหิรัญเลิศ
คุณละออง-คุณสุพัตรา ธีรธัญ
คุณสุรพล-คุณสิรินมัย สันตยานนท์
คุณพลอยรวี อินต๊ะวงค์
คุณจรินทร์-คุณจำลอง-คุณพูนศักดิ์
สุขบทและครอบครัว
คุณดุจดาว-คุณจำลอง ชื่นศิริ
คุณสุริลักษณ์ ภูศิลารุ่งเรือง
คุณสนิท-คุณวนิดา เธียรศิริพิพัฒน์
คุณชนาธิป เหลืองอ่อน
คุณนีรวรรษ เหลืองอ่อน
ว่าที่ร.ท.สุภชัย-คุณภาณี เล็กชะอุ่ม
และครอบครัว
คุณธมลพัชร์ คงประสานวณิชย์
คุณสมชาย-คุณจิตติมา
งามวงษ์วาน
คุณวีระพล-คุณภัทรี-คุณโสภิตา
งามวงษ์วาน
คุณบารมี-คุณอาภา
พิศุทธิ์พงศ์พันธุ์ และครอบครัว
คุณเซี่ยมเอ็ง บุษราคัมตระกูล
และครอบครัว
คุณอัชฌาณัฏฐ์ นัยวัฒน์

คุณกฤษ ชลสถิตจำเริญ
คุณสุภัคดิ์-คุณตาด ชลธัญญา
และครอบครัว
คุณธีระ-ธีรนัยน์ ณ หนองคาย
คุณอัจฉรา โยเกนท์สมายเยอร์
คุณบำเพ็ญ-สุภางค์ โกสลานันท์
คุณเล็ก เพิ่มพูน
คุณนพักตร์-สุทธิชัย เจนจิรา
ครอบครัวผันทางาม
คุณณภัค กิจหัตถพรและครอบครัว
โรงเรียนบุญประทีปวิทยาคาร
คุณสุมลพันธ์-สุรชัย ต่างวิวัฒน์
คุณบุญช่วย-คุณมยุรี-คุณประเสริฐ
คุณประเสริฐ เนื่องจำนงค์
คุณมาโนช บุญโชติและครอบครัว
คุณโกศล เบญจภัทรานนท์
และครอบครัว
คุณกุหลาบขาว บทสูงเนิน
และครอบครัวอิ่มสุดใจ
คุณสงคราม งามวงค์น้อย
คุณแม่ลัดดาวัลย์ ทิพย์กรแก้ว
และครอบครัว
คุณมานิตย์-คุณประภาพรรณ
ทิพย์กรแก้วและครอบครัว
คุณอัมพร อาศัยพานิชย์
คุณประทีป-คุณวันเพ็ญ
กุลธนาเรืองกิตติ์
คุณนิธิพนธ์ คชพงษ์และครอบครัว
คุณละออ ยอดยิ่ง
คุณสมปอง มกกงไผ่
คุณอัญชลี -คุณชลิตา ประเสริฐวงศ์
คุณสุพัตรา สวยสม
คุณพวงแก้ว สุวรรณโชติ

คุณแสงจันทร์ คงธนิษฐ์นันท์	บริษัท ภูเก็ตนำแสง จำกัด	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม
คุณโชติกา-คุณพัลลภ วิศาลชัย	ครอบครัวร้านทองจินดา	พลตรีวินัย คุณเกษรา สร้างสุขดี
และครอบครัว	ร้านวนาพรดิจิตอล	คุณวิราภรณ์ คุณวรภพ สร้างสุขดี
คุณปราง ธัญญวศินและครอบครัว	คุณบรรจบพร-สมเกียรติ์ ศรีทองคำ	คุณนงเยาว์ ภาชา
ร้านบัสไอศกรีม ชลบุรี	คุณมาณี แซ่ตั๊ง	คุณศุภกร อัศวศรีวรนันท์
คุณอำนวย ใบใหญ่	คุณหทัยนุช เจริญพรวรนาม	คุณจารุวรรณ์ พิมพ์สวัสดิ์
คุณจุไร ใบใหญ่และครอบครัว	คุณสมใจ-ขจรเดช ศุภคุณ	คุณวลัยพร นพธนาเศรษฐชัย
คุณเมี่ยวอิม แซ่คู	คุณจีรภรณ์ ฟ้าศรี	คุณสมิทธ์ ศรีนพคุณ
แม่ชีสำรวย รามญู	คุณนภัสวรรณ ฟ้าศรี	คุณธนพล เจริญผล
หจก. ชลวิวัฒน์เอ็นจิเนียริ่ง	คุณธานินทร์ธร ฟ้าศรี	คุณนัทธ์ธยาน์ พุฒมีเดชาสกุล
คุณณัฐพร ลิขิตมาศกุล	บริษัท ตันติวาณิช กิจการยางจำกัด	คุณพสันต์ พุฒมี
คุณศุภกิจ โทรพงษ์พันธุ์	ครอบครัวศิริทองเกษตร	ด.ญ.สัญญ์นรี ดำมุสิต
คุณจิราภรณ์ เฉยศิริ	ครอบครัวมงคลสุภา	คุณอเนก คุณสุภาพร กล้าเกิดผล
คุณจันทร์ ผาตินาวิน	คุณดอกรัก สุวรรณมงคล	พ.จ.อ.ประเสริฐ คุณรพีพร สมเจริญ
คุณปณิศา-คุณชัยรัตน์ สุขดานนท์	คุณวราพร สกุลปัญญาโชติ	คุณพัชริยา (วนิดาวิลล่า)
คุณบังอร โชคชัยไพศาล	คุณยุพา สุพร	คุณธรรมา บัวแสง
และครอบครัว	คุณสุพรรณี หวังให้สุข	คุณปราโมทย์ คุณกฤษณา จุมพล
คุณแม่ง่วนอิม แซ่เตีย	คุณพัชรา เที่ยงตรง	คุณกนก คุณสำรวมจิต สุนทรภิรมย์สุข
คุณมานิต ศุทธสกุล	คุณรัตนา-สามารถ และครอบครัว	คุณกรัณย์ ชิณวงษ์
คุณจำเลียง-โศภิน ด้วงบิล	คุณอาภา พัชรชุดา	คุณพัฒนา บัวแสง
คุณเพ็ญศิริ ตันเรืองวงษ์	คุณอนันต์-ภัทรมน จาวลา	คุณเทียมธร ศิลาโชติ
คุณชวลิต ตันเรืองวงษ์และครอบครัว	คุณสายสัมพันธ์ คงศิริ	คุณไพโรจน์ สุวรรณเดชา
คุณวรรณวนัส ตันเรืองวงษ์	คุณสุมาลี น้อยรักษา	คุณชวัลลักษ์ อริยะดำรงค์ขวัญ
คุณประดิษฐ์-ศุภวรรณ บูรณะพิมพ์	คุณสุจรรยา รัตนเวชานนท์	คุณสุรภา เสนาพล
และครอบครัว	และครอบครัว	จ.ส.อ.ศิริ สุวรรณวัฒนะ
คุณสัญญา-ผ่องศรี และครอบครัว	ร้านทองกิมฮั้วเฮง	พ.ต.วรภพ คุณกมลภรณ์ นพคุณ
คุณณัฐพล นพรัตน์	คุณแม่ฮ้อ-ผ่องพรรณ ถนอมแนบ	คุณธนัญรัตน์ คุณจีรนันท์ คุณวีรภัทธ์
คุณสุรีรัตน์ ศาลา	คุณวันนิชา ชมพิกุล	นพคุณ
คุณละออง จันนอก	คุณแม่นารี และครอบครัว	คุณสายชล โกศลโพธิสกุล
จึงเซ่งฮวด	ไทคูน เพลส	คุณราตรี แสงจิต
ครอบครัวถกลสุเวช	ร้านทองรุ่งเจริญ	คุณเจริญรัตน์ คุณรุ่งนภา องอาจเจริญ
ร้านมานะภัณฑ์ดิจิตอลแล็บ	คุณสุภาพรรณ-พิบูลย์ชัย อริยวณิชย์	คุณชุติมา องอาจเจริญ
ร้าน พี.บี.โฟโต้	คุณอนุกิจ อริยวณิชย์	คุณผ่องศรี สิมมา
ร้านทองบุญเพ็ญ	คุณวัฒนพล อริยวณิชย์	คุณปาริชาต สิมมา
ร้านทองฉัตรสุวรรณ	คุณพงศกร อริยวณิชย์	ด.ช.ธนพล สิมมา

คุณดุสิต - คุณนพพร สังข์เกิด
คุณสุชาติ - คุณสิริพร ขจรกล่ำ
และครอบครัว
คุณศรัญญา ศรีเมือง

คุณพรรณลดา - คุณทิวาวรรณ สังข์เกิด
คุณสุวรรณี บุรินทรโกษฐ
คุณอนุวัฒน์ บุรินทรโกษฐ
คุณอนุวงศ์ บุรินทรโกษฐ

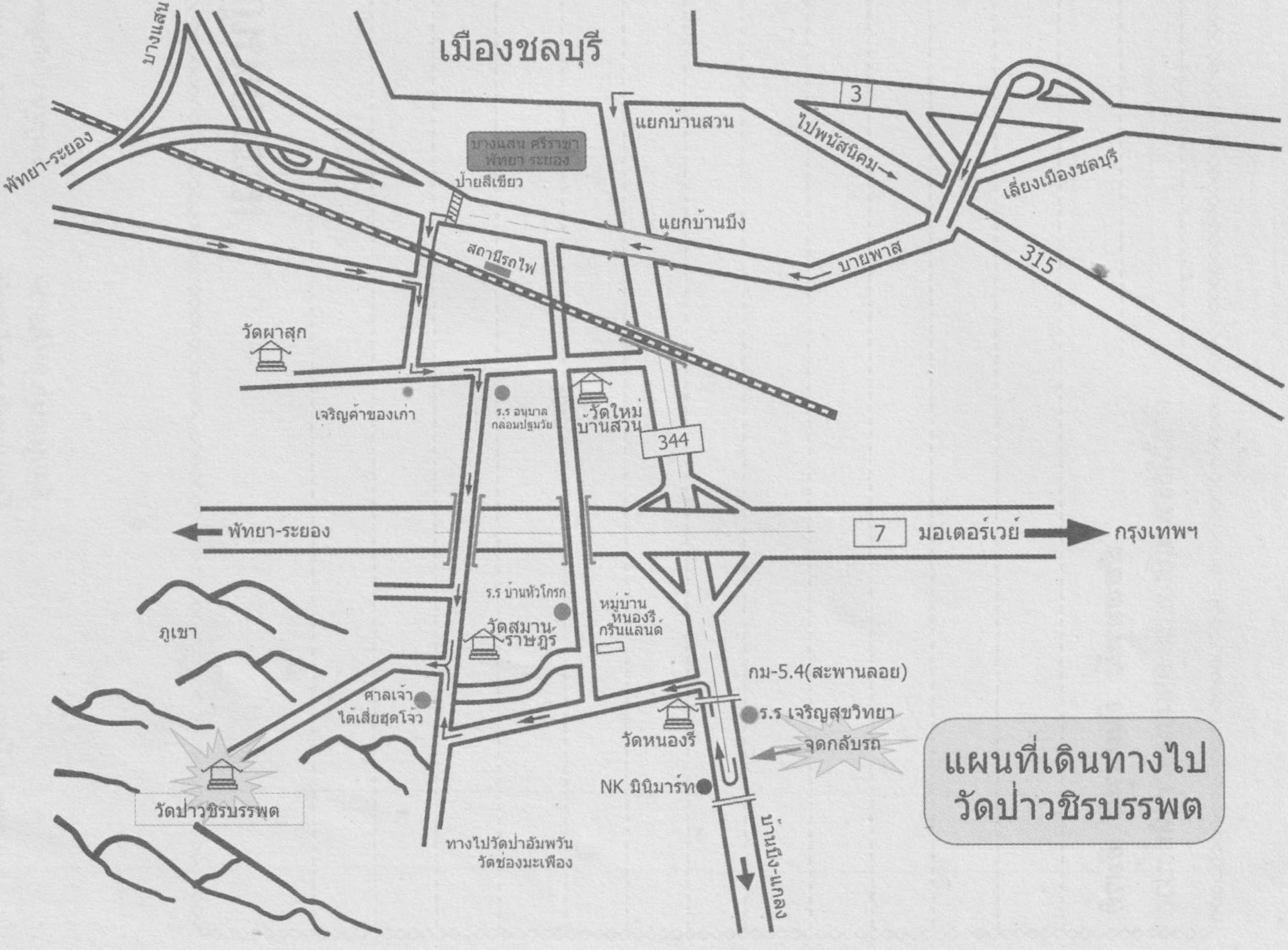
คุณประทีป - คุณทองพูน กิตตโยทัย
คุณจตุพร - คุณศุภรัตน์ กิตตโยทัย
เด็กชายณฐกร กิตตโยทัย

บันทึกธรรม

สัพพทานัง ธัมมทานัง ชินาติ

การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

แผนที่เดินทางไป วัดป่าวชิรบรรพต

ถ้าน้ำไม่ไหลกลับ
วันคืนไม่ล่วงลับ
เราคงจะไม่ตาย

ถ้าน้ำไม่ไหลกลับ
วันคืนยังล่วงลับ
เราคงจะต้องตาย

น้ำไม่มีวันตาย
ความตายวันคืนไม่มี
นึกถึงความตายวันนี้
อีกกี่ปีไม่มีวันตาย

หลวงพ่อมหาตอง ธมฺมวุฑฺโฒ